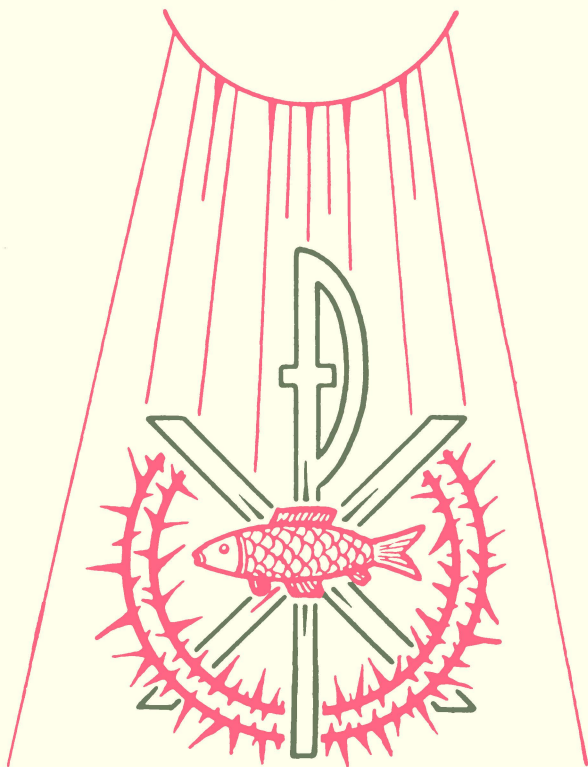

LUCIE CHRISTINE

A XX.SZÁZAD NAGY MISZTIKUSÁNAK

✦ NAPLÓJA ✦

SZALÉZI MŰVEK

CSÁVOSSY ELEMÉR S. J.

SPONSA DEI

Elmélkedések mélyebb lelkiéletre törekvők számára.

260 oldal. Ára 2.20 P.

Egészen különleges varázsuk és szinte misztikus izzásuk van ezeknek az elmélkedéseknek, amelyeket a nagy és bölcs lelki vezetőnek ismert Csávossy páter bocsátott közre a mélyebb lelkiéletre törekvők számára. Aránylag nem sok elmélkedést ad, de az átlagos gyakorlattal szemben nem rövid utasításokkal, hanem a tárgy, érzésvilág és gyakorlati következmények széles és bő aláfestésével dolgozik. A dolog nagyon is érthető. Magasabb lelki-életről lévén szó, nem hagyhatja a lelkeket sem bizonytalanságban, sem esetleg önerejük hiányában. Maga szárnyal előre, hogy mások követhessék. Az elmélkedések nagy része az Énekek Énekének legszebb vallomásaihoz kapcsolódik, de alkalmat talál arra is, hogy közben a legmagasabb teológiát és a Szentírás egész gazdagságát bevonja. Az elmélkedések tárgyának és hangulatának megfelelően a stílus lelkes és szárnyaló.

Magyar Kultúra.

A misztikus lelkeknek legkedvesebb elmélkedési anyaga mindig az Énekek Éneke volt s a róla való elmélkedésekben születtek meg a katolikus misztika legszebb, örökbecsű írásai. Merész vállalkozás nagyobb olvasóközönség számára elmélkedési könyvet írni erről a mélytartalmú szentírási könyvről, de mikor ezt a munkát olvassuk, úgy érezzük, hogy P. Csávossynak tökéletesen sikerült a kitűzött nehéz feladat megoldása. Szívhez szóló, de gondolati tartalmukban is lebilincselő, életet fakasztó elmélkedéseket kapunk s így valóban a mélyebb lelkiéletre törekvők olvasmánya lehet, de bárki nagy lelki haszonnal forgozhatja.

Katolikus Szemle.

Földi képekbe öltöztetése Isten szeretetének az egyes lelkek iránt. Másképp ezeket

LUCIE CHRISTINE NAPLÓJA

LUCIE CHRISTINE

A XX. SZÁZAD NAGY
MISZTIKUSÁNAK

NAPLÓJA

SZALÉZI MŰVEK

Nihil obstat. Carolus Szitkey S. S. censor dioecesanus. Imprimatur. No.
3856|1942, Vaci, die 5 Julii 1942. Vincentius Kovács, Vicarius Capitularis.

Franciából fordította
TRUGLY JÓZSEFNÉ

B E V E Z E T Ő

A misztikával szemben még mindig sokan nagy előítéllettel viseltetnek. Vannak, akik mint az isteni kegyelem rendkívüli megnyilvánulásait értékelik ugyan, de azon a véleményen vannak, hogy ezek a kegyelmek csak a zárdák világtól elzárt légkörében, csak a klauzura rácsa mögött fejlődhetnek ki, csak itt találnak alkalmas talajra.

Mások az élettől elvont, tisztán földöntúli területre számúzik a misztikát és a gyakorlati életre nézve károsnak, meddőnek tartják annak ápolását.

Mindezeket a véleményeket megcáfolja az a napló, melyet most magyar fordításban is kiadnak a „Szalézi Művek”: Lucie Christine naplója. Lucie Christine álnév, mely alatt a misztikus élet kiváló ismerője és tudósa, P. Poulain Agoston S. J. adta ki a napló eredetijét. Az álnév egy francia világi hölgyet, hitvest és családanyát takar. Eleven bizonyíték, hogy Isten megtalálja az ő választottait a házasság szentségének életkeretei közt s a világi élet forgatagában, a szalonokban és Páris utcáin is. Hiszen nem volt szüksége arra sem, hogy Bonaventúra nővért, az utolsó évtizedek nagy misztikus kegyelmekkel megáldott lelkét, a Kármel magányába vezesse, hanem egy tanító szerzetben nevelte a maga számára, éspedig a tornatanárság elszórazótató, a lélek nyugalalmát külsőleg nem nagyon elősegítő foglalkozásai közepette. Így vezette fel Isten Lucie Christine lelkét is az egyesülés legmagasabb fokára, kint a világi élet forgatagában, a gondokkal teli családi élet foglalkozásai közt.

Lucie Christine naplója ezért két szempontból fontos és időszerű. Közelebb hozza a misztikát a gyakorlati élethez és megmutatja, hogyan áraszt a misztikus egyesülés Istennel meleget magába a családi életbe és hogyan szenteli meg ennek az életnek sok világi vonatkozású részletét. Így ez a napló is a családok megszentelése jegyében áll, mely most középpontját képezi a társadalom lelki reformjára irányuló összes törekvéseknek.

Kísérje ezt a könyvet a jó Istennek bőséges kegyelme, hogy hazánkban is a misztikus élet igazi értékét ne csak jobban megismerjük, hanem azt akár közvetlenül, akár közvetve hatásaiban is megtapasztaljuk.

Kassa, 1942 május 22.

CSAVOSSY ELEMÉR S. J.

E L Ő S Z Ó

A naplót egy francia nagyvilági hölgy, többszörös családanya irta, aki 1908-ban halt meg. Lucie Christine néven fogok beszélni róla. Kiváló egyházi férfiak, akik e lapokat olvasták, alkalmasnak mondták e naplót arra, hogy felmelegítse a szíveket, mert Isten és a szenvedések izzó szeretete árad ki belőle. Az életszentségnek pedig ez a legmarkánsabb ismertetőjele.

Lucie esete a ritkaságok közé tartozik: 29 éves korában nagyon rövid idő alatt a legmagasabb misztikus kegyelmi élet kiváltságaiban részesült, sőt hovatovább elragadtatásai is voltak. Mindezeket túl elnyerte azt az adományt is, hogy le tudja írni a vett kegyelmeket, ami nagyon hozzájárul a napló érdekességének emeléséhez.

A jelen munka tetemes rövidítése az eredeti naplónak, amely 38 éven át íródott és 16 füzetben 2600 írott oldalt tesz ki; ez nyomtatásban három vaskos kötetnek felelne meg. Olvasása már csak azért is fárasztó volna, mert lelki naplóról lévén szó, természetesen sok benne az ismétlődés és különösen a későbbi füzetekben nagyon sokszor olvasunk ugyanazokról a lelki élményekről, elhatározásokról, a szeretet egyformán megújuló túláradásairól.

Lucie misztikus szerzőket alig olvasott és olvasmányában rendszerint csak azután találkozott egyes misztikus kegyelmek leírásával, mikor a gyakorlatban már maga is átélte azokat.

Lelki élményeiről 33 éven át nem tudott senki más, mint a lelkiatyja, egy falusi plébános, akinek kívánságára naplóját megírta és a későbbi években hűséges tit-

kárnője, egy szerzetesnő, akinek naplóját tollbamondta, mikor őt magát súlyos szembaja akadályozta az írásban.

Üdvözítő Urunk egy alkalommal ezt mondta neki: „légy az én csatornám, hogy rajtad keresztül kegyelmeim másokra is kiáradjanak.” (1888. máj. 15.)

Üdvözítőnknek e kívánsága jó részben már Lucie életében valóra vált a sok jó révén, amely egész lényéből környezetére sugárzott. Forró kívánságunk, hogy e napló közreadásával a kegyelmeknek ez a kiadása még teljesebbé váljék.

P. POULAIN AGOSTON S. J.

E L S Ó F Ü Z E T

1870 JÚLIUS 17-TŐL 1882 AUGUSZTUSÁIG

Én imádott Uram!

Szolgáid és barátaid útján tudtomra adtad azt a kívánságodat, hogy leírjam a kegyelmeket, amelyekkel lelke-
met, egyedül csak nagy irgalmasságodra hallgatva elhal-
moztad, hogy ez a szegény koldus ezentúl is erőt, táp-
lálékot meríthessen azoknak a papíron megörökített
emlékéből. Engedelmeskedem hát kívánságodnak. De
kérlek: engedd meg, hogy angyalaid egyike ideálljon
közém és mindenfajta emberi tekintet közé, hogy tolla-
mat vezérelve ne engedjen semmi olyant írnom, amit te
nem helyeselsz, ó Örök Igazság s ami imádandó akara-
toddal meg nem egyezik.

Ha valamely torony magasságát akarjuk felbecsülni,
először az alapzatát nézzük és csak onnét indul a tekin-
tetünk felfelé, a csúcsig. Ugyanígy vagyok, én Istenem,
amikor azt próbálom felértékelni, amit te a lelkemben
alkottál: lenyűgözi gondolataimat a semmiségnek a tu-
data, amelyre te művedet felépítetted. Pedig ismerted
nagyon jól ezt a talajt, én Üdvözítőm! Ha visszatekintek
a tizenkét év előtti időkre ma, amikor karjaidon hordasz
engem, Istenem, úgy érzem, mintha egy más, idegen lé-
lek életét szemlélném. Ne engedd, Uram, hogy valaha
is elfelejtsem ezt a másik lelket!... Életem végéig si-
ratni akarom azokat az időket, amikor ismertelek, anél-
kül, hogy igazán ismertelek volna, amikor szerettelek
anélkül, hogy igazán szerettelek volna. Hogy írjam ezt

le anélkül, hogy el ne ájuljak a fájdalomtól? Tudatosan ugyan soha meg nem bántottalak, de milyen erőtlén volt a lelkem és mennyi hamis képzet lakozott benne! Jézus, te Jó Pásztor! egyedül te mentheted meg szegény báránycádat és te meg is mentetted. Légy áldott, ezerszer áldott, most és mindörökké!

S még most is mily atyai gondoskodással veszed körül lelkemet. Gondolni sem merek rá: mi lenne belőlem, ha elhagynál, ha mégoly tüzesek is az elhatározásaim. Minden okom megvan rá, hogy nyomorúságaim látása elcsüggyessen, bár ez is az igazság fölismerésére vezet, sőt bizonyos fokú édességet is merítek belőle. Mert minél nyomorultabb vagyok, annál szembeszökőbb a te gyengéd szeretetednek nagysága, amellyel irántam viseltetel! Szeretem, ha kicsinynek, a semminél is semmibbnek érzem magam lábad előtt; szeretnék olyan kicsike porszemmé lenni, mint amilyen Judea útjain a talpadhoz ragadt és kérlek, túrj meg magad mellett úgy, amint azt eltúrted a közvetlen közeledben, én imádott Mesterem! Engedj mindig így maradnom, hogy senki se ismerjen s egyedül hozzád simuljak az egész örökévalóságban át.

Felelevenítem hát elmúlt életem emlékeit; felnyitok egy füzetet, amelyben időnkint feljegyeztem magamnak élményeimet. Egy más életből maradtak itt e sorok: hajszolt, küzdelmes, szenvedésekkel teli természetes élet volt ez, gyökerei azonban minden tévedései, eltávolodásai mellett is, szerencsére az Istenbe fogóztak.

Jó Istenem, e sorok, amelyeknek megírására készülök, csak az árnyvonalaik lesznek a festménynek, amelynek elkészítését tőlem kívánod. S ha majd a fény ragyogása is megjelenik rajta, az már nem az én kezemtől ered, hanem egyedül tetőled, ó Jóság, ó Igazság!

A NAPLÓNAK A NAGY KEGYELMEKET
MEGELŐZŐ IDŐSZAKBÓL VALÓ
RÉSZEI

Vasárnap, 1870 július 17. — Istenem, kezed vezesse és irányítsa lelkem minden rezdülését, mint egy egészen kicsiny gyermek lépteit, aki nem is tud járni anélkül, hogy lépten-nyomon el ne essék és meg ne botoljon.

November 17. — Csak akkor befolyásolhatunk másokat, ha önmagunkat teljesen kézben tartjuk.

1871 január 31. — Franciaország a mélyponton van... A szívem vérzik, mikor hallom: milyen megaláztatásokat kell eltűrnie és mennyire megnyomorították. Mindeddig nem tudtam, milyen erős a lelkemben a hazaszeretet érzése, amelyről azt hittem, hogy inkább a férfiak kiváltsága. Ma fent jártam öreg grottánknál. A nap úgy ragyogott, mintha csak meg akarna vigasztalni minket; alatta azonban, mint egy gyászlobogó, ködfátyol borult a tájra. Úgy éreztem, mintha az a sok könny szállna az ég felé, amelyet ezen a szegény francia földön elsírnak. Az én szememből is kicsordult a könny, mikor azokra gondoltam, akik hazámban szenvednek; imádkoztam értük, mindnyájunkért, ennek a szegény megkínzott földnek gyermekeiért, azután hazafelé indultam. A szívem megkönnyebbült ugyan kissé, de azért éreztem, hogy még nagyon beteg.

Keltezés nélkül. — Sokat szenvedek testben és lélekben; észrevehető haladás az Isten akaratára való ráhatározásban.

1872 március 31. — Húsvéti szentáldozás. Ma reggel abban a szerencsében volt részem, hogy szeretett férjem oldalán áldozhattam. Oly benyomásaim voltak ezen a napon, amelyeknek az elevensége első szentáldozásom-

ra emlékeztetett. Kértem a jó Istent, hogy ez az áldozás minden gyengeségem ellenére az ő szent kegyelmével egy tökéletesebb új életnek az első áldozása legyen; s hogy ez az élet méltó legyen olyan keresztényhez, amilyennek bérmálásom óta kellene lennem; méltó a jó Istenhez, aki annyi kegyelemmel ruházott fel. Segítsen rá továbbá, hogy hasznára lehessen férjemnek, gyermekeimnek, akiknek a lelke rám van bízva. Nem tudom a lelkeket magasra emelni, ha magam is nem emelkedem eléggé magasra. Legyen továbbá méltó a tehetségekhez is, amelyeket Isten a lelkembe rejtett és amelyek mindeddig nem tudtak eléggé kifejlődni, mert akaratom lágy volt és sugallataival szemben figyelmetlen voltam.

1872. *április* 8. — Kegyetlenül, kimondhatatlanul szenved a lelkem. A legmélyéig hatoltak azok a bizonyos csapások. De téled is jötték ezek, én Istenem, te engedted meg, hogy lesujtsanak rám. Áldott csapások, zúzzátok össze a büszkeségemet, erősítsétek meg ezt az én lágy, élvezetekre vágyó lelkemet! Jó Istenem keze, sujts, büntess továbbra is! Égesd ki lelkemből a vágyat, amely szeretteimtől tiszteletre, szeretetre, megbecsülésre, elismerésre szomjazik! Taníts meg arra, hogy adjak, anélkül hogy valamit kapnék is cserébe; hogy kíméletes legyek azokkal, akik velem kíméletlenek. Segíts, hogy gyakoroljam az erőteljes keresztény szelídséget, amely türelmes, erős lélekkel tűri a bántalmakat; mondd meg, mit akarsz, hogy cselekedjem, mikor kíméletlenül támadják azokat, akiknek a neve a szívembe van írva. Segíts, hogy az emberek véleménye fölé emelkedjem s túl tudjam tenni magam mások ítéletén.

Tedd, hogy mindennél nagyobb örömöm legyen az, hogy kötelességeimet híven teljesítsem; minden szeretetnél elevenebb szeretet az, amelyet teirántad érzek, Istenem. De nem az a sápadt, élettelen szeretet, amely eddig a szívemet betöltötte! Tedd erőssé, tevékenyvé

szeretetemet, hogy mindenem diadalmaskodjék bennem. Ezentúl is újra meg újra elmondom a régi gyermekkori imámat: „Tégy velem, amit akarsz, csak azt kérem, hogy örömöd teljék bennem.”

1872 *április 24.* — Szentáldozás. — Ha nem volnék lüszke magamra és azokra, akiket szeretek, nem szenvednék annyira a mások nyelvétől. Ha igyekezném is tisztázni a helyzetet, ezt csak az igazság iránt való szeretetből tenném és nem volna bennem az a felháborodás, ingerültség és bánkódás, amely most gyötör és akaratom ellenére is kicseng a hangomból, bármennyire törekszem is erőt venni magamon.

Következetesebben kell megtartanom a napirendemet. Nem az a veszélyes perc, amikor szenvedek, de az, amikor a feszültség megszűnik és én kimerülten roskadok magamba a felindulás súlya alatt, amely a lelkem békéjét felkavarta. Ilyenkor valamely szórakozásban próbálok enyhülést keresni, ahelyett, hogy a napirendem előírásához alkalmazkodnám.

1872 *május 31.* — Jézus Szíve napja. —

Mindent megbocsátani. Mindent mentegezni.

Szeretni, — erőteljesen szeretni a felebarátom lelkét. A szeretetet fel akarom indítani magamban azok iránt, akik bántanak.

Vissza akarom fojtani még a jogos védekezést is, ha érzem, hogy ingerültség keverednék belé.

Senkit réndre nem utasítok, egyetlen megjegyzést nem teszek anélkül, hogy meggondolnám: nem okozok-e vele valakinek fájdalmat. Mások hibáit látva, jusson eszembe: milyen gyenge vagyok én magam és mennyire nincs erőm a jó elhatározásaimhoz. Bizonyára vannak másnak is jó gondolatai és elhatározásai, csak éppen megvalósítani nem tudja őket.

Szelíd és alázatos szívű Jézus, segíts hát, hogy a szívem hasonlóvá legyen a tiedhez!

1872, *szeptember 4.* — Szentáldozás. — Mikor ma reggel szívembe fogadtam Istenemet, az evangélium szavai jutottak eszembe: „Jézus parancsolt a szélnek és tengernek és nagy nyugalom lón...”

Nem is gondoltam ma reggel a mai szomorú évfordulóra. Jó Istenem, ne engedd, hogy szegény hazánkon mindig a gonoszok uralkodjanak. Fékezd meg ezt a szilaj vihart és parancsolj a háborgó tengernek.

1872, *szeptember 15.* — Szentáldozás. — Mindent el akarok távolítani szívemből, ami Istennek nem tetszik.

1872, *szeptember 22.* — Szentáldozás. — Szeressük ellenségeinket. Imádkozzunk azokért, akik minket gyűlölnek. Tegyük jót azokkal, akik minket üldöznek. Isteni szavak! Ma azokért ajánlottam fel szentáldozásomat, akik szenvedést okoznak nekem. De nem szenvednek-e ők is én miattam, az én hibáimtól? Megbocsátok nekik egész szívemből. De honnét tudom, hogy őszinte-e ez a megbocsátás? Abból, hogy a szándékot cselekedetre váltom át. Ebben megint csak Jézus szavai lesznek segítségemre: „Tegyetek jót azokkal, akik titeket bántalmaznak.” Jót teszek hát velük, minden módon és minden alkalommal, amikor csak tehetem.

1872, *október 5.* — Miért nem írtam olyan régen, legalább néhány sort, vagy a szentáldozásaimban felmerült gondolataimat? Vajjon nem a lanygulásnak jele ez? Azt hiszem, nem. Sokféle kötelesség hárult rám és lekötötte minden időmet.

1873, *március 3.* — Lemondani minden élvezetről, semmiben sem az élvezetet keresni... ime, ezt kellene tennem, ha komolyan törekedném a tökéletességre! Szükségesnek látom ezt az áldozatot, de még nincs hozzá erőm, hogy meghozzam. Ó, milyen súllyal nehezedik rám a gyengeségem!

Mit csináljak hát? Legalább is több készséggel kell fogadnom a kereszteket, amelyekkel Isten meglátogat.... S ha egyelőre nincs is bátorságom hozzá, hogy egészen a vállamra vegyem a lemondás nagy áldozatát, legalább egy-egy töredékét szívesen magamra kell vállálnom. Kezdem szeretni a szenvedést, mert közelebb visz az Istenhez és jobbra is tesz egy kissé. De mennyire lázadzik ellene a természetem, különösen eleinte. És időnkint, mint éppen ma is, mennyire le tud hengerelni!

— — — — —

Ez az utolsó feljegyzés, amelyet lelki életem első szakaszában vetettem papírra. Azóta nem írtam semmit, mert nem tudtam, mi az Isten akarata. Mindazt, amit most megpróbálok leírni, a lelkem emlékeiből merítem. Egyetlen vágya a lelkemnek, hogy hálás legyen Istennek mindörökké!

A. M. D. G.

A RENDKIVÜLI KEGYELMEK ELSŐ ESZTENDEJE

Életének 29., házasságának 8. éve

1873, *április 25.* — Az elhivatás ünnepe. — Ma reggel szokásom szerint Krisztus Követéséből elmélkedtem, amint ezt már 13 éve mindennap teszem, mikor egyszerre ez a két szó jelent meg a lelki szemeim előtt: „Egyedül az Isten.” Különösen hangzik, ha azt mondja valaki, hogy látja a szavakat, és mégis tökéletesen igaz, hogy én láttam is és hallottam is azokat; nem ugyan a rendes, megszokott módon, de a bensőmben. Érzem, hogy e szavak nagyon tökéletlenül fejezik ki, amit átéltem, noha ma is teljes eleveenségben él bennem ezeknek a felejthetetlen perceknek az emléke. Hármasszertetelű élmény volt ez: világosság, vonzás és erő. Világosság, amelynek fényénél tisztán láttam: hogyan lehetek a világban is kizárólag Istené és most egyszerre világosan állt előttem az, amit eddig sehogy sem tudtam megérteni. Vonzás, amely leigázta, elragadta a lelkemet. Erő, amely nagylelkű elhatározást váltott ki bennem és egyúttal a képességet is megadta hozzá, hogy megtegyem azt, amire elszántam magam, mert az Isten szavának sajátossága, hogy végre is hajtja, amit kifejez. Ezek voltak az első szavak, amelyeket Isten a lelkemhez intézni kegyeskedett és amelyek az ő végtelen irgalmasságánál fogva egy új élet kiinduló pontjává lettek. Látod, Uram, vállaltam, hogy elbeszéltem a te utaidat és ime: mindjárt kezdetben érzem, hogy nem találok hozzá szavakat; valószínű, hogy egyáltalán nincsenek az emberi beszédnek szavai az ilyen dolgok kifejezésére. Légy tehát te a segítségemre, én Uram és Istenem, hogy olyat

ne írjak, ami imádandó Felségedet sérthetné! Mivel csupán azért írok, hogy neked engedelmeskedjem, legyen gondod rá, hogy hibát ne kövessék el és add meg szegény kis teremtményednek a tehetséget, hogy olyan dolgokat is helyesen mondjon el, amelyek meghaladják az ember természetes felfogóképességét.

Azok a napok, amelyeken ebben a nagy kegyelemben és rajta kívül másokban is részesültem, ünnepnapok köztem és Isten közt és évfordulóikat alázatos hálaadással ülöm meg. Az első ilyen nap, amelyről a fentiekben megemlékeztem, az elhivatás ünnepe, mert Isten ezen a napon hívta meg lelkemet és ez mindörökre neki adta át magát. Mindörökre áldassék érte az Úr. És pedig egészen különleges hálaival, mert úgy hiszem, hogy ez a nagy kegyelem volt az elindítója a további kegyelmek sorozatának.

A KEGYELMEK MÁSODIK ESZTENDEJE

1874, július 16. — Karmelhegyi Boldogasszony napja. A szent Jelenlét ünnepe. — Majdnem az egész évben beteg voltam és több ízben meg voltam fosztva a szentmisétől és a szentáldozástól. Egy ízben meg éppen hat hétig ki sem mozdulhattam a házból. Szomorú voltam és panaszkodtam a mi Urunknak, hogy így távol tart magától. Amíg e gondolatokkal foglalkozva egyedül ültem a szobámban, kézimunkával a kezemben, lelkemet egyszerre előntötte az Isten jelenlétének érzése, amely a reális valóság tudatával hatott rám. Isten itt volt mellettem; nem láttam, de olyan bizonyossággal éreztem a jelenlétét, amilyennel s akinek a hangját hallja. Isteni öröm, béke öntötte el a lelkemet. Először éreztem ekkor az Isten jelenlétét, de nem utoljára. Úgy gondolom, egy óráig tarthatott ennek a jelenlétnek az érzete,

amelyből lelkem kimondhatatlan erőt, vigasztalást mérített. Hatásai olyanok voltak, amelyek teljességgel kizárják, hogy képzelet játszott volna velem, noha akkor még nagyon tudatlan voltam az isteni dolgokban.

Istenem! Csak a Végtelen Jóság lehet képes rá, hogy ilyen kegyelemben részesítse szegény gyarló teremtményét.

Ennek az évnek vége felé és 1875 kezdetén éreztem szentáldozásaimban az isteni szeretet erejét, amely olyan ellenállhatatlan erővel ragadta magához lelkemet, amelyről fogalmam sem volt és amely a halálfélelem rémületével töltötte el gyenge emberi természetemet. Ez azonban csak átmeneti állapot volt és én átadtam magam Istennek, aki a leírhatatlan békével nyugtatta meg lelkemet.

A K E G Y E L M E K H A R M A D I K E S Z T E N D E J E

1875, *április 29.* — A misztikus ölelés ünnepe. — Ó Uram, hogyan merészkedhetem ilyen dolgok leírására! De tudod te azt jól, én Uram, hogy szegény teremtményeidnek csak a hiányos emberi nyelv, halvány emberi képek állnak rendelkezésére, akkor is, amikor az isteni világ ragyogó fogalmait akarják érzékeltetni. Hogyan kívánhatnád tehát, hogy értelmesen beszéljen róluk az a szegény lélek, amelyet elragad istenséged közelsége? Add meg nekem a mennyország nyelvét, hogy meg ne szentségtelenítsem a mennyország fogalmait!

Mindezt csak azért írom, hogy engedelmeskedjem neked, Istenem, amint az eddigeket is csupán azért írtam. Azt hiszem, szívemben soha semmi el nem halványítja szerelmednek az első emlékét. Hiszen igaz: első áldozásom napján is birtokodba vetted szívemet, ahova kegyelmekkel gazdagon megrakva vonultál be, de ügye: ez csak hajnala volt annak a napnak, amely felkelőben van? A mai naphoz viszonyítva első halvány napsugár

ez, amely alig sejteti a déli nap perzselő hevét, fényes ragyogását. Ezt érezte a lelkem ebben az április 29-i szentáldozásban, oltárod mellett, ahol imádásra voltál kitéve nagy Szentségben. Korai gyermekkoromtól kezdve hatalmas erővel vonzottál magadhoz ebben a szentségben, rám raktad szelíd és könnyű igátat, amelyet, úgy hiszem, ha száz évig élnék is, mindennap nagyobb és nagyobb szeretettel vennék magamra.

1875, május 1. — Lelkemet ez a gondolat uralja: arra fogok törekedni, hogy ne hasson rám túlságosan sajnó öröm, se bánat s hogy egyedül benned éljek, Jézusom.

Szeptember. — Mostanában sok eltérni valóm volt egyes személyek részéről bizonyos körülmények találkozására folytán és Urunk lába elé borultam, hogy nehézségeimet neki elpanaszoljam. Egy alkalommal, mikor nagyon leverten térdeltem előtte, isteni Mesterem ezeket intézte hozzám bensőmben: „Leányom, nincs más senki, csak te meg én.” — „És a többiek, Uram?” — kérdeztem megilletődve. Erre Ő ezt felelte: „Az egész világon minden lélekre nézve áll ez: csak mi ketten vagyunk, ő meg én; minden más léleknek, minden egyéb dolognak csak rajtam keresztül: bennem és értem lehet értéke.”

Ezek az isteni szavak nagy világosságot támasztottak a lelkemben; sok erőt merítettem belőlük és megtanítottak rá, hogy urrá legyek a benyomásokon, és ez jelentékenyen előbbre segített a türelemben.

November 8. — A vígasztaló Jézus ünnepe. — Isteni Barátom! Hányszor szolgáltál rá azóta is erre az elnevezésre! Pedig ez még nem volt mindennek az elfeledése a te boldogító ölelésedben, de már leírhatatlan édességednek a megérezése volt, amely megváltoztatja lelkem szomorú arculatát és olyan vígasztalással áraszt el, amilyenre semmiféle emberi segítség nem volna képes.

Képtelen vagyok, hogy minden hálámat leírjam, amivel neked tartozom, Uram, de azt hiszem, neked kedvesebb, ha inkább állapotbeli kötelességeimet teljesítem, amelyek olyan kevés időt hagynak az írásra.

1875—76. — Mindig a hit szemével néztem ugyan a házasságot, most mégis új szempontok merültek fel előttem, amelyeket a következőkben foglalok össze:

Isten arra hívott meg bennünket, házasságban élő keresztényeket, hogy azt a papi hatalmat gyakoroljuk, amelyet akkor bízott az emberekre, amikor a teremtés királyává tette. Kötelességünk, hogy a magunk részéről azt ajánljuk fel neki, ami a legértékesebb a világon: az emberi teremtményt. Annyiban a mi tulajdonunk ez, amennyiben mi meg az ő tulajdonai vagyunk a házasság szent köteléke által és mi keresztények nem is adhatjuk magunkat egymásnak más céllal, mint azért, hogy ezzel Isten teremtői akaratát szolgáljuk. Szabadakaratunk használata csak isteni akaratának kifejezője és mi a felénk szálló szeretetet, bizalmat és tiszteletet is csak annyiban fogadhatjuk el, amennyiben nem felejtjük el, hogy az a szívünk oltárára helyezett hódolat, hogy onnan szálljon tovább a Teremtő felé.

A KEGYELMEK NEGYEDIK ESZTENDEJE

Quasimodo vasárnapja. 1876. április 23. — A béke ünnepe. — Ezen a napon, annak a napnak az évfordulóján, amikor édes Üdvözítőnk békéjét kívánta apostolainak, szívembe is magával hozta Jézus ezt az isteni békét, amelynek hatása teljes két héten át élt a lelkemben. Nem is tudom eléggé megköszönni Urunknak ezt a nagy jótéteményt, amelyet igyekszem éreztetni a környezetemmel is.

Június 24. — Az Istennel való egyesülés ünnepe. —

Ekkor kezdtem betekintést adni, Jézusom, szereteted titkaiba. Nagy jószágod csodálkozásba ejtett és olyan bizonyossággal tárult a lelkem elé, hogy egy percig sem kételkedhettem benne.

A KEGYELEMEK ÖTÖDIK ESZTENDEJE

1877, május vagy június. — Az isteni meghívás ünnepe. — Ezt a hívást pünkösd napján éreztem. Lelkem mélyen el volt merülve a Szentlélekben és ezzel az imálandó isteni Személlyel egyesülve erős indítást éreztem arra, hogy imádságból éljek és a kegyelem behatása alatt napi foglalkozásaim közepette is letérdelek időnkint és Istenre összpontosítsam lelki tehetségeimet. Valóban: a lelki élet kimélyítésének hatalmas eszköze ez!

1877 őszén. — Egyik nap, a szentáldozás után, túláradó szeretettől hajtva tovább akartam beszélni a mi Urunkkal, de képtelen voltam rá. Ráéreztem, hogy nem találok szavakat. Fogalmam sem volt róla: mi történik bennem; szegény lelkem próbálkozott, vergődött még egy kissé, de azután megértve, hogy Isten akarata nyugtözi le ennyire, megadta magát. Érezte, hogy akarata teljesen Istenre irányul anélkül, hogy a maga részéről ehhez bármiben is hozzájárulna, nem is erőlködött hát tovább és ebben a nyugalmi állapotban maradt, amelyben már nem keres semmit a lélek, mert úgyis mindent megtalált.

Mindezeideig még csak beszélni sem hallottam soha nyugalmi imáról, nem tudtam tehát, milyen nagy kegyelemben volt részem. Jobban mondvá: éreztem ugyan ezt a kegyelmet, de megnevezni nem tudtam volna, noha tudtam, hogy ez az összeszedettség olyan kegyelem, amely nagy kihatással van a lélek életére. Nagy hálával mondtam érte köszönetet az én szeretett Istenemnek és

teljes lelkemből megújítottam szent akaratára való fenn-tartásnélküli ráhagyatkozásomat. Ő pedig azóta vala-hányszor betér ebbe az én méltatlan lelkembe, teljesen birtokába veszi és ebbe a nyugalmi állapotba helyezi azt végtelen irgalmasságában, amely teljesen érthetetlen előttem. Azóta többször megfigyeltem, hogy ennek az állapotnak sokféle fokozata van.

A KEGYELEMEK HATODIK ESZTENDEJE

1878 május. — Világi társaságban voltam és azt vettem észre, hogy a teremtett szépség egyes megjelenési formái erősebben foglalkoztatják a képzeletemet, mint kellene. Mélyen megalázkodtam miatta Istenem előtt és esti imám után néhány percig arra kértem Jézust: legyen egyedüli királya minden gondolatomnak, még annak is, amely csak futólag vonul át lelkemen; minden gyönyörködésemnek, még ha önkénytelenül támad is bennem.

Másnap, mikor a szentáldozáshoz járultam, Isten mindent felülmúló szépségének képe olyan módon rajzolódott szemem elé, amelyet megérteni nem tudok, de amely lenyűgöző erővel fogta le minden képességemet. Ezzel a leírhatatlan szépséggel szemben semmivé lett az egész föld és a földi benyomások mindenkorra elhalványultak előttem. Napokig álltam ennek a lelki élménynek lenyűgöző hatása alatt, amely maradandó és kegyelmekben gazdag hatást hagyott lelkemben.

1878 végén. — Újabbán két elmélkedést végzek naponta, vagyis a reggelin kívül az esti ima után is összeszedem a gondolataimat néhány percre. Ilyenkor esetenként egyszerű szemlélődésben imádom az Istent, máskor meg abba a nyugalmi állapotba esem, amely szentáldozás után szokta hatalmába venni a lelkemet.

Nem lévén külön oratóriumom, megkülönböztetett

tisztelettel veszem körül szobámnak azt a sarkát, amelyben, arccal a tabernákulum felé fordulva, imáimat végezni szoktam.

Soká nem tudtam, milyen nagy kegyelmek azok, amelyekben Isten részesít és olyan voltam, mint a király gyermeke, akit gyöngyök, drágakövek ékesítenek, anélkül hogy az értéküket ismerné. Minthogy azonban ezek a kegyelmek érzékelhető módon előbbre vittek a lelki életben, nem kételkedhettem eredetük felől és lelkem, amikor nyugodtan haladt előre a számára kijelölt úton, érezte, hogy mindegyre közelebb jut Istenhez.

A KEGYE L M E K H E T E D I K E S Z T E N D E J E

1879 május. — Egy alkalommal, amikor magamhoz vettem Jézust a szentáldozásban, lelkem fénytengerbe merült, amelyben Istenet láttam a maga örök változatlanóságában. Ennek a változatlanóságnak a látása nemcsak csodálattal, de olyan gyönyörűséggel töltötte el lelkemet, hogy azt leírni nem tudom. Bizonyos, hogy már előzőleg több alkalommal elmélkedve Istennek erről a végtelen tökéletességéről, nagy tiszteletet éreztem iránta, de soha nem gondoltam, hogy ez az örök változatlanóság ennyire fenségesen szép, ennyire vonzó legyen és alkalmas arra, hogy békével, szeretettel töltsen el a lelket. Pedig így van.

Ó Istenem, milyen jó és szeretetreméltó vagy te, hogy már itt a földön megmutatod magad gyermekeidnek és nem találsz méltóságodon alulinak, hogy te magad tanítsd a legkisebbeket!

Kissé később, néhány hét múlva nagy szárazság szállta meg a lelkemet. Ez azonban semmit nem változtatott a szentáldozás utáni állapotban, amely maradt a régiben. Nem éreztem, nem élveztem ugyan semmit,

amíg Urunk a lelkemben volt, de jelenlétének hatása alatt minden képességem mozdulatlan, néma imádásban borult le előtte, akaratom pedig, az isteni akarat szelíd igája alatt teljesen Óreá irányult, anélkül, hogy egyetlen lendületre is képes lett volna. Mégis a szárazság idején úgy látszott, mintha ez az összeszedettség nagy megkönnyebbülés volna rámnézve.

Mindamellett a szárazságban végzett szentáldozások békét, erőt hoztak a lélekbe és a biztonság érzetét kellették benne, mivel a nagy összeszedettséget, amelyet éreztem, nem tulajdoníthattam a buzgóság fellángolásának, amely akkor távol állt tőlem s így Isten közvetlen ténykedésének kellett azt tekintenem.

Június 24. — Ma volt a legidősebb gyermekem bér-málása.

Milyen buzgósággal imádkoztam érte és mindazokért akik most bér-málkoztak! Közben részem volt a Szentlélekkel való egyesülés kegyelmében, amely hatalmas erejű szeretettel tölti el a lelket és följe emeli minden földi érzelemnek. Ebben a kegyelemben azóta ismételtén volt részem.

Ó Istenem, te örök Szeretet! Mások bizonyára szentté lettek volna az én helyemen!

1879 nyarán. — Egyik szentáldozásomban vakító fényesség öntötte el a lelkemet, amelynek világosságában megláttam Isten mindenhatóságát és ezzel párhuzamosan az ő végtelen szelídségét is. Megértettem, hogy ennek a szelídségnek a látása nélkül nem bírtam volna elviselni minden fölött álló hatalmának megértését.

A lélek olyan tisztán megismeri Istent e benső világosság útján, hogy ezt a megismerést semmiféle tanítás vagy olvasmány révén el nem érhetné. És ez a megismerés kimondhatatlan szeretet tüzeit éleszti fel a lélekben és olthatatlan vágyat kelt benne, hogy mindent megtegyen, amivel Őt szolgálhatja.

Október 12. — Szent Chantal életét olvastam Bougaud abbé tollából. Mikor a XVII. fejezet végén ezeket a szavakat olvastam: „mihelyt imádkozni kezdett, elragadtatásba esett, amely lenyűgözte mind értelmének, mind akaratának szabad mozgását...” megdöbbenve álltam meg, mert azt a misztikus állapotot ismertem fel benne, amely két év óta az én lelkemen is olyan gyakran lesz úrrá. Még feltűnőbb volt a hasonlóság a következő fejezet egyes kitételeiben: „Lelkem végső lényegében tökéletesen egyszerű egység s mikor esetenként vágy fogja el, hogy Istenbe olvadjon, ráeszmél, hogy nem képes újra beolvadni, mivel egyébként is állandóan Istennel egyesülve él. A lélek mozdulni sem mer ilyenkor, nem gondol, nem cselekszik semmit s csupán az a vágy él és mélyül benne szüntelenül, hogy Isten azt tegyen vele és minden teremtménnyel, ami neki tetszik.”

Következnek ezután Szalézi Szent Ferenc és Szent Chantal csodásan szép gondolatai a nyugalmi imáról.

E sorok olvasása után a szeretet, a hála és az öröm olyan áradata öntötte el lelkemet, amilyent csak akkor érezhet az ember, amikor tisztán felismeri az igazságot. Azután bensőmben tekintettem és ekkor egy kissé zavarba jutottam. Ki vagyok én, hogy ilyen kegyelmekre áhítozhatom? Úgy éreztem magam, mint egy betolakodó idegen, mint egy szegény csavargó, aki valamely tévedés következtében a király palotájába sodródott. Pedig azt tisztán éreztem, hogy nem csalódom: mintha csak a kezemmel foghattam volna meg az igazságot.

Eszembe jutott ekkor az evangéliumnak az a szakasza, amely azt mondja, hogy a koldusok, a bénák és a nyomorékok hívtak meg a Király lakomájára s arra gondoltam, hogy Jézus irgalmának végtelenségével akarta pótolni az én nyomorúságom végtelenségét s ettől kezdve semmi kételynek nem volt többé helye a szívemben.

Egy hónappal ezután, miután sokat imádkoztam erre a szándékra, elhatároztam, hogy beszélni fogok erről a

komoly dolgról és ettől kezdve élveztem a lelkivezetés áldásait.

Uram, légy áldott, hogy mintegy kézen fogva vezetted szegény kis szolgálódat!

Október 18. — Mikor Urunk betért hozzám a szentáldozásban, Isten erejének mélységes megérezése járta át lelkemet. Csodálkozva, értelmetlenül álltam e jelenséggel szemben; lelkem teljesen annak az isteni Erőnek uralma alatt állt, s úgy érezte, mintha önmaga fölé emelte volna valamely hatalom. Egész nap éreztem azokat a fájdalokat, amelyekből máskor olyan sokat szenvedek, de ezen a napon jelentéktelen semmiségeknek tűntek fel előttem. Este az az egyén, aki a rosszakaratával szokott üldözni, megjegyezte, hogy ma nagyon szelíd voltam. De volt-e ebben valami érdemem, Istenem? Kézen fogva vezetted a lelkemet és én boldog voltam, hogy van valami, amit felajánlhatok neked!

Azok közt az isteni tulajdonságok közt, amelyeket Urunk a szemem előtt feltárt: szépség, változatlanság, hatalom, szelídség, erő — nem szerepel kimondottan az isteni jóság, a szentségi Jelenlét által mégis ez képezi alapját és ez adja meg a jellegét mindezeknek a megnyilatkozásoknak. A mi szegény lelkünknek is éppen jóságra van olyan nagy szüksége és Jézus tudja ezt jól. Jósgával, szelídségével vonzza magához szívünket, ennek erejével köti azt magához és a magam részéről azt hiszem, hogy éppen a jóság adja meg azt az atmoszférát, amelyben lelkem az életfeltételeit megtalálja.

Ha Isten megadja egy léleknek a természetfölötti ima kegyelmét, ezt az ajándékát akkor vonja meg tőle, amikor neki tetszik, azt azonban nem szokta megengedni, hogy azt külső körülmények befolyásolják. Mikor elhagytam a templomot, hogy otthoni dolgom után lássak, lelkem továbbra is Istenben elmerülve maradt és féltékeny gonddal őrizte magában kincsét az utcán és otthon; külső munkáihoz szükséges képességei csak

lassankint szabadultak fel és éppen csak annyira, hogy Isten által eléje szabott kötelességeinek megfelelhessen.

A KEGYELMEK NYOLCADIK ESZTENDEJE

1880. március 4. — Beteg voltam és nagyon levert az a tudat, hogy meg vagyok fosztva attól, hogy Jézust magamhoz vegyem a szentáldozásban. Gondolataim szüntelenül a tabernákulum körül jártak és ha már fel nem kelhettem, igyekeztem imáimat lehetőleg jól végezni.

Mindeddig gyakran bizonyítottam a mi Urunknak, hogy szívesen lemondanék minden dicsőségről az egész örökkévalóságon át, hacsak mindig az ő közelében rejtőzhetném.

Nagy tudatlanság volt ez. Imádság közben Isten ismét világossággal töltötte el a lelkemet és ezeket mondta: „A dicsőség, az én vagyok.” És ezzel a mennyország leírhatatlan ragyogása borult rám s én megértettem, hogy az üdvözültek magának az Istennek a fényességében élnek és hogy Isten maga az ő dicsőség-köntösük. Még ma is megrendíti egész valómat ennek az élménynek az emléke. Megtanultam belőle, hogy nem szabad lemondanom az örök dicsőségről. Bár megadná azt nekem a jó Isten az ő nagy irgalmasságában!

Az Isten szavai leírhatatlanul kenetteljesek és a lélek valamiképp azonnal felismeri bennük az Isten hangját. És ami ennél is több: nagy erővel vésődnek bele a lélekbe és megtörtént valósággá teszik azt, amit mondanak. Magam is megfigyeltem ezt, még mielőtt olvastam volna róla. Lehetetlenség volna ezeket a bensőleg hallott szavakat összetéveszteni azokkal, amelyek esetenként pusztán a képzeletből születnek. Egyebekben e benső isteni szavakból mindig valamilyen nagy jó származik a lélekre: megvilágosítás, tanítás, erő vagy vigasztalás.

Május. — Különféle kísértések és kényszerképzetek szállták meg a lelkemet, főképpen imádság közben és amikor a szentáldozáshoz járultam. Nem lévén tapasztalatom ezen a téren, néha valóságos rémület fogott el miattuk. Egyszer éppen a májusi ájtatosság idején nagyon kínos volt a lelkiállapotom és nagyon kértem jó-ságos Mesteremet és szent Anyját: szabadítsanak meg tőlük. Urunk tekintete erre mint villám járta át lelke-met és ennek a tekintetnek a nyomán megfutamodtak ellenségeim, mint ahogyan a világosság előtt megszűnik a sötétség. Két hétig nyugton voltam, akkor azonban újra megtámadtak és csak fentemlített kegyelem meg-ismétlődése szabadított meg tőlük, ezúttal két hónapra.

E kegyelem folyamán nem testi szememmel láttam a mi Urunk szemét, csak bensőleg szemlélttem isteni tekintetét, amelyből nagy hatalom sugárzott. Látása olyan tiszteletet ébresztett a lélekben, hogy azt soha el nem felejtheti senki, még ha száz évig élne is a földön és szeretete is rendkívüli mértékben megnövekedett tőle.

Erőt kell vennem magamon, hogy bátorságom legyen ezekről az isteni dolgokról írni és beszélni, amit csupán a kötelesség parancsára teszek. De így is reszketve teszem s érzem, hogy rosszul mondom, amit mondok. Olyan vagyok, mint az ügyetlen szobrász, aki kontár kézzel elcsúfítja a remekművet, amelyet alkotnia kel-lene.

Június. — Mikor Urunk betért a lelkembe, olyan mennyei tisztaság érzését keltette benne, amelyhez ké-pest a legtökéletesebb emberi tisztaság is csak szenny. Ez imádandó tisztaság látása határtalan édességgel tölti el a lelket és mindent elsöprő vágyat ébreszt benne a tisztaság után, hogy isteni Szerelmese tetszését találja benne.

Ezidőtájt volt második gyermekem bérnálása és ez alkalommal ismét részesültem a Szentlélekkel való egye-sülés kegyelmében, és pedig fokozottabb mértékben,

mint az előző évben. Ebben a kegyelemben később is többször volt részem.

Az is többször történt velem az év folyamán, hogy mikor a Szentháromságot imádtam, lelkem mélyen belemerült a három isteni Személy lényébe. Megadatik ilyenkor a léleknek, hogy bizonyos mértékben és egy olyan világosság fényénél, amélyet megérteni nem tud, behatoljon annak az egységnek a megértésébe, amely az imádandó isteni személyeket egymáshoz fűzi. Nagy dolog, szép dolog ez, olyannyira, hogy szemlélésében minden egyébről, még saját magáról is megfeledkezik a lélek. Ha valaha is teljesen biztosak lehetnénk az üdvösségünk felől, lehetetlennek tartanám, hogy valaki, miután ezeket szemlélte, valaha kitéphetné lelkéből a szeretetet és tiszteletet, amellyel Istenének tartozik.

Az év folyamán néhány ízben az én édes mennyei Anyám, Szűz Mária lényével való egyesülés kegyelmében is részesültem. Ennek az egyesülésnek az a sajátossága, hogy a lélek mint a szeretet kötelékét érzi a Boldogasszonyt Isten és önmaga közt.

Ez az áldott Anya egyébként mindig érezhetően oltalmazott és közbenjárásának köszönöm, hogy Isten olyan sok kegyelemmel halmozta el nyomorult lelkemet. Nem egy esetben szinte kézzelfoghatóan győződtem meg róla, hogy ez így van.

1854-ben, tíz éves koromban, jó anyám tanításai nyomán valósággal égett kis szívemben a vágy, hogy Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának a dogmája minél előbb proklamáltassék s lelkem minden erejével imádkoztam érte. Mikor pedig csakugyan kihirdetésre került a dogma, leírhatatlanul lelkes, túlradó volt az örömöm. Jó mennyei Anyám már akkor mindenkorra magához ragadta gyermeke szívét.

Július 31. — Már előbb tökéletesen Isten akaratának adtam át magam és gyakran felajánlottam magam neki, hogy azt tegyen velem, amit akar. — Megkértek, hogy

látogassak meg egy nagybeteget, aki egyházi szertartás nélkül akarta eltemettetni magát. Mit adtam volna érte ebben az órában, ha nem az a félenk lélek volnék, aki vagyok s ha jót tudnék tenni ezzel a szegény lélekkel. Istennek ajánlottam hát magam és kértem: küldjön rám bármi szenvedést ennek a léleknek az üdvösségéért s engedje megtalálnom azokat a szavakat, amelyekkel közel tudok férközni hozzá. Édes Üdvözítőm meg is lágyította a haldokló szívét, s ez visszatért Istenhez.

Milyen boldog voltam és mennyire csodáltam Istent, aki előszeretettel éppen a leggyarlóbb eszközöket választja kegyelmei közvetítésére. Mindörökké áldani fogom ezért a kegyelemért, amelyet életem legnagyobb kegyelmei közé sorolok. Nagyon valószínű, hogy szent lelkek is imádkoztak ezért a szegény haldoklóért.

Szentáldozásaimban gyakran árasztja el lelkemet vakító világosság, ilyenkor testemet is egészen könnyűnek érzem. Lelkem mintha ismeretlen világban járna. Isten működését érzem ilyenkor magamban, egyébként azonban azt sem tudom, mi történik velem.

Ez az isteni tevékenység néha mint a villám ragadja hatalmába a lelkemet, különösen ha az Oltáriszentséghez emelem a szívemet, vagy ha csak távolról, akár gondolatban egy templomot látok. Lelkem ilyenkor egy percre mozdulatlanul rögzítődik oda, ahol az én Istenem van.

Augusztus. — Mikor egyszer nagyon érzékeny szenvedést ajánlottam fel a mi Urunknak, megértette velem, milyen sok kegyelem rejlik a keresztben. A lélek kimondhatatlan módon egyesül a szenvedésben Mesterével és Ő átformálja, megerősíti a lelket. Ez pedig készségesen vállal minden szenvedést, tiszta szeretetből és még csak erőfeszítésébe sem kerül ez az elhatározás. Urunk ezt mondta ekkor: „A lelkek, mikor irántam való szeretetből készek minden szenvedés vállalására, azért nem fognak mindig többet szenvedni, mint má-

sok, de a szeretet könnyebbé és érdemszerzőbbé teszi szenvedésüket, jobban szolgálja Isten dicsőségét s mind a saját lelkük, mind tesvéreik lelkének az üdvösségét.

Urunk egyebeket is mondott ebben az évben; szavai néha leírhatatlanul gyengédek voltak; máskor felvilágosítást adott, hogy eloszlassa a zavart, amelyet szentáldozás után a sátán ébresztett a lelkemben, hogy felvilágosítást adjon egyes személyekről, egyes dolgokról, akár különleges esetekre vonatkoztatva, akár nagy általánosságban.

Ezek a benső intelmek soha a legcsekélyebb mértékben sem tértek el attól a tanítástól, amellyel az Egyház vezet bennünket. Sőt arra is többször volt eset, hogy egyes intelmek, amelyeket akár olvastam, akár a gyónatószekben vagy a szószékről hallottam, hajszálig meggyeztek azokkal, amelyeket előzőleg mint Jézus szavát hallottam bensőleg. Mélyen megrendített Urunk nagy jósága, amellyel tanításomra vállalkozott. Mennyi kegyelem forrásai lettek ezek az isteni tanítások!

1880 augusztus és szeptember. — Bensőleg szemlélttem Istent, minden élet kútfejét és mindannak forrását, ami igaz, ami jó és ami szép és aki által van minden, ami van. A bálványozás minden faja kimondhatatlanul szörnyűségesnek tűnt fel akkor előttem és minden teremtetten elvesztette varázsát a Teremtetlen Ősforrással szemben.

Isten megismerésének ezt a módját nem tudom másnak, mint látásnak nevezni. Ez ugyan kétségkívül nagyon hiányos látás még, de azért úgy tűnik fel, Isten időnkint mégis csak megmutatja magát a léleknek. A lélek pedig úgy érzi magát ilyenkor, mint az, aki sötétségből átmenet nélkül kilép a déli napsütésbe; tudja, hogy gyenge látása nem bírja mindazt áttekinteni, amit Isten elébe tár és anélkül, hogy értené, amit lát, boldog elragadtatással telítődik.

Ezidőben az Oltáriszentségben való jelenlétének mély megérezésével ajándékozott meg az Ur. Vallásunk tanítá-

sa által hisszük ugyan ezt a valóságos jelenlétet, de csak úgy, amint valamit másnak elhiszünk; e kegyelem azonban, amelyről beszélek, a valóságnak olyan erejével érzékelteti velünk Urunk jelenlétét, amilyen bizonyossággal éreznők, hogy mellettünk áll valaki, akit nem látunk ugyan, mert be van kötve a szemünk, de halljuk a hangját és érezzük kezének érintését.

Egyik nap az örömnök olyan túláradó ujjongása fogta el lelkemet a szentáldozásban, hogy megkérdeztem a mi Urunkat: miért küldte reám ezt a boldogságot? Mire Ő ezt felelte: „Hogy ne találd többé kedvedet a teremtményekben.” Valóban: ettől kezdve egyes dolgok teljesen közömbössé lettek előttem, mások ellenérzést váltottak ki bennem, holott önmagukban legfeljebb csak üresek voltak. Ez az érzés hosszabb időn át megmaradt bennem.

Előfordult néhányszor, hogy úgy éreztem, mintha az elragadtatás küszöbén állnék. Uram, talán beképzelt vagyok, hogy ezt merem mondani, de csak azt írom le, amit érzek. Olyan vagyok, mint valaki, aki valamely pompás palota nyitott ajtaja előtt áll, szeretne is bemenni, de nincs, aki bevezesse. Én is úgy éreztem: csak egy lépésnyire vagyok tőle, hogy elveszítem öntudatomat és Istenbe olvadjak, Ő azonban nem adta meg ezt a kegyelmet, én pedig nem mertem azt tőle kérni, tudva jól: mennyire méltatlan vagyok azokra is, amelyekben eddig részesültem. Egy alkalommal azonban mégis csak felbátorított imádott Mesterem végtelen gyengédsége és megkérdeztem tőle: vajjon meg fogja-e valaha adni azokat a kegyelmeket, amelyeknek az édességét megízleltette velem? Mire Urunk ezt válaszolta: „Leányom, el fogod-e bírni azokat a kereszteket, amelyek az ilyen kegyelmekkel együttjárnak?” — Én ezt feleltem erre: „Igaz Uram, hogy én nagyon gyenge vagyok, de ha te segítségére jössz a gyengeségemnek, mindent készséggel elszenvedek, csak hogy minél bensőségesebben egyesülhessek veled.” — Jó Mesterem ekkor biztatott, hogy

csak hagyatkozzam mindenben őrá, az ő szeretetére, amit én készséggel meg is teszek.

Szeptember. — Ismét megrohantak azok a kényszer-képzetek, amelyekről olyan sokat szenvedtem néhány hónappal ezelőtt és amelyekről a mi Urunk imádandó tekintete révén szabadultam meg. Ez alkalommal más módon jött segítségemre. A szentáldozás után úgy láttam Istent, mint a legfőbb jót és egyben megértettem, hogy a rossz nem más, min a jónak a hiánya, vagyis a semmi. Ez a megismerés elsöpörte a gonoszlélek minden akadékoskodását és azóta ha néha tesz is újabb kísérletet, már nem ijedek meg tőle. Mert bármily sötétek legyenek is a sugallatai, nem tudnak megzavarni, mivel ismerem tehetetlenségüket.

Ebből a benső meglátásból megértettem azt is: milyen nagy lesz a bűnösök csalódása, ha majd az ítélet alkalmával rádöbbennek, hogy mindaz, aminek a szolgálataiban álltak, amit szerettek és aminek mindent odaáldoztak, egyszerűen semmivé foszlik. A semmit szerették, neki éltek és miatta elvesztették a Legfőbb Jót, az örök Istent!

De tisztán láttam a világ fiainak tévedését is, akik a lélek tisztaságában csak negatívumot látnak, holott ellenkezőleg: gyönyörűséges virág, drága kincs és éppen akkor támad üresség a lélekben, ha ezt elvesztette.

1880 vége és 1881 eleje. — Imáimban ismét többször szólt hozzám Jézus, szavai békét, vigasztalást, világosságot hoztak a lelkembe és nagyon hasznos gyakorlati elhatározásokat érleltek meg benne. Különösen mélyen vésődtek bele ezek a szavak: „A lelki élet: Én vagyok. — A legjobb rész: Én vagyok. — A szeretet: Én vagyok.”

Legutóbb szemlélnem engedte Jézus Krisztus végtelen szeretetét, amely az emberekre kisugárzik és azokban tevékenykedik. Ezen a napon nekem is volt megbocsátanivalóm és Jézus szeretetét érezve a szívemben,

sikerült is visszaállítanom a békét abban a szívben, amely azt megzavarta.

Milyen leirhatatlan érzés: látni Jézus gyengéd, hatalmas szeretetét, amely kiveti hálóját igazakra és bűnösökre egyaránt. Senki nem menekülhet ki belőle, mint csak az, aki mindenáron ki akar belőle menekülni.

A KEGYELMEK KILENCEDIK ESZTENDEJE

1881 március 4. — A kitett Oltáriszentség előtt térdeltem, de sehogyan sem sikerült gondolataimat az imára összpontosítani. Elszórakozásaimon megalázódva, így fohászokdtam: „Uram, hogyan tudod elviselni ezt az én nyomorúságomat? Miért nem mondd angyalaidnak, hogy söpörjék el ezt a szemetet, amely itt áll színed előtt anélkül, hogy csak valamit is szólna, vagy valamit tenne!”

Ebben a percben mintha magához ragadta volna Isten a lelkemet, hogy azt az Oltáriszentség mélységeibe belemerítse, miközben e szavakat hallottam:

— Ez minden.

A szépség, a gazdagság csodái vonultak el szemem előtt. De milyen mások ezek a kincsek, ezek a szépségek, mint azok, amelyeket mi annak nevezünk! Egymástól elhatárolva, külön-külön láttam mindezeket a csodákat a mi Urunkban és megértettem, hogy mindezek együttvéve alkotják Őt. Igen, maga az Isten mutatta meg magát! Engedte, hogy lássam, hogy érezzem a jelenlétét. Ó Istenem! ó Szépség! Mi lesz az, ha majd színről-színre látunk a mennyországban! Hiszen már az is elmondhatatlan, amit így futólag megmutatsz magadból!

Hogyan lehetséges, hogy ilyen természetlen talajra hullass ennyi kegyelmet, Uram! Ha Isten nem volnál azt mondanám: vigyázz, nehogy tévedésből illetéktelen helyre juttasd kegyelmeidet! De hogyan is lehet, hogy szemétdombra szórj ilyen drága gyöngyöket! Hiszen

nagyon jól látod magad is, Uram, hogy bennem nincs semmi abból, ami a szenteket szentekké teszi! Nem találnál hát méltóbb szolgálókat, emelkedettebb lelkeket, akikre kincseidet bízhatnád? Igen: bizonyos, hogy találnál és pedig nagy számban. Szerencsétlen volnék, ha nem hihetném, hogy mások sokkal jobban szolgálnak neked, mint én. Igen, Uram Jézus, a világ Királya: téged szolgáljon a lélek minden tehetsége, minden ereje, minden képessége, minden lendülete! A lángész és a hősiesség! Lábad elé boruljon minden nagyság, minden emberi önbizalom! Téged keressen a lélek minden elszántsága, tüzes lendülete, teérted lásson kicsinynek mindent, ami emberi. Téged illet minden szeretet, minden igazi szeretet! Ó Jézusom, mennyi szeretet szállt feléd, mióta megigérted, hogy megváltod a bűnös embert. Mennyire szerettek a hívó lelkek, akik négyezer éven át vágytak eljöveteledre! Mária meg a szentek és a vértanúk! Szerettek olyan szeretettel, amilyennel soha senkit nem szerettek és nem is fognak szeretni soha! És azért mégsem szeretnek eléggé Téged, Uram és soha nem fognak eléggé szeretni! Ó bár az én gyarló szívem szeretne olyan szeretettel, amilyenre emberi teremtmény egyáltalán képes. Nem tudnám elviselni azt a gondolatot, hogy kevésbé szeresselek, mint bárki más. Minden egyébben készséggel engedem át az elsőbbséget másnak, de ebben az egyben én szeretnék . legelső lenni, Uram. És ha ez önmagam túlbecsülése, te azt is meg fogod bocsátani, mert hiszen te magad oltottad szívembe ezt a vágyat, mint lobogó lángot. De mindez még nem elég, Uram. Tedd, hogy másokkal is meg tudjalak szerettetni! Hallgass meg, Jézus: mindazoknak, akikért imádkozom, — akár ismerem őket, akár nem — add meg szereteted kegyelmét. Ha pedig már úgylis szeretnének, növeld bennük szeretetedet!

1881 május, június, július. — Kezdtém a mi Urunk valóságos jelenlétét a legszentebb Oltáriszentségben a

távolból, akadályokon keresztül is olyan módon érzékelni, amint azt fentebb említettem. Eddig csak a villám gyorsaságával cikázott át lelkemen ez a megézés, ha távol voltam a templomtól, most pedig több órára is megadta jó Üdvözítőnk, különösen olyankor, amikor valami akadályozott benne, hogy elmenjek s a tabernákulum előtt imádjam, amint szerettem volna.

Augusztus 12. — Imadásba merülve térdeltem a Nagy Szentség előtt, mikor újra megláttam azt az imálandó tekintetet, amely egyszer már villám módjára hatolt bele a lelkembe, hogy azt meggyógyítsa és kísértéseitől megszabadítsa. (1880 májusában.) Urunknak nem a szemét láttam, de láttam kifejezésének mindenható erejét és azt a bájta, amely belőle sugárzott. Éreztem, láttam mindezt, leírni azonban nem volnék képes. Mikor emberi dolgokról beszélünk, ha másképpen nem, legalább körülírással meg tudjuk közelíteni azt a fogalmat, amelyet érzékeltetni akarunk. Itt éppen az ellenkező a helyzet: minél többet beszélek róla, annál inkább elhalványul a kép, amelyet szemléltetni szeretnék.

Mintegy félórán át maradhattam ez imálandó tekintet szemlélésébe merülve. Lelkem Istennel egyesülve maradt akkor is, mikor az utcán hazafelé igyekeztem. Éreztem, hogy kevélységem teljesen megtört és szinte arra vágytam, hogy mindenki rámtaposson. Pedig az a behatás, amelyet Jézus rám gyakorolt, csupa édesség volt és szelídség. De ezeknek az isteni közeledéseknek az a sajátossága, hogy a lelket nyomorúságának tudatára ébresztik és pedig olyan bizonyossággal, mint ahogyan az a létezésének tudatában van. És mit mondjunk arról a szeretetről, amely ilyenkor a lélekben fakad az iránt a nagy Isten iránt, aki eljött, hogy meglátogassa őt, az annyira kicsinyt?

Azt hiszem, ha jobban törekednénk arra, hogy Istent megismerjük, első jutalmunk az volna, hogy megszűnének bennünk a kevélységre való minden kísértés.

Augusztus 22. — Az Oltáriszentség előtt egyszerűen szemlélve a mi Urunkat abban a békés egyesülésben, amelyet lelkemnek megadni kegyes volt, bensőmben egyszerre látni kezdtem imádandó Mesterünk ruházatát. Láttam az egészet és különösképpen a redőzetének egy részét, amely erősen szembeszökő volt. Ragyogóan fehér volt ez az öltöny és nemcsak fény áradt belőle, de maga volt a fényesség, ami pedig az anyagát illeti: nem volt az sem felhő, sem szövet, sem láng, de valami más, amit csodálkozva néztem, anélkül, hogy meghatározni tudtam volna. A fény, amely belőle áradt, más volt, mint a nap fénye és a csillagoké, vagy mint bármi más világosság, amit mi ismerünk: ragyogott, anélkül, hogy fényessége fárasztott volna. Lelkem belemerült ebbe az isteni atmoszférába és mélyen átjárta a béke, a fenség és tisztaság kisugárzása.

Jézus ruházatára való egyszerű visszaemlékezés is alkalmas rá, hogy elűzzön minden kísértést, leleplezze a gonosz ellenség fortélyait és édes békével töltsse el a lelket, amint ezt több ízben tapasztaltam is.

Szeptember 27. — E nap esti imájában nagyon nagy fokban egyesült lelkem az Istennel.

Ó Istenem, megadod-e azt a kegyelmet, hogy el tudjam beszélni ezt az elbeszélhetetlen misztériumot?

A lélek imádkozni akar; szárnyalni készül, hogy áthatoljon a távolságon, amely a Végtelentől elválasztja. A távolságot azonban nem találja. Hozzád akart menni, Istenem, de Te jöttél el hozzá. Mielőtt feléd nyújtotta volna serlegét, te már csordultig töltötted kegyelmeddel. Mielőtt közel ért volna az isteni tüztengerhez, te már lángragyujtottad benne a szeretet tüzét. És hogyne gyulladna lángra, én Istenem! Benedd elmerülve elfelejti önmagát és minden egyebet. Nem tudja többé: hogyan él, hogyan szeret; nem lát senkit és semmit, mint csak Téged egyesegyedül! Nem gondol rá, hogy Téged lát és Téged szeret, mert akkor már önma-

gát kellene néznie; az ilyen percekben pedig nem nézi magát a lélek s a tekintete egyedül csak Téged keres.

Az ilyen kegyelem nagyszerű gyümölcsöket érlel még a legnyomorúságosabb lélekben is. Akarata teljesen beleolvad az Isten akaratába, nincs egyéni nézete, sem vágyódása, eltekintve attól, amely az örök üdvösségre irányul. Azt, amit egykor a nagylelkűség lendületében Istennek ajándékozott, már vissza sem tudná venni anélkül, hogy metsző fájdalmat ne okozna vele önmagának. Mindig és mindenben az Isten akarátát keresi, arra azonban már nem gondol, hogy ezzel jutalomra teszi magát érdemessé. Minden érdemét Isten dicsőségére ajánlja fel és testvérei lelkének az üdvösségéért; vágyik rá, hogy szenvedhessen értük. Üdvösségét sohasem a saját érdemeitől, de egyedül csak Isten irgalmasságától várja.

Ha saját érdekeiről lemondott is a lélek, Isten érdekeit annál inkább a szívében viseli és minden iránt, ami Istenet megbántja vagy megdicsőíti, sokkalta érzékenyebb, mint az iránt, ami őt magát érinti. Az Egyház bajai, a hívek hitbeli lanyhasága, a hiányok, amelyek a papság egy részének a soraiban mutatkoznak, mázsányi súllyal nehezédnek rá s arra készítetik, hogy imádkozzék és áldozatokat ajánljon fel értük az Istennek, noha jól tudja, hogy csekélyke érték az, amit a bajok orvoslásáért felkínálhat. Ha többje volna, többet ajánlana fel, de így is odaad mindent, amit odaadhat.

Kimondhatatlanul szenved a bűnös lelkek miatt, akikről tudja, hogy szembeszállnak az Istennel. Ha köztük jár, az az érzése, mintha halottak közt járna és jobban irtózik tőlük, mint ha hullák volnának. Kimondhatatlanul szánja őket és áldozatul kínálja magát értük az Istennek, hogy azok visszanyerhessék lelkük életét.

Október. — A szentáldozásban az Úr Jézussal egyesülve, láttam magam előtt megnyílni az Isten lényének mélységeit. Elragadó, nagyszerű látvány ez. A lélek ma-

ga mellett, saját magában és ugyanakkor magától egészen távol látja az Istent. Milyen szédítő nagyság ez, maga a végtelenség! Milyen semminek érzi magát a lélek, mikor Istennek ezt a végtelenségét szemléli! Azidőtájt sok kellemetlenségem volt kifelé és Urunk, mikor a szentáldozásban lelkembe betért, ezeket a szavakat intézte hozzám:

— Mit törődöl te az emberekkel?

Ebben a percben elfogta lelkemet az Isten nagyságának az érzése s ezen nagyság mellett minden egyéb élelyező semmiséggé lett.

November 6. — Imádság közben megjelent benső látásom előtt a mi Urunk Jézus Krisztus imádandó arcának teljessége. Vonásait ugyan nem tudtam megkülönböztetni, de az összessége annyira szép volt, olyan édes, olyan elragadó, hogy azt semmi emberi képzelet megközelíteni nem tudja. Lelkem mintegy kilépett önmagából ennek a csodás látványnak hatása alatt, amely lényének legmélyéig átjárta.

Ez három napig tartott, vagyis mindannyiszor megújult, ahányszor a tabernakulum előtt lehettem, sőt napi foglalkozásaim közepette is szüntelenül elfogta lelkemet, kiragadta önmagából s közben lelkem minden képessége tökéletesen Istenre összpontosult és leírhatatlan szeretettel töltekezett. E három nap folyamán Párisba kellett utaznom. Amint a főváros közelébe értünk — miközben csendesen imádtam a mi Urunkat, aki jelen van annak minden templomában — egyszerre feltűnt előttem a város felett, amelyből a bűn párái gomolyogtak fölfelé — Jézus arca. Ugyanakkor megértettem, hogy Ő fordítja el a várostól az isteni igazságszolgáltatás nyilait. Láttam ugyanezt az arcot a földgömb minden tája fölött is felbukkanni és világossá lett előttem, hogy ez az arc az egész világ védőpajzsa.

A mennyei öröm e három napjának a boldogsága sokkal több volt, mint amennyit a föld megbír. Éreztem,

hogy közeledik a kereszt. És meg is jött... De Jézusom Szívéhez simulva az én szívem is csak azt akarta, amit az Isten akar vagy megenged.

1882 *január*. — Urunk Jézus látnom engedte: tekintete milyen hatást vált ki a lelkekben. Nagy változást idézhet fel bennük még akkor is, ha nekik maguknak tudomásuk sincs róla, hogy rajtuk függ a Mester tekintete. De jaj volna annak a léleknek, amely arra kényszerítené Jézust, hogy elfordítsa róla tekintetét! Ez oka volna annak, hogy Jézus soha többé ne nézzen rá!

Egy napon kissé szomorúan és nyugtalanul jöttem a tabernákulum elé, amint azonban felengedett lelkem feszültsége az isteni tekintet láthatatlan kisugárzásától, jó Mesterem bátorított, hogy semmitől se féljek és biztosított, hogy tekintete a lelkemnek mindig vitorlája és védőpajzsa lesz.

Január. — Megfigyeltem, hogy az Isten akaratára való feltétlen és tökéletes ráhagyatkozás majdnem mindig megszerzi a lélek számára az Istennel való egyesülés kegyelmét.

1882 *január és február*. — Egy idő óta a lélek megoszlását kezdem magamon észlelni; vagyis úgy tűnik fel előttem imádság közben, mintha annak felsőbbrendű tehetségei különválnának a többitől és mélyen elmerülénének az Istenben. Pedig tudom, hogy a lélek megoszthatatlan és azért mégis ez az érzésem. Az ilyen állapotban végzett imának gazdag gyümölcsei vannak, de magától értetődik, hogy ezt a megoszlást a lélek saját erőfeszítésével fel nem idézheti; egyedül az Isten műve az.

Előfordul az is, hogy a szentáldozásban és az imádság közben elhagynak a testi erőim és ájulásszerű gyengeség jön rám, anélkül azonban, hogy az eszméletemet elveszteném. Ilyenkor, ha szóbeli imát akarok végezni, úgy érzem, hogy meg van merevedve a nyelvem.

Egy alkalommal a szentáldozásban nagy benső világo sság töltötte el lelkemet és át- meg átjárta az Isten Lényegének a megérzése. Kérem a mi Urunkat, adja meg a kegyelmet, hogy ezt érthetően el tudjam mondani, ha neki is úgy tetszik. Nagyon egyszerű, nagyon megkapó látása volt ez önmagának, amelyet Isten ezen a napon a lelkemnek megadott. Nem szólt hozzám egyetlen szót sem, nem mutatta meg isteni Lényének egyetlen járulékát, de magához vonta ezt az én szegény kis lelkemet és megláttatta, megéreztetette velem, hogy ki Ő. Ezt elmondani lehetetlen, nem is próbálkozom hát vele. Tudom, hogy az is tele van tökéletlenséggel, amit eddig mondtam, de úgy érzem: nem szabad hallgatagon elsiklanom egy ilyen megérthetetlenül nagy kegyelem mellett, amely magát az Istent engedi meglátnunk és amely izzó szeretetet gyújt lángra a szívben és azt a vágyat ébreszti benne, hogy egészen Istennek szentelje magát.

Az is többször megtörtént, hogy a mi Urunk, mikor imádásba mélyedve térdeltem előtte, szemlélnem engedte azt a leírhatatlan bájt és vonzóerőt, amely isteni lényéből kiárad. Csak homályos meglátás volt ez, de lelkemet egészen lenyűgözte és azt az érzést váltotta ki benne, hogy ellenállhatatlanul el kellene válnia a testtől, ha ez a látomás tisztábban, tökéletesebben bontakoznék ki előtte. Jézusom vonzóereje, te vagy a mennyország!

Február 15. — Mikor ma hálaadás után a szenvedő lelkekért imádkoztam, Urunk megértette velem, hogy ezek a lelkek, mivel már sokkal tökéletesebben megismerték az Istent, mint földi életükben, ugyanilyen arányban behatóbban is szenvednek, mint ahogyan földi ember szenvedni képes, és kettejük szenvedésének a foka közt hozzávetőleg olyan a különbség, mint egy értelmes ember és egy csecsemő szenvedése közt, akinek még nincs öntudata.

Február. — Uram azt kívánja tőlem, hogy határtalanul könnyőreletes legyek.

Február 24. — Nagyon kínos körülmények közt sikerült Isten kegyelmével szeretettel megőriznem szent jelenlétének tudatát mindannak ellenére, amit hallanom kellett és hálásan gondoltam isteni gyengédségére. Ekkor hirtelen hatalmas erő vonzotta lelkemet az Oltáriszentség elé, ahova eddig is imádással gondoltam és éreztem, hogy a testem erői elhagynak. Ájulás fogott el, anélkül, hogy öntudatomat elvesztettem volna.

Utána nagy testi levertség tartott megszállva, amely azonban nem akadályozott abban, hogy teendőimet végezzem. Ami a lelkemet illeti, az továbbra is kimondhatatlan gyengédséggel simult Jézushoz és elvesztette érzékét minden iránt, ami földi. Nagy könnyedséggel tudott türelmes lenni, mikor erre szükség volt és nem vágyott sikerre semmiben, egyedül csak abban, hogy mindenben teljesítse az Isten akaratát.

Március 1. — Szentáldozásomban a legteljesebb módon beleolvadt lelkem az Istenbe, miközben minden képességem megszűnt működni. Nem gondoltam semmi- re, csak Őreámagára, az Istenre, az ő háromszoros szent egységében, isteni Lényegének teljességében. Ó! Isten Lényege! Nem lehet elmondani, mi vagy Te! A lélek csak ámulni és szeretni tud, mikor Téged szemlél. Mindössze annyit tud mondani, hogy felséged teljesen hatalmába ejti és elragadja azzal az elbűvölő vonzóerővel, amely belőled árad és amelynél csak a tisztelő nagyobb, amelyet jelenléd belőle kivált. E nagyságok látásától megittasult lelket ellenállhatatlan erő vonzza hozzád: benned találja fel boldogságát, játszadozik benned, mint határokat nem ismerő végtelenségben és olyan békét, nyugalmat élvez benned, amely semmi földi fogalommal

össze nem hasonlítható. Isteni természeted át- meg át-
tatja egész lényét és ő érzi, hogy csak belőled, általad
él s belőled, általad van a léte. Szeretete fellángol az
íránt az isteni Lény iránt, akiből él és egészen az övé-
nek érzi magát; sokkal inkább, mint a saját magáénak
és egész erejével elmerül benne, mint vízcsepp a végtel-
en óceánban.

Ó testvéreim, mikor fogjuk már végre szeretni a
Szeretetet? Milyen szörnyűség: Istenből élni és Őt nem
szeretni. És legtöbben nem úgy élnek-e, hogy Őt nem
szeretik és még csak nem is nagyon gondolnak rá?
Szeretik a szépségnek és szeretetnek azokat a kis szí-
lánkjait, amelyeket Ő a világba beleszórt; de reá, a
végtelen Szeretetremlétságra vajjon ki gondol? Féljünk
hát legalább mi, akik Őt szeretjük, úgy, hogy Őt mások-
kal is megszeretessük és ha valamin bánkódunk, az
csak az legyen, hogy nem tudjuk Őt azzal a szeretettel
szeretni és másokkal megszerettetni, mely Őt megilleti.

Azok, akik a világ szerint élnek, balgáknak és va-
koknak tűnnek fel előttem. Szeretném odakiáltani nek-
ik: „Ha tudnátok, ki az Isten!” Titkom szinte égeti az
ajkamat, de természetes, hogy hallgatnom kell.

Úgy vélem: mikor Isten lehellete lángragyujt egy
nyomorult lelket, annak nem szabad megmaradni ön-
magában, de szegényes burkolatát áttörve, rá kell su-
gározni a többi lelkekre is. Bár így lenne, Uram s bár
én is mindig engedelmes eszközöd lehetnék!

Március 6. — Az Oltáriszentség előtt imádkozva is-
mét láthattam a mi Urunk imálandó tekintetét és Őt
magát is teljes egészében, mint egy fátyolon keresztül,
mint fényt sugárzó légnemű anyagot. Ezeket a szavakat
intézte hozzám: „Szeretlek; egyébbel pedig ne törődjél.”

Utána teljes közömbösséget éreztem minden iránt,
ami nem az Isten és kész voltam elviselni minden meg-
aláztatást, minden szenvedést. Erősen elhatároztam to-
vábbá, hogy mindenben csak azt keresem: hogyan lehe-

tek olyan, amilyennek lennem kell, hogy az Istennek tetszésére legyenek.

Valamivel később nehéz körülmények közé kerültem. Olyan szavakat kellett hallanom, amelyek mélyen sértik az emberi természetet. Én azonban ekkor még csak arra sem lettem volna képes, hogy figyeljek e szavakra, annyira tele volt a lelkem édességgel azok után, amiket kevésbé előbb láttam és hallottam és nem tudtam szeretetnél egyebet érezni megbántóim iránt. A részemről azonban nem volt ebben semmi érdem.

Március 9. — Mikor szentáldozás után az imazsámo-lyomon térdeltem, ismét megjelent előttem a mi Urunk, nagy fenségében. Abban a percben, amikor megláttam, rémület fogott el, bár erősebb volt lelkemben a szeretet, amelynél fogva magához vonzott. Később azonban, erre az isteni fenségre visszagondolva, ismét erőt vett rajtam a félelemnek egy neme, különösen ha azokra gondoltam, akik Őt megbántani merészelik. A nap folyamán a gonosz lélek hasznót akart húzni ebből a félelemből és kísérteni próbált a bizalom ellen, az imádság azonban elűzte a kísértést.

(Ezen a napon megértettem azt is, hogy a Getszemanában földre sujtotta Jézus tekintete az ellenségeit.)

Március 19. Szent József ünnepe. — A szentáldozás-
ban szinte elragadta lelkemet, hogy láttam a mi Urunk végnélküli gazdagságát. Elkápráztatott a sok csoda, amelyet nem lehet leírni és megértettem, vagyis inkább láttam, hogy még csak összehasonlítást sem lehet tenni az isteni és az emberi dolgok közt. Lelkembe a megvetésnek egy neme fészkelte be magát minden iránt, ami a jelen életnek a tartozéka és forró vágy fogott el, hogy téged megismerjelek és szeresselek, én Uram, aki kegyeskedel megcsillogtatni ragyogásodat egy ilyen gyarló teremtmény előtt, mint amilyen én vagyok!

Gyümölcsoltó Boldogasszony napján. — Lelkem szomorú és levert volt Isten előtt nyomorúságai miatt. Urunk megérezte velem, hogy ez a szomorúság, amennyiben az imádság rovására megy, nem egyéb kísértésnél. Megmutatta azt is, hogy jobb, ha reá támaszkodunk, mint ha saját erőfeszítésünk árán törekszünk előbbre s egy pillanat alatt megváltoztatta lelkem állapotát. Úgy éreztem, mintha fakó, homályos kis kő volna a lelkem, amely gyémánttá változik, mihelyt az Isten világosságának fénykörébe kerül. Most újra átéreztem azt is, hogy mi mindnyájan — s főképp én magam — tökéletlenségek szövevénye vagyunk és a legkisebb erény is csak Jézus Krisztusból vetítődik ránk. Soká maradtam még isteni természetének szemlélésébe merülve; mert mihelyt megmutatja magát a léleknek, ez kilép önmagából, hogy elmerüljön Őbenne.

A KEGYELMEK TIZEDIK ESZTENDEJE

1882. *április.* — Beteg lévén, tizenhat napon keresztül meg voltam fosztva a szentáldozás kegyelmétől. A nélkülözés e hosszú ideje alatt meghitt jelenlétével erősítette lelkemet a jó Mester. Majd meg a lélek megoszlása, amelyről fentebb már beszéltem, szerzett sok megkönnyebbülést és erőt, hogy könnyebben tudjak elviselni többféle megpróbáltatást. A betegség idejének kiemelkedő kegyelme azonban lelkemnek a Szentlélekkel való egyesülése volt. Drága, nagy kegyelem ez: szinte azt mondhatnám, hogy egyenesen viszi a lelket az Istenhez. Azóta mélységes hálát és ragaszkodást érzek a Szentlélek iránt, akit olyan kevésbé ismernek és imádnak, jóllehet sokkal szorosabban egy Ő a mi lelkünkkel, mint mi magunk! „Dulcis hospes animae!”

Május 2. — Urunk ezt mondta: „alázd meg magad,

hogy engem megdicsőíts.” Azután pedig: „ne legyen a lelkedben senki más, mint csak én.”

Május 6. — Megvilágosítás a szentáldozásban: a passzív imában a képességek nem működnek, mert el vannak merülve Istenben és Ő szeretetének erejével fogva tartja azokat.

Május 10. — Elragadta és elkápráztatta lelkemet az a szépség, amely a mi Urunk szent emberségéből sugárzott rám és amely csúcspontja minden teremtet és látható szépségnek. Hiszen az „Ige által lett minden, ami lett” és az ő szépségéből lett széppé minden, ami szép és ami nem más, mint kisugárzása, vetülete isteni szépségének.

Május. — Urunk Jézus panaszkodott a lelkemnek, hogy teljes bőséggel akarja adni magát a szentáldozásban, de legtöbbször csak szűk szíveket talál, ahova bérjen.

Mikor pedig a szentségi áldás alatt imádkoztam, azt is mondta isteni Mesterem, hogy midőn ki van téve oltárainkon, kitárt karokkal hívja magához a lelkeket, ezek azonban nem felelnek hívására. Kénytelen tehát magába zárva tartani a szeretet és kegyelem kincseit, amelyeket pedig annyira szeretne a lelkekre kiárasztani.

Május. — Kértem imámban a mi Urunkat: mutassa meg, hogyan lehetek szentté, mire ezt felelte: „én indítottam meg a megszentelődésedet, én fogom befejezni is. Ne nyugtalankodjál miatta”.

Más alkalommal éreztem imádság közben, hogy dicsfénnyel vonja körül Jézus a lelkemet. De éreztem azt is, hogy ez a dicsfény az övé és nem az enyém.

Május 24. — Öt napja beteg vagyok; nem áldozhatom, nem látogathatom meg az én Uramat az Oltári-szentségben.

Amíg Jézus lába előtt maradhat a lelkem, Szerelme-
sem érezteti velem jelenlétét, sőt ma annyira elragadta a
lelkemet, hogy kénytelen voltam lehúyni a szempillái-
mat. Szerencsére gyermekeim, akik körülöttem voltak,
nem vettek észre belőle semmit.

Azt mondtad az este, jóságos Uram, hogy helyes
ugyan, ha bánkódom a szentáldozásaim elmaradása mi-
att, de azért nem szabad azt hinnem, hogy Téged elvesz-
tettelek. Nem szabad ugyanis elfelejtenünk, hogy kettős
természeted közül az isteni természet az előbbrevaló és
ezt változatlanul birtokolja az a lélek, amelyben isten-
séged lakozik. Ez igaz, Uram, de én olyan ügyetlen va-
gyok még a veled való érintkezésben! Engedd azonban
megjegyznem, hogy Eucharisziádat az én kedvemért
szerezted és ha ettől meg vagyok fosztva, nem bírlak
téged teljesen; nem úgy, amint téged itt lent bírnom
kellene. Ne engedd hát, hogy ilyesmi újból előforduljon
és ne tagadd meg magad tőlem, ó lelkemnek egyetlen
barátja!

Május 27. — A szentáldozás előtt azt mondta a mi
Urunk: „semmiféle teremtett erő nem érzékeltetheti azt
a vágyódást, amellyel a lelkeket magamhoz vonzom sze-
retetem szentségében”.

A szentáldozásban pedig: „a lelkek, ha meg akarnak
szentelődni, lépjenek be belém és maradjanak bennem”.

Kevéssel ezután több ízben megmutatta magát az Úr,
mindig néhány pillanatra. Imádandó jelenlétének ez a
meglátása olyan hatással volt, hogy elvesztettem a tu-
datát mindennek, ami körülöttem van, sőt magamról
sem tudtam, noha eszméletem elvesztése nem volt olyan
teljes, mint az előző alkalommal.

Mikor el kellett hagynom a templomot, úgy éreztem,
mintha idegen világból jönnék; a külső világ szinte
megsebezte a lelkemet és talán rosszul is lettem volna,
ha Isten meg nem segít.

E kegyelem hatása alatt teljes kielégültséget érzett

a lelkem és soká elevenen élt benne az a tudat, hogy megizlelte a tökéletes boldogságot.

1882 június 8. *Úrnapja*. — Szentmise a zárdában. Sokszor kértem a mi Urunktól, hogy legyen egyszer három vagy négy olyan órám, amelyet az imádságra fordíthatok. Hiszen olyan nehéz Őt mindig olyan hamar ott-hagyni! Ezen a napon teljesült a forró vágyam s az egész napot a zárdában tölthettem, abban az áldott kápolnában, amelyben éjjel-nappal imádságra van kitéve az Oltáriszentség. Bent, a kórus mögött új nővérek beöltöztetésének a szertartása folyt. Buzgón imádkoztam értük s a magam számára is kértem azt a kegyelmet, hogy minden földi dolognak meghalhassak és szenvedhessek a mi Urunkért. Bizonyos, hogy emberi természetem gyengesége tiltakozott e kérés ellen; de mit tehet mást a lélek, amelyet lángra gyújtott Jézus szeretetének tüze, mint hogy iránta való szeretetből elszenvedni kívánjon mindent, amit Ő jónak lát reá küldeni.

Később, az imádságom folyamán újra visszatértem a szenvedés gondolatára s kértem Jézust, hogy ha keresztjét küldi rám, segítse ezt úgy viselnem, amint Ő akarja, hogy viseljem. Ekkor Jézus magához ragadta lelkemet és pedig olyan hirtelen és olyan parancsoló erővel, hogy nem tudok semmit, amivel ezt össze tudnám hasonlítani. Ugyanakkor megértettem, hogy ha szenvedést küld rám Jézus, azt csak azért teszi, mert imálandó Szívére akar ölelni. Isteni Mesterem ezután nekem adta Szívét olyan módon, hogy ez az isteni Szív körülölelte és magába zárta az enyémet, amely így egészen az övé lett.

Ugyanezen a napon zeneestélyen vettem részt, még pedig szomorú szívvel, mert fájlaltam, hogy véget értek az Úrnap ünnepségei. Arra a magányra gondoltam, amely a tabernákulumot körülveszi azután, hogy reggel annyira ünnepelték jóságos Üdvözítőnket és egyik oltártól a másikra vitték, hogy ott megpihenjen. Kértem az én Szerelmesemet: pihenjen meg szívemben, ahol

állandóan kívánok neki szolgálni. Imádatlaltal hódoltam előtte és neki ajánlottam a jelenlevőket, különösen azokat, akik legtöbb veszélynek vannak kitéve, vagy akiknek a bukásai — sajnos — nagyon is közismertek.

Jézus érzékelhető jelenlétével töltötte meg lelkemet, s háttérbe szorított minden külső benyomást. Ó, milyen nagy, milyen gyengéd a mi Urunk és milyen semmisek mellette a mi aprólékos földi foglalkozásaink!

Július 5. — Imádság közben átjárta lelkemet az isteni természet és az isteni csalatkozhatatlanság egységének a meglátása. Leírhatatlan látvány ez! Azután pedig láttam az isteni akaratot, mint öröktől fogva tartó egyetlen folyamatot, amelynek kihatásait mi az Isten műveinek nevezük. Megértettem, hogy a teremtmények ténykedései természetes folytatása és továbbágazásai kell, hogy legyenek ennek az örök akaratnak s hogy a bűn borzalmas réseket üt e berendezés egységén, amennyiben megszakítja ezt a misztikus folyamatot.

Lelkemet kimondhatatlan gyönyörűséggel töltötte el mindezeknek a látása és irtózatot érzett minden iránt, ami bűn.

Július 15. — Ma engedelmességből áldozás nélkül vettem részt a szentmisén. Fájdalmas áldozat volt ez, Jézus azonban magához ragadta a lelkemet és nem engedte, hogy szenvedjek. Míse végén imádni akartam az én Uramat a jelenlevők lelkében, de Jézus, aki misztikus módon jelen volt a lelkemben, megértette velem, hogy kedvesebb előtte, ha egyszerűen, csendben vele maradok.

Július 19. — Mikor hálaadás után felajánlottam lelkemet Istennek, bensőleg úgy láttam, hogy az egész föld megindul és felajánlja magát velem együtt. Mikor ezen csodálkoztam, Jézus megmagyarázta, hogy amennyiben egy lélek tökéletesen ráhagyatkozik szeretetére és fel-

ajánlja magát a lelkek üdvéért, Ő e lélek imáinak és cselekedeteinek mintegy általános, átfogó értéket ad, amelynél fogva azok magukba foglalják a lelkek közösségének az érdekeit. Olyanféle egybekapcsolódás ez, mint a szentek egyessége. Ezt az igazságot sokkal magasabbrendű, sokkal finomabb megvilágításban láttam, hogysen azt el tudnám mondani.

Urunk bátorított ezután, hogy azok közt a bántalmak közt, amelyek az emberek részéről érnek, a lelkeknek nemcsak a békéjét, de a derűjét is megőrizzem és erre vonatkozóan a következő intelmeket adta:

1. Bántalmazóimban akarátának az egyszerű eszközöket lássam. Hiszen szándékosan küldi Ő a keresztek és a töviseket, amelyek szükségszerű járuléka a magasabbrendű életnek.

2. Beszéljek róluk különleges jóindulattal, még csak célzást se tegyek semmire, amiben nem volt igazuk és ügyeljek rá, hogy szeretet csengjen ki a hangomból, ha velük vagy róluk beszélek.

Úgy legyen, Uram. Könnyű dolgozni annak, aki előtt olyan mintakép áll, amilyen Te vagy! Mindjárt ma is, amikor nem szünetel körülöttem a gondok és ellentmondások hullámverése, irántad való szeretetből szeretni akarom azt is, aki nem szeretetreméltó, hallgatni akarok, mikor a vérem forr, kötelességemet tenni, mikor tudom, hogy elégedetlenséget váltok ki vele s imádkozom, a lelkeket adom azokért, akik gyötörnek. Igen, a te kedvedért meg lehet és meg is kell tennem mindezt!

Július. — Jó Mesterem ezeket a szavakat intézte hozzám: „Nem akarom, hogy nyugtalanodjál. Nagyon kedves vagy előttem.”

Július 23. — Viharos napjaim voltak és úgy érzem, mintha lelkeimet összeszorítaná egy fájdalmas nyomás s mintha már nem is volna meg az a meghitt kapcsolat, amely eddig hozzád fűzött, Uram. Te azonban megnyug-

tattál és ezt mondtad: „Ne félj! A szenvedés, amelyet irántam való szeretetből akarsz elviselni, már maga is imádság. Ha nem is egészen érzed, egyesülve maradsz velem akaratom által, amely Bennem nyugszik.”

Ó, áldott szavak! Bár továbbmondhatnám mindazoknak, akik szenvednek! Azt hiszem, ezentúl már nem hagyhatja el a lelkemet a béke még a zavarok, gyötrelmek közepette sem!

Te pedig jó szamaritánus módjára gyógyítani kezdted lelkem többi sebeit is. Nem is tudom, szabad-e leírnom, amit nekem mondtál: „Ne búsulj, az Isten kedvence vagy!”

1882, *augusztus 3.* — A szentáldozáshoz indultam, mikor Urunknak e szavait hallottam: „Gyönyörűségem telik benned.” Azután isteni gyengédségével árasztotta el a lelkemet. Kimondhatatlanul boldog voltam és semmiségem tudata annyira elevenné vált előttem, hogy legjobban szerettem volna leborulni a templom kövezetére.

Augusztus 4. — Én Uram és én Istenem, akit az imént magamba fogadtam, tedd, hogy soha el ne felejtsem, amit most láttam és hallottam! Amíg szívemben voltál és minden tehetségem néma imádással hódolt előtted, a kísértő meg akarta zavarni elmerülésemet; ekkor azonban az egek magasságába ragadtatott a lelkem és én szemlélhettelek téged, ó Atya, Fiú és Szentlélek! Csordultig megtöltöttétek a szívemet s én éreztem, hogy szükségem van az Istenre, egész teljességére, a három isteni Személy egységében. Megértettem, hogy az Önmagától való Atya lényének a misztériuma annyira magasan áll emberi felfogóképességünk fölött, hogy azt majd csak az örökkévalóságban fogjuk megközelíteni a a Fiú és a Szentlélek segítségével.

Kissé később az Atya és a Szentlélek megéreztettek velem valóságos jelenlétüket az oltáron, ahol elválaszthatatlanul egyesülve vannak a Fiú istenségével. Ez az

imádandó Háromság olyan tiszteletet keltett életre bennem, amelynek nincs neve a földön és egyúttal szelíden meghívott, hogy Benne megpihenjek. — Ó bár megtehetném, hogy az angyalok és a teremtmények összességének a szeretete és dicsősége szálljon feléd, ó jószág Istene, mert nagyon jól érzem, hogy ami magam vagyok és amim van, az mind semmiség a színed előtt, én Istenem!

M Á S O D I K F Ü Z E T

1882 AUGUSZTUS 20-TÓL 1883 MÁRCIUS 30-IG

Augusztus. — Hazámért imádkoztam, mire Jézus ezt felelte: „Gyermekem, hogy Franciaország új életre keljen, ahhoz előbb össze kell szednie magát. Sokan vannak, akikhez beszélek a szívük mélyén, de ők nem akarják meghallani a hívó szavamat.”

Szeptember 4. — Megkérdeztelek, én Mesterem: hogyan lehetséges, hogy mindent meghaladó szeretetreméltóságod nem tüzesíti át minden áldozónak a szívét, mire te azt mondtad: „Az emberek szíve gyakran szüntül meg földi kapcsolatokkal, mikor hozzám jönnek. Vagy tudnál-e te folyadékot önteni olyan edénybe, amely már csordultig tele van? Ezért marad sokszor gazdátlanul az én szeretetem.”

Szeptember 18. — Ma reggel, kevéssel a szentáldozás után lelkemet Jézus szeretetének olyan tüzes áradata fogta el, hogy azt hittem: el kell ájulnom. Ez többször is megtörténik velem. Azután megvilágosítást nyertem és ismét láttam, hogy a világon minden Istenben él. Ezután kristálytisza, bővízü forrást láttam, mely egy hegy ölén fakadt és ezernyi kisebb-nagyobb ágra oszolva ömlött le a földre. E kis erek egy részének tiszta maradt a vize, legtöbbje azonban sáros, iszapos lett, aszerint, amilyen a talaj volt, amelyen végigfolyt. És sokan jöttek, hogy merítsenek a patakokskák zavaros vizéből, a

forrás vize után azonban kevesen igyekeztek fel a magasba. Urunk Jézus így magyarázta ezt a képet: „Íme: az emberek, ahelyett, hogy felemelkednének minden dolog teremtetlen ősforrásához, a sárosvízű, sekélyes patakknál oltják a szomjukat. Bennem, mint ősforrásban minden teljes mértékben megvan s azért, aki mindent elhagy értem, az mindent meg fog találni bennem.”

Panaszkodtam Urunknak, hogy jelenlegi kötelességeim nem hagynak arra időt, hogy a szegényeket látogassam, mire Ő ezt mondta: „Én vagyok a világ legelső szegénye, a nagy elhagyatott. És énreám nem gondolnak!”

Szeptember 19. — Úgy láttam, mintha Jézus drága aranyrudat rejtene a lelkembe. Mikor ezt csodálkozva néztem, megszólalt: „Ez a béke a kereszthordozásban, a minden fölött való béke.” Az ilyen képek elképzelhetetlen hirtelenséggel jelennek meg a lélekben: az értelemnek ideje sincs működésbe lépni. És elsősorban ez különbözteti meg azoktól a képektől, amelyeket a képzelet vagy az emlékezés idéz föl.

Ami pedig a kísérő szavakat, vagy a szavak nélküli megvilágosítást illeti, amely azokat kíséri: azok sem az értelem vetületei.

Szeptember 21. — Annyira fáradt voltam ma testben és lélekben, hogy csak a Jézusom utáni vágyódás adott arra erőt, hogy a szentáldozáshoz járuljak. Erőtlenségemben még előkészülni sem tudtam; megalázkodtam tehát Isten és a mennyei udvar előtt és kértem Mesteremet: pótolja Ő, amire én gyengeségemben képtelen vagyok. Mikor betért hozzám, csendben lapultam meg lábai előtt és így fohászkoztam: „Jó Uram, alig mutattad meg magad lelkemnek s máris elrejtőzöl!” Jézus erre azzal a leírhatatlan irgalmassággal, amelyről már beszéltem, magához ragadta lelkemet és minden képességet és nem éreztem semmit, mint azt, hogy Ő van és

hogy a lelkemben jelen van. Ez az állapot több, mint egyesülés: nem az öntudat teljes elvesztése, de az „énnek” tökéletes elfeledése Jézusban, aki magát a léleknek megmutatja. Nincs emberi szó, amely el tudná mondani: ki Jézus. Pedig a lélek szeretné az egész világnak elmondani, hogy mindenkit lábai előtt térdre kényszerítsen.

A lelket a Jézusban való önfelelt megpihenés e percei teljesen megváltoztatják, megújítják és bátorsággal töltik el. A fáradtságérzés, amely az imént lenyűgözte, megmaradt ugyan, de a hatása megszűnt: az Istenben való megpihenés visszaadta a lélek cselekvőképességét.

Ó drága megpihenése egy szegény léleknek az Istenben! Mennyei boldogság, amely már itt a halandó életben megmutatod magad! Felfoghatatlan boldogság, amelyet megad az Isten, nem azért, mert mi jók vagyunk, de azért, mert Ő olyan nagyon jó! Esedezve kérem az én Uramat: adja meg ezt a boldogságot más lelkeknek is, akik méltóbbak rá, mint én vagyok és akik szintén kifáradtak az élet terhe alatt!

Ó Jézusom, vedd el tőlem kegyelmeidet és add másoknak, ha ez a nagyobb dicsőségedet szolgálja! Mutasd meg magad, Jézus! Hiszen ki tudna ellentállni hatalmadnak, isteni vonzásodnak! Tedd, hogy lehulljon a hályog a vakok szeméről, hogy Téged meglássanak a hit szemével, meghódoljanak előtted és imádjanak Téged, Uram. Hogy ne várják meg ezek a szerencsétlenek, míg kereszted sujt le rájuk, amikor majd megjelenysz borzalmas fenségében, hogy megítéld a világot.

Te szelid Jézus, akinek a Szíve részvétellel dobog felénk az Ostya színe alatt, tedd, hogy a szereteted uralkodjék rajtunk és ments meg bennünket igazságosságod uralmától!

Október 1. — Megint beteg vagyok. Uram, mindent jól csinálsz Te, bármit csinálsz is! Tegnap ezt mondtam neked: „Uram, mikor tehetek hát végre én is valamit

teérted?” Bizonyos, hogy semmi jó sem telik ki tőlem s azért ma rámküldted a szenvedést és a lelki nélkülözést. Légy érte áldott! Ezentúl azonban nem akarok semmit kívánni, mint csak azt, amit te küldesz; sőt még azt sem kívánom, hogy elmúljon a megpróbáltatás ideje és eljőjön helyette a béke korszaka, amelyet atyai kezded készít számomra. Mindig jobban és jobban akarom szeretni a jelen pillanatot, amelybe éppen beleállítottál.

Október 8. — Esti áldás alatt imádtam a mi Urunkat, aki ki volt téve az oltáron és bensőleg láttam, hogy nagy tűzfolyam árad imálandó Szívéből mindazok felé, akik itt jelen vannak. Több lélekből viszont a szeretet áradata tört elő és emelkedett Jézus Szíve felé. Sokban azonban olyan gyenge volt ez az áramlás, hogy nem tudott eléggé felemelkedni. Láttam, hogy Jézus kitágítja szívemet olyanformán, hogy a szeretet, amely abból előtör, mint közvetítő kösse össze a lelkeket Jézus Szívével. Kissé később, ugyanez ima alatt nagy gyengédséggel ezeket mondta: „Szívem szüntelenül feltörő forrás, a tied pedig árnyékos, magányos ciszterna, amely annak vizét felfogja. E víz bősége túlárad és beleszivárog a körülötte levő talajba, hogy azt termékkennyé tegye.”

Október 13. — Istenem fenséges egyszerűsége és szeretetreméltósága: imádlak....

Urunk jelenléte, amelyben megmutatja magát a léleknek, maga a tökéletes egyszerűség. — Jézus szeretetreméltósága nem választható el Lényétől. Látása: a lélek öröme. S ha megengedett nekik — a léleknek — hogy innen, az Isten látásából rövid pillantást vessen a földi élet szövevényeire és viszontagságaira: felmérhetetlenül fárasztó haszontalanságoknak tűnnek föl azok előtte.

Október 14. — Ó Szentlélek, ma a feloldozás után a te jelenléted ragadta magához lelkemet. Különleges bé-

ke, biztonságérzet árad belőle, mert maga a Világosság, a lélek isteni irányítója vagy te s ha érzékelhetően jelen vagy benne, sem kétség, sem nyugtalanság nem mer közeledni feléje.

De az Örök Szeretet is vagy te! S ha te velem vagy, nem vagyok megfosztva Jézusom jelenlététől sem, mert Őt mindig teátalad adja nekünk az Atya. Légy áldott! Imádlak, ó Háromság! Egység!

Szentmise közben Jézus is érezte jelenlétét lelkemben a Szentlélekkel egyidőben. És különös: tisztán megkülönböztetve éreztem ugyan mindkét isteni Személy jelenlétét, lelkem mégis az elválaszthatatlan egység megérzésében nyugodott.

Október 22. — Tegnap este, mikor imámat megkezdttem, e szavaknál: az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, lelkem áttüzesedett a szeretettől és hálától, mert láttam a három isteni Személyt. Elmerültem szemlélésükben anélkül, hogy bármit is tudtam volna szólni.

Láttam a szeretet és élet kötelékét, amellyel a földön élő lelkek a Teremtő, a Megváltó és a Megszentelő Istenbe kapcsolódnak. Sajnos, a szeretetnek ez az áradata gyakran kihül a lélek hibájából és csak esetenként melegszik fel; mikor azonban a lélek engedelmeskedik a kegyelem szavának, olyan izzó ez a kötelék, hogy soha sem le nem hül, sem meg nem lazul.

Október 24. — Elragadott Jézusom mindenekfeletti hatalma, amellyel a mindenségben uralkodik. Ismét éreztem azt a leírhatatlan bájt és szeretetreméltóságot, amely elválaszthatatlan tulajdonságaitól, még azoktól is, melyek önmagukban inkább tiszteletet és félelmet válthatnának ki.

Ó Jézusom, milyen fenséges és milyen édes mégis a te uralkodói hatalmad! Milyen gyönyörűség szemlélni uralmadat az egész teremtett világon s még inkább:

szeretetből fakadó uralmat a szívekben, amelyek neked adják magukat. Ó bár terjedne el minél jobban az uralmad, Jézus! Bár jönne el mielőbb a te országod!

November 6. — Lelkem Barátja, mondd: hogyan magyarázzam ezt a kegyelmet, szent jelenlétedet, amely annyira bizonyossággá válik a lélekben, hogy mellette minden külső dolog árnyékká halványodik. Isteni Vigasztaló: te megmutatod magad és azonnal szerte foszlik minden küzdelem, minden aggodalom. Lelkem egy óráig maradt benned isteni nyugalomban és egészen megkönnyebbült és megerősödött, Te pedig ezt mondtad, arra a lélekre mutatva, amely bánatomat okozza: „Felejtsd el magad teljesen és ne legyen másra gondod, mint hogy jót tégy vele.” Egyúttal megmutattad azt a szeretetet is, amely téged halálba vitt azoknak a jóvoltáért, akik megöltek.

Igen, Uram: benned akarok élni, általad imádkozni, dolgozni és szenvedni! — Úgy legyen. Amen.

November 12. — Ó Szentháromság, arra biztatod a lelkeket, hogy öleden keressen megnyugvást, amikor túlságosan súllyal nehezedik rá a számkivetés árvasága. Arra is intettél, hogy mától kezdve egészen a halálom boldog percéig minden, amit teszek és átélek, a bizalomnak és szeretetnek egyetlen nagy ténye legyen. — Áldott légy, én Istenem! Érzem, hogy legalább is az egész örökkévalóságra lesz szükségem ahhoz, hogy téged dicsérjek.

November 19. — Lelkem imádja a feláldozott Jézust és az Atyát, aki fölálodta értünk Fiát és Őt nekünk adja a Szentlélek által. Esdve kérem Jézust, hogy áldozzon fel engem is önmagával nevének dicsőségére, isteni áldozatának céljaira és az Örök Szeretet megengesztelésére. — Hogy ezt a felajánlást meg tudjam tenni, lelkemnek le kellett küzdeni mindazokat a borzal-

makat, amelyeket a képzelet tár eléje, felvonultatva azokat a szenvedéseket, amelyeket el kell viselnem másokért és pedig a halálom napjáig. — Fiat!

Jézusom, a tied vagyok mindazokkal együtt, akiket nekem adtál!

Lelkigyakorlatos elhatározás. — Igyekszem alázatos szelidséggel felelni, amely csodálkozásba ejtse az illetékeseket és letörje a kevélységet, minden egyenetlenség kútforrását. Igen, Istenem, szeretném csodálkozásba ejteni őket, nem magamért, de teérted! Engem ne is lássanak többé, felejtsenek el, de kénytelenek legyenek téged meglátni bennem, téged megismerni, Mesterem, téged imádni és neked engedelmeskedni!

November 23. — Hálaadás alatt a sátán meg akart zavarni, Jézus azonban magához ragadta lelkemet s ezzel ártalmatlanná tette a gonosz lélek ármánykodását.

Ez a szerencsétlen lélek, aki pedig olyan ügyes és erős önmagában, hihetetlenül gyenge, ha olyan lelket akar megtámadni, akihez közel az Isten. Ilyenkor alig-hogy megjelent, rögtön el is tűnik. Akkor pedig, amikor egyesülve van a lélek Istennel, teljes csend van körülötte és az ellenség még csak közelíteni sem mer hozzá.

1882 november vége és december eleje. — Ezen a héten gyakran kellett nélkülöznöm Jézusom érezhető jelenlétét. Mikor elnyeri a lélek azt, hogy Jézus jelenlétét érezze, mindaddig, amíg teljes összeszedettségben tud maradni, úgy hat rá ez a jelenlét, mint Isten válasza a hozzá intézett imákra, vagy mint egy jóbarát tekintete, akit boldogan tud maga mellett. Ha azonban elmaradnak Jézus látogatásai, hiába beszél, hiába hívja a lélek, mint azelőtt: mélységes csend felel imáira. A hit változatlan marad ugyan ilyenkor is, a szent jelenlét édes öröme azonban az üresség, az elhagyottság érzése foglalja el. A lélek elismeri, hogy méltán éri ez a magárahagyottság, mert hiszen eddig sem érdemelt egye-

bet és alázatosan ad hálát Istennek az eddig vett kegyelmekért. A kísértő siet felhasználni a levertségnek idejét és a lelket csüggedésre akarja bírni. Ez azonban a hit, a nagylelkűség és bizalom feindításával felel a kísértésre és résen van, hogy életszabályainak egyetlen pontját se hanyagolja el, nehogy kevesebb buzgósággal szolgálja Istenét a szárazságban, mint a lelki öröm napjaiban; hiszen egyformán méltó Ő a szeretetünkre mindenkör! Megkönnyebbülést azonban nem talál semmiben, mert a gonosz kísértő résen áll és mindenben a rosszat láttatja meg vele. Bármit tegyen is, mindig elégedetlen önmagával. Istenbe vetett bizalmáról azt hiszi, hogy önhietség; elhatározott akarata, hogy neki szolgáljon: önámítás. Ha Istenhez akarja emelni lelkét, úgy érzi, mintha az egész világ súlya nehezede rá; ha meg Jézus hívja: mintha Ő is elfordult volna tőle... Ebben az állapotban felajánlja magát Isten dicsőségére és a lelkek javára és készséggel vállalja, hogy így maradjon mindaddig, amíg az Úr megkönnyebbülést nem küld rá.

December 2. — Ma, a reggeli elmélkedés közben újra nyugtalanság kezdett megszállni, mire Jézus nagy gyengédséggel e szavakat mondta: „Mi baj van, kedves leányom, barátnőm? Maradj nyugton bennem.” Ezek a szavak, amelyek Jézus szelídségét sugározták, visszaadták a békét lelkemnek és többé nem zavarta semmi.

Esti ima. — Jézus azt mondta, hogy nagy felajánlásom napja¹ egyúttal Istennel való frigyrelépésemnek a napja is lesz. Ebben a gondolatban készülök rá, mélyen megalázódva és csodálattal eltelve Isten iránt, aki szeretetének végtelenségében ennyire lehajol gyarló teremtményéhez.

Mária, szeplőtelen Anyám, mennyire boldog vagyok,

¹ Lucie fogadalomtétele, amelynek a kapcsán december 8-án az Örökimádás bejegyzett tagjai közé felvételtem.

hogy szerzetesi fogadalmamat éppen a te mindenkori tisztaságodnak az ünnepén tehetem le! Végy ezentúl még fokozottabban áldott és hatalmas oltalmadba. Segíts olyanná lennem, hogy Jézus kedvét találja bennem!

1882 december 8. Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának ünnepe. — Felvirradt hát ez az áldott nap! A reggel négy óráját a mi Urunk érzékelhető jelenléte töltötte ki s reggeli imámat csak kevéssel dél előtt végezhettem el. Ez alkalommal Szerelmesem ismét megmutatta isteni tekintetét. Megértettem, hogy ez a tekintet elég volna hozzá, hogy mindörökre boldoggá tegye a lelket. Kétség sem fér hozzá, hogy ez így van, pedig ezúttal csak mintegy világosság-felhőn keresztül láttam Urunk isteni tekintetét. Mi lesz hát majd az, ha színről-színre láthatunk téged az égben, Uram! Azt is mondta isteni jegyesem, hogy lelkemnek vele való együvéolvasása majd csak a halál után válik tökéletessé. Ő boldog halál, mennyire óhajtanám eljöveteledet, ha már tettem volna valamit Istenért! De hát sajnos, mindeddig nem tettem érte semmit!

A délután folyamán boldog szívvel, ünnepélyes formában is az oltáron jelenlevő Jézusnak szenteltem magam és ez alkalommal megkaptam, mint fölöttem való fel-tétlen uralmának és szeretetének zálogát: a keresztet és a gyűrűt, amelyet e szavakkal húztak az ujjamra: „Ezt Ő küldi önnek.”

Igen Jézusom, így felelsz te szívemnek arra a forró kérésére, amelyet csak te ismersz egyedül: arra kértelek, hogy engedd önmagamnak különleges odaszentelésével is megpecsételni egész lényem fölötti teljes uralmadat. Rég vágytam rá, hogy valóra váljék ez a kérés, míg ma végre megadtad nekem szeretetednek és uralmadnak e drága zálogát. Isteni jegyesem: ugye nem fogsz kis szolgálódról megfélelkezni azon az úton sem, amelyre te magad állítottad? Engedd, hogy szíve egyedül csak feléd emelkedjék a kötelességek közül,

amelyeket isteni akaratod bízott rá. Te szívesen elfogadtad önmagának feláldozását, kérlek hát: áldd is meg azt, mint jegyes! Az Úr vagy te, aki nem vagy tekintettel senkire; aki látod a szívek mélységeit, ismered szándékainkat és nem tévesztenek meg a külső körülmények, amelyek közt élünk! A jóságos Üdvözítő vagy te, aki, hogy szívünket megnyerje, elfeledi tulajdon nagyságát és lehajlik hozzánk, kicsinyekhez; aki áthidalja a távolságot, amely Őt teremtményeitől elválasztja és kiveti utánuk irgalmasságának hálóját, nyomukban jár, kérleli, édesgeti, sürgeti, magához kényszeríti őket és ha egyszer nekiadta magát ez a szegény emberi szív, isteni szeretetreméltóságának erejével, amelyet megcsillogtat előtte, végleg magához láncolja.

December 15. — Jézus ma arra tanított, hogy van negatív és pozitív alázatosság és sürgette, hogy a pozitív alázatosságot is gyakoroljam.

Negatív alázatosság: ha hallgatok vagy szelíden felelek, amikor igazságtalanul támadnak meg. Pozitív: ha magam is vádoló magam olyankor, mikor mások meghalálnak. Ezt ugyan nem mindig észszerű megtenni, de ha alkalom kínálkozik rá, nem fogom elmulasztani. Hiszen Jézusom mondta, hogy ezt tegyem.

Karácsony. — Mai szentáldozásomban Jézus ismét nagy gyengédséggel szólt hozzám: „Te vagy az én szelídségem és szeretetem”, majd kissé később: „légy az én irgalmasságom is.” E szavak annál is mélyebb hatást tettek reám, mert teljes hirtelenséggel hangzottak fel a lelkemben, anélkül, hogy elkészültem volna rájuk.

Üdvözítőm ezt is több ízben mondta: „Miért vagy nyugtalan? Vagy talán egy jegyes nem tesz-e meg mindent a szeretett jegyeséért?”

Milyen irgalmas jóság Jézus részéről, mikor egy közönséges kis lelket választ ki arra, hogy vele nagy kegyelmeit közölje! Azért teszi ezt, mert éppen a saját

kicsisége biztosítja be ezt a lelket a kevélység ellen és így Isten kegyelmei nagyobb biztonságban vannak nála. — Emberileg szólva, sajnos, érthető, hogy egy lángész rabjává lesz a kevélységnek. Ha azonban egy szegény kis lélek, amilyen én is vagyok, akarna kevélyvé lenni, az nemcsak bűn volna, de nevetséges is. Már pedig úgy hiszem: a nevetségesség jó óvszer a kevélység ellen.

1883 január 1. — Szerelmesem, segíts, hogy ez évben gyarapodjak a szeretetben s hogy téged másokkal is megszerettesselek!

Január 4. — Mindennap gyötörtek, megaláztak. Nyomorultnak éreztem magam. Köszönöm Jézusom! Jegyesed számára bőven gondoskodtál újévi ajándékról.

Mondd, Jézusom: miben rejlik több áldozat a lélek számára: ha lemond az érzelmek örömeiről, vagy ha átadja magát nekik s nem talál bennük mást, mint bánatmakat, sértegetést, túsúráásokat? De végre is: ez mindegy. A legjobb rész mindnyájunkra nézve az, ha a te imádandó akaratodat teljesítjük.

Január 5. — Sajátságos dolog! Annak ellenére, hogy lelkelem valósággal szomjazik a csend és a magány után, Isten megadta azt a kegyelmet, hogy nagy könnyedséggel tudjak imádkozni a legnagyobb lármában és imádni tudjam Istent ezernyi aprólékos tennivaló közt is. Éppen azért nagy előszeretettel imádkoztam már gyermekkoromban is a rózsafűzért Páris utcáin. Amitől azonban kimondhatatlanul szenved a lelkelem, ez az: ha akár csak félórát is banális társalgással kell eltöltenem. Lelkem hazátlanak érzi magát a sok üres fecsegés közt, amelyre mégis csak illik valamit válaszolnia. Kimondhatatlanul nehezére esik, hogy ki kell mozdulnia megszokott gondolatvilágából: párhuzamot von a sok tartalmatlan beszéd és a templom isteni csendje közt és szívéét honvágy fogja el a tabernákulum után.

Egyébként minden erőlködésem ellenére is érzem, hogy meglátszik rajtam a szórakozottság s látom, hogy azok, akikkel együtt vagyok, legalább is olyan furcsának tartanak, mint amilyenek én tartom őket. Istenem, légy irgalmas hozzájuk és hozzám! Ha nem emeltél volna magadhoz, lelkem bizonyára még jobban belekavarodott volna a földi dolgokba, mint bárki másé. Add meg hát nekik is azt a kegyelmet, amelyet nekem megadtál és ne vesd el magadtól imáimat, amelyeket értük intézek hozzád és kérlek: vond magadhoz őket isteni szeretetreméltóságod vonzóerejével, hisz ők ezt olyan kevéssé ismerik.

Az Oltáriszentség előtt. — Szerelmesem jótetszését érezte lelkemmel, magához ölelte és megáldotta, mivel soha szándékos bűnt nem követett el; isteni akarata pedig magába olvasztotta az enyémet, amely soha nem akarta Őt megbántani. Lelkem nem bírja megérteni azt az irgalmasságot, amely lezárja Üdvözítőm szemét gyengeségeim és multbeli tévedéseim előtt és e nagy szerezete előtt sokkal mélyebben megalázódok, mintha igazságossága szemrehányásokkal halmozott volna el. Azt akarja Ő, hogy mindent elfelejtsek és csak Őt magát lássam.

Január 23. — Tegnap elodázhatatlan okoknál fogva színházba kellett mennem. Hála az Isten jóságának, ez egyáltalán nem akadályozott abban, hogy továbbra is szent jelenlétében maradjak. Mert ugyan mi az emberi történéseknek még a legidealizáltabb formában való bemutatása is a tudat mellett, hogy Jézus egyedül, mindenkítől elhagyottan vár a tabernákulum éjszakájában?

Igen, Jézus, nálad a lelkem s még arra sem vagyok képes, hogy egy szóbeli imát elmondjak. Meg azután feltűnik emlékezetemben annak a hófehér köntösnek a ragyogása, amelyet, mint annyiszor, tegnap ismét ott láttam isteni vállaidon s amelynek a látása kimondhatatlan édességgel és tisztelettel hatja át a lelkemet.

Most is sokkal inkább gondoltam erre, mint a színjátékra, amely a szemem előtt lefolyt.

Mennyire gyenge és romlott lehet a természetem, hogy ilyen rendkívüli eszközökkel kell a felsegítésére jönnöd, Istenem! Erre nagyon sokszor gondolok.

Január 25. — Zaklatott nap után a Szentlélek, mikor este, lelkiismeretvizsgálat előtt a nevét kimondtam, magához ragadta lelkemet és nem engedett semmit csinálnom. Ezt a reggeli és esti ima alkalmával sokszor megteszi velem Jézus és arra kényszerít, hogy Őt némán szemléljem. Ó, milyen édes kényszer ez!

Újabban, mintegy egy év óta gyakran részesülök ebben a kegyelemben: három eset közül kettőben.

Megtörténik gyakran, hogy emberek közt, beszélgetés közben, hacsak rágondolok Szerelmesemre, vagy ha valaki kimondja a nevét vagy ha bármit hallok, ami reá emlékeztet, elragadtatásszerű állapot vesz rajtam erőt. Elsápadok, végtagjaim kihűlnek és szívem olyan erővel, olyan édes érzések közt dobog, mint akkor szokott, amikor passzív imába merülök. Vagyis maga a fizikai élet is felismeri Teremtőjének közeledését, mikor az magához akar ragadni egy szegény lelket.

Január 27. — Jézus szeretetreméltó... A lélek hosszú időre belevész ennek az elragadó szeretetreméltóságnak szemlélésébe, amely leküldi néhány sugarát a földre, hogy elviselhetőbbé tegye számunkra a számkivetés idejét.

Egyik oka annak, ami elragadtatásba ejti a lelket, amikor Isten saját tökéletességének egy-egy sugarát megmutatja neki: annak teljes és tiszta megértése, hogy a megmutatott tulajdonság nem járuléka az Isten tökéletességének, de lényege. Isten és a tökéletességnek ez vagy az a megnyilvánulási formája: azonos. Jézus nem szeretetreméltó, de maga a Szeretetreméltóság. Az egyiségnek olyan misztériuma ez, amely előtt ámulattal hó-

dolnak be az érzékek. Megértem Isten barátait, akik ájulásba esnek az ilyen dolgok láttán. Valóban: kell, hogy nagyon kemény legyen a szívem és a fejem, vagy pedig nagyon erősen fogódzom még a földbe, hogy velem nem történik ilyesmi.

És mondd, isteni Jegyesem: miféle nyelv az, amelylyel szavak nélkül is meg tudod értetni a lélekkel hártalan gyengédségedet? A lélek megérti ezt a titokzatos nyelvet, szavakba azonban már nem tudná öltöztetni azt, amit hallott. Talán a mennyország nyelve ez, Szerelmesem?

Ugyane nap estéjén. — A feloldozás után Jézus megelégedéssel vonta magához lelkemet; ebben az egyesülésben teljesen egyszerűnek érezte magát a lélek és égő vágy támadt benne, hogy a jövőben mindenben leegyszerűsítve magát csak Istenért és Istenben éljen. Gyakorlati elhatározásképpen feltette magában, hogy keresni fogja az alkalmakat, amikor a természet hajlamait feláldozhatja Isten kedvéért.

Február 12. — Egy évvel kevesebb van köztem és az örökkévalóság közt, Jézusom!

Barátom, minél nagyobbak látlak, annál jobban szeretlek! Hogyan lehet, hogy nem félek tőled? Mindenestre félnék, ha nem mutatnád meg jobban jóságodat, mint ragyogó nagyságodat. Egyébként: bármilyen alakban mutatnád is meg magad, lelkemet mindig magadhoz vonzanád, mert mindig ugyanaz vagy te, Jézus!

Február 17. — Ma reggel a szentáldozásban szívemet ismét megvilágosította és áthatotta Az, Aki van: „Én vagyok mindened, az egyetlened... mindene vagyok az egész világnak.” És láttam a világmindenséget Jézus kezén pihenni: „Én vagyok és ti nem vagytok.” És lelkem örömmel és csodálattal telt el látva Annak fenséges egyszerűségét, aki Önmagától lett.

Istenem! lelkem örvendez és áld téged, mert Isten vagy Te!

Február 18. — Jézus intelmei az imádságban: Megrendíthetetlen béke ebben a tudatban: Jézus szeret engem.

Mindent az örökkévalóság mérlegén mérlegelni.

Február 21. — A lélek ne maradjon meg szüntelenül a kegyelmek szemlélésében, mert ez könnyen a természet kielégülésére vezet; de a keresztek túlságos mérlegelésébe se merüljön bele, mert ez meg könnyen le törhetné a természetet, hanem maradjon mindig az Istenben. Az Isten egyedül! Isten a kegyelmek, Isten a keresztek felett!

Egy januári napon, mikor a teremtmények erősen próbára tettek, Uram így szólt hozzám: „Ha akarod, uralmat adok neked azok felett, akik körülvesznek”, mire ezt feleltem: „Ó Jézusom, add meg nekem a te uralmat, amely nem más, mint kereszt és megaláztatás.”

És az erénynek még csak árnyéka sincs abban, ha hasonló körülmények közt így beszél a lélek.

Március 9. — Amint lelkem a szentségi Jézustól a mennyország Jézusához szállt, gyönyörűség fogta el az isteni egység láttán. Láttam, hogy égben és földön, három Személyében egy az Isten; egy és végtelen. Ez az egy gondolat, vagyis inkább ez az egy meglátás mélyen átjárta lelkemet és megfosztott érzékeim használatától. Azt azonban éreztem, hogy Isten, lélek és ima teljes egységbe olvadnak és ebben a tudatban pihent meg lelkem e tökéletes egység ölné.

Ez a végtelen egység egyike a legcsodálatosabb meglátásoknak, amelyet Isten eddig a lelkemnek adni méltóztatott. Mindennél mélyebben vésődött ez bele a lelkembe, amelyet tisztán és egyszerűen csak önmagával táplál, minden külső kép vagy gondolat nélkül.

Amíg ebben az állapotban van a lélek, mintegy idegen hozzá a test és még csak azt sem érzi, hogy fáradt-e

az. Mikor ismét rendes állapotába tér vissza a lélek, észreveszi ugyan, hogy kissé fáradt a fizikai gépezet és csodálkozik, hogy olyan soká egyhelyben felejtették, de ebből nem származik semmi baj, még akkor sem, ha az érzékek használata csak később tér vissza. Megfigyeltem, hogy a lélek fizikai szenvedésről nem vett tudomást mindaddig, amíg teljesen Istenbe volt merülve.

Március 17. — Mai szentáldozásom a béke és letört-ség keveréke volt. A hit ellen való kísértés időnkint halhatlan erővel támadott rám, majd meg a lélek megosz-lásának érzése, amelyről már beszéltem, olyan erőt és bátorságot öntött belém, hogy úgy éreztem: a legcseké-lyebb félelem nélkül tudnék leszállni a pokol mélyére is. A lélek teljesen közömbössé válik ilyenkor minden iránt, ami nem az Isten.

Március 18. Nagyhétfő, felébredéskor. — Ó Istenem, hányan fogják ma megint megvérezni a Szívedet? Pe-dig itt¹ a megszokott békében ébred a természet. Min-den, ami csak él, hódol előtted törvényeid iránt való engedelmességgel s a madárkák is sietnek feléd küldeni üdvözlő éneküket. Ó Te, Teremtője mindennek, ami nagy és ami parány, engedd, hogy felajánljam neked ez ártatlan hangok harmóniáját és vele a teremtés ezernyi hangjának szimfóniáját és kérlek, tedd, hogy ott, abban a mi szegény nagyvárosunkban alábbhagyjon a bűn tombolása! — Légy tekintettel, Uram, a szolgálóidra, akik már a kora hajnali órákban lerázták magukról az álmot, hogy neked szeretetük hódolatát bemutassák. — Méltatlanságom tudatában csatlakozni kívánok papjaidhoz, szerzeteseidhez és apácáidhoz, akik már akkor az imá-dásodat zengik, mikor a világ még álomban pihen. — Uram: kellene-e lelkek, akik szegény hazánkra mérendő csapásaid erejét fölfogják? Itt az enyém, felajánlom,

¹ Lucie falun írja e sorokat.

neked adom; tégy vele, amit akarsz, csak hogy a neved megdicsőíttessék s hogy eljöjjön hozzánk az országod uralma. Uralkodjál te mirajtunk, légy a mi királyunk! De ne büntess bennünket úgy, amint megérdemelnénk. Hallgattasd el igazságosságod szavát, nagyon kemény vádak emelhetné ellenünk. Ne törd le végleg szegény népünket: megzúzódott nádszál az, bánj vele szereteted és irgalmasságod túlsorduló mértéke szerint!

Nagyszombat. — A lehangoltság és meghatározhatatlan benső rosszullet állapotát tovább tart; gyakran vannak kísértéseim a hit és a bizalom ellen s időnkint teljesen megokolatlan és esztelen csüggedés szállja meg lelkemet. Jézusom majdnem állandóan elrejtőzik előlem s csak néha mutatja meg magát. Ilyenkor azonban annyi jóssággal emel magához, hogy valósággal zavarba hoz. — Feltűnő, hogy minden, ami Istentől jön, alázatosságot vált ki a lélekben. A dicséret, ha emberektől jön, könnyen kevélyé tesz. Ha azonban Isten adja tudunkra a megelégedést, az nemcsak megvigasztal, de hihetetlenül alázatossá is teszi a lelket.

Itt most eszembe jut egy megfigyelés a benső meglátásokról. Ha a képzeletünktől várjuk, hogy valamely képet a szemünk elé állítson, akkor természetesen a rá gondolás jön először és csak azután a kép, melyet látni kívántunk. Ezzel ellentétben azoknál a meglátásoknál, amelyeket Isten ad a léleknek, először a képet látjuk és csak azután dereng fel a világosság, amely a látott kép jelentését megmagyarázza.

Március 30. — Amint tehetetlenségemben vergődtem anélkül, hogy bármit is tudtam volna csinálni, a Szentháromság magához ragadta a lelkemet és felemelte a Háromszemélyű Egység meglátására. A Háromság és Egység gondolata csak ebben az imaegyesülésben válik átlátszóan egyszerűvé és megérthetővé a lélek előtt.

Azután, hogy az egek magasságában megmutatta ma-

gát, a lelkemben is észrevehetővé tette jelenlétét a teljes Szentháromság. — Mikor az Isten így átítatja a lelket saját természetével, a hatás, amelyet abban kivált, kétféle: az ellenállhatatlan szeretet, egy olyan vonzás, amely azt teljesen leigazza; csodálja, imádja az isteni természet szépségét, anélkül, hogy megértené: mit lát. Önmagából kiragadja egy olyan erő, amelynek nincs neve a földön, s amely mégis leírhatatlan szelídséggel dolgozik. A második hatás: a lélek úgy érzi, hogy maga is részese ennek az isteni természetnek. Letagadhatatlan világossággal látja, hogy Istenből jött ki és Őbelé fog ismét visszatérni. Istenben mint életelemében érzi magát s Vele eggyé olvadva elfelejti saját életét és érzi, hogy az Isten életét éli. Dicséret az Istennek!

H A R M A D I K F Ű Z E T

1883 MÁRCIUS 30-TÓL OKTÓBER 12-IG

1883 március 30. — Meddig túrsz még meg színed előtt, Uram, engem, akinek semmi érdemem nincs? És Isten létedre hogyan engedheted, hogy olyan jegyesed legyen, amilyen én vagyok? Istenem, a te irgalmasságodból élek! Szereted apró semmiségekkel teleszórni teremtésed remekeit és semmit meg nem vetsz te, én Teremtőm! A kis fűszál, amely alázatosan hajtja meg előtted zöld fejecskéjét, a maga szerény módján szintén a te dicséretedet zengi és a tenger szüntelen morajlása és a vizesések robajló dübörgése nem akadályoz téged abban, hogy az ő csendes hódolatát meghalljad! Így vagy te énvelem is, Uram és erre a tudatra építem minden bizalmamat. Ám énekeljenek Egyházad nagy lelkei Hozzád méltó énekeket, hozzák el örök trónod elé nagy-szerű ajándékaikat, Te azért ellátogatsz ide ebbe a rejtett zugba, az én fénytelen életembe s lehajolsz hozzám. Igen: hajolj le... még mélyebbre, hiszen túlságosan magas vagy... s irgalmasságod keze vegye át tőlem és szedje össze mindannak a hódolatát, ami vagyok és amit alacsonyságom nem tudna Neked nyújtani, Uram!

Április 8. Jó Pásztor vasárnapja. — Erősen zsúfolt napi program után valami nagyon keményet kellett hallanom. Akaratom alleluját s fiat-ot énekelt ugyan, emberi természetem azonban ugyancsak tiltakozott ellene bensőmben. Lassankint azonban az is megadta magát.

Este, mikor imádsághoz készültem, alig térdeltem le, elfogta lelkemet Jézus jelenlétének tudata. Jó Mesterem vigasztalni kezdett és kimondhatatlan szelidséggel biztatott: „Panaszkodjál csak bátran, nekem mindent elmondhatsz; és elvégre az is imádság, ha nekem panaszkodol.” Minden szava enyhítőleg hatott a fájdalmamra és végül már nem is éreztem szükségét, hogy panaszkodjam. Azután rövid szóbeli imát akartam végezni, de Jézus, amint ezt már máskor is megtette, sajátos módon imádkoztatott. Hogy hogyan, azt megpróbálom elmondani. A Miatyánk szavai mintegy elvonulnak a lélek előtt és ez csatlakozik hozzájuk, anélkül, hogy ő maga formálná ki azokat. Ilyenkor úgy látszik, mintha Jézus adná meg a léleknek, hogy megértse e szavakat, amelyeket passzív, hallgatag odaadással fogad magába. Így imádkoztam a Miatyánkot, az Üdvözlégyet és a Hírszekegyet; a lelkiismeretvizsgálatot és a bánatimát azonban már nem tudtam elvégezni. Igaz, hogy nagy bánatot éreztem azon, hogy a megaláztatást nem fogadtam örömteljes szívvel. A szokottnál tovább maradtam ezúttal imába mélyedve és ezt a többletet azokért ajánlottam fel, akik magukról megfélekedve a világi szórakozások áradatába vetik bele magukat.

Április 12. — A kitett Oltáriszentség előtt Urunk Jézus megdorgálta az akaratomat, amiért ez túlságosan szigorúan utasította rendre a természetemet. — Ezt feleltem neki: „Igazad van, Szerelmesem. El kell viselnem magamat, mert hiszen te is elviselsz engem.” Urunk helyeslőleg hagyta helyben: „Igen, légy türelmes magaddal, hiszen én is türelmes vagyok veled.” Szavak nélkül, tisztán csak világosságának fényénél — amely pillanatok alatt olyan sok mindent meg tud értetni velünk — megértette velem, hogy nem szabad csodálkoznom, ha a kapott nagy kegyelmek után is vissza-visszatérnek a természetes élet fogyatékosai, mert hiszen éppen az ő nagy jósága az, ami megengedi ezeket a tökéletlensége-

ket, hogy tudatában maradjunk nyomorúságainknak és alázasak maradjunk.

Jézusnak még a dorgálása is milyen megnyugtatólag, milyen felemelőleg hat a lélekre. Uram taníts, hogy én is így tudjak másokat rendreutasítani, ha erre szükség van.

Aprilis 30. — Úgy látom, hogy Istennel való életem mindegyre egyszerűbbé válik. Nagy közvetlenséggel, gyengédséggel beszél hozzám és Ő maga bátorítja fel lelkemet a vele való minél meghittebb érintkezésre. — Ma reggel a szentáldozásban szenvedtem attól az állapottól, amikor csak az akarat fogózik az Istenbe, a képzelet és az emlékezés pedig másfelé csapong. Panaszkodtam a mi Urunknak és kértem: parancsoljon ezeknek a rebelliseknek, mire Ő ezt mondta: „Lásd: mennyire megteszek mindent, amit te akarsz!” És azonnal rendre parancsolta e képességeimet, amelyek ettől fogva békésen merültek el Benne. Mikor újra beszélni tudtam, így szóltam Hozzá: „Uram, mivel Te megteszed, amit akarok, ime: itt vannak a lelkeink és a szándékaink; tekints le rájuk, nagyon kérlek!” Mindig ezt szoktam mondani, ha Jézus ennyire jó hozzám. Nagyon félek ugyanis a lelki önzéstől.

A KEGYELMEK TIZENEGYEDIK ESZTENDEJE

Május 6. — Ma volt az első igazán szép tavaszi napunk. Leányaim is új tavaszi díszbe öltöztek. Nagy gyönyörűségem telt bennük: az egyiknek tizenhat éves fiatal bájában, a másiknak gyermekes kedvességében. Kissé túlságos is volt ez a gyönyörködés. Vádoltam is miatta magamat Urunk előtt s eléje tártam nagy felületességemet. Erre Ő megmutatta mindenekfölötti isteni szépségét és lelkem egészen elveszett benne. Láttam

benne minden teremtett szépséget: az értelem szépségét, a gondolat mélységét, a lángész merész röptét, a művészet ihletét... Láttam az erkölcsi szépséget, a ragyogását mindannak, ami jó s ami tiszta... Láttam a rend, az arány, a kiterjedés szépségét; az összhang, a forma, a színek szépségét. Nem tudom: meg tudom-e mindezt értetni? Mindezeket a dolgokat nem önmagukban láttam, mint ahogyan mindent látni szoktunk, de láttam az eredeti ősforrásukban, ami az Isten szépsége és én ezt a végtelen szépséget magát láttam, függetlenül minden teremtett szépségtől. Nem tudom mindezt elmagyarázni, mert én magam is csak láttam és imádtam, anélkül, hogy megérteni tudtam volna. Mindössze csak annyit tudok mondani, hogy jöllehet a lélek felismeri az isteni eredet jellegzetességét a dolgokban, amelyek abból folynak, azt is tisztán látja, hogy ezek a dolgok még csak megközelítő képét sem adják az Ősforrásnak, amelyből fakadnak. Látja, hogy a teremtetlen szépség rásugároz önmagából valamit a teremtményekre s hogy Isten a szépsége mindannak, ami szép s bár ez a szép már önmagában is megcsodálni való látvány, maga a Végtelen Szépség, az Isten Lényegének ez az alkotó-eleme leírhatatlanul fölülmúl minden teremtett szépséget, mint olyan ragyogás, amelynek érzékeltetésére nincs emberi kifejezés. Ez a csúcspontja e misztériumnak, amely elragadja a lelket és amely előtt megdermedve ámulnak összes képességei.

Urunk Jézus nem először engedte meg lelkemnek, hogy isteni szépségében gyönyörködjek, de eddig még kevésbé tudtam volna a látottakat elbeszélni. Egyébként is a fejem annyira kemény, a természetem pedig annyira hajlamos mindennek a megcsodálására, ami szép, hogy bizonyára nagy hasznára volt lelkemnek az isteni szépség e meglátása, amellyel szemben már csak felületesen érinti meg a teremtett szépség minden varázsa és nem tesz rá olyan benyomást, amely valamely teremtményhez láncolható.

A szépnek a szeretete, úgy látom, három fokozaton keresztül segíti a lelket az Isten közelébe:

Először: Uralomra segíti a lélek nemesebb tulajdonságait az alacsonyabbrendűekkel szemben.

Másodsor: megtanít rá, hogy művein keresztül is az Istent imádjuk.

Harmadszor: A teremtmények csak fátylak lesznek, amelyeken keresztül a Teremtő képét láthatjuk.

Régezte a szépnek a látása valósággal elragadta a lelkemet. Mikor először pillantottam meg a tengert, könnyek gyűltek a szemembe. Gyakran órákig szemlélttem szótlánul a végtelenségét, anélkül, hogy el tudtam volna mondani: mit érzek. — A zene valósággal szenvedélyem volt, de még inkább az olvasás és a tanulás, aminek kedvéért holmi kis bolondságokat is csináltam titokban. Nem tudtam betelni a festők remekeinek a nézésével, noha magamnak semmi tehetségem nem volt a festéshez. Nem találok kifejezést annak az elmondására, milyen fáradhatatlan hévvel kerestem, hajsoltam mindenben a szépet, amelynek a kiélvezése azonban a kiélégületlenség, az üresség érzését keltette bennem. Azóta rájöttem — és az enyémnél sokkal megbízhatóbb vélemény is azt tartja, — hogy az a szomjúság, amellyel a szép és az eszményi után futottam, tulajdonképpen csak előkészítője volt annak az útnak, amelyen az Isten vezetni kívánt.

Igy éltem mindaddig a napig, amikor Isten hívó szavára egészen az ő karja vezetésére bíztam magam. Hályog hullott le ekkor a szememről és élvezni kezdtem mindenekfölött a te szépségedet, amely a szent dolgokban rejlik Istenem! Az evangéliumban, a zsoltárookban, az Egyház szertartásaiban olyan mélységeket, annyi szépséget fedeztem fel, amely azelőtt nagyrészen rejtve volt előttem. Azután feléd emeltem tekintetemet, amellyel te tetted látóvá a lelkemet, és csak téged kerestelek, Istenem, mindenben, ami szép és mindenütt meg is találtalak. Téged kerestelek minden teremtményben

s azok azt felelték: „Itt van az Isten.” Kérdeztem a tengert: ott pihentél a mélyén, igazgattad vizének járását, fékezted hullámverésének dühét; a part meredek szirtjeiben a te felséges nyugalmad tekintett le rám; Veled találkoztam az erdő sűrűjében, a te ragyogásodat láttam a villám fényében, hangodat hallottam a mennydörgés, a vihar dübörgésében és nem reszketett meg a szívem, mert hiszen tudtam, hogy te jársz itt! Téged köszöntöttek a hajnal hasadásában s az alkonyat homályában; a te közelségedet éreztem meg a forrás csobogásában, a márkák ezreinek reggeli trillázásában. Tekintetem elragadtatással ismerte fel teremtői bölcseséged munkáját a rovarok életének céltudatos rendszerességében s megdöbbenve álltam meg azok előtt a misztériumok előtt, amelyeket isteni kedvteléssel rejtettél bele a virág életébe . . .

Megéreztem titokzatos munkálkodásodat nyári délutánokon, amikor tikkasztó forróság elernyed álomba ringatja ugyan a természetet, de azért mégis ezernyi apró zöreinek érzékekkel alig felfogható halk szongása terjeng a levegőben: csirák ezek, amelyek felpattannak, virágok, amelyek kinyílnak, parányok, amelyek egymást hívogatják és felelnek egymásnak s a maguk nyelvén mindannyian ugyanezt mondják: Itt van Ő, dicsőség az Istennek!

Irgalmasságod tekintete sugárzik rám a csillagok szelíd fényében s ha a mindenség lenyűgöző méreteit próbálom szemlélni, abba sem szédülök bele, mert hiszen abban is csak Téged látlak, én Istenem!

S Téged csodállak meg teremtető kezed remekében: a szentekben s megilletődött áhitattal hallgatom a dicséret énekét, amelyet a hősiesség, a lángész, a tudomány és a művészet zeng feléd.

Téged látlak, én Uram Jézus, a szegény, a szenvedő, az ifjúság, az érett kor értelmében, tettekre kész lendületében, de mert féltem, hogy itt már eltorzítva kell meglátanom isteni arcvonásaidat, máshol kutattam utánad és

meg is találalak, Istenem, a gyermek tekintetének a mélyén... Igen, itt vagy te, ebben a lélekben, amely még soha meg nem szomorított Téged s Te vagy az a titokzatos báj, amely ez ártatlan lény felé vonzza az emberi szíveket. Gyengesége és tehetetlensége nem volna elég ok rá, hogy ennyi szeretettel táruljanak fel előtte a szívek, de tiszta szemében a Te tekinteted ragyog felénk, aki osztatlanul uralkodik abban a lélekben, amelyet még nem tudott megközelíteni a bűn.

Ime: ez volt az első változás, amelyet Isten a lelkemben felidézett. De ez még nem volt minden. Mindaz, amiben eddig megcsodáltam a szépet, egyformán szép maradt ezután is, de én már nem tudtam annyira gyönyörködni a szépségében. Mint ahogyan a nap fénye elhomályosítja a csillagok ragyogását, úgy homályosította el lelkemben Isten látása minden teremtettség varázsát. Láttam ezután is a tengert, a földet, de már csak Istent néztem benne. Az idők folyamán mind erősebbé vált a vonzás, amellyel Őt kerestem és mind közömbösebbé lett minden, ami nem az Isten. Ha pedig az emberi természet mégis tetszését találná valamiben, a lelket szorongó érzés fogja el, mintha attól félne, hogy árulást követ el az Isten ellen; sietve áldozza fel gyönyörködését, hogy annál teljesebben csak az Istené lehessen. Ez azonban teljesen az Isten munkája és nem az enyém; én csak éppen a vonzását követem teljes akaratommal.

Kérem, mondják meg: az ilyenféle írások nem haszontalanságok-e és nem volna-e jobb, ha elfojtanám lelkemnek e fellendüléseit?

Május 11. — Hogyan érthetném meg valaha Istennek jóságát, amellyel őt és fél évvel ezelőtt a szentáldozás percében a nyugalmi ima állapotába helyezte lelkemet és ezt a kegyelmét azóta kivétel nélkül minden szentáldozásomban megújítja? Még pedig tekintet nélkül arra, hogy öröm vagy szomorúság, világosság vagy ho-

mály, béke vagy a kísértések zaklatása uralja-e a lelke-
met. Ez az állandó kegyelem nagy segítségére van lel-
kemnek, de vajjon mások az én helyemben mennyire
jobban fel tudták volna azt használni!

Május 7. — Mivel megtörténik néha, hogy a nyu-
galmi ima folyamán rövid időközönként visszanyeri a
lélek tehetségei használatát, tegnap — egy ilyen rövid
szünet alkalmával — megkérdeztem Uramtól: mivel jár-
hatok leginkább a kedvében akkor, mikor tehetségeim
le vannak fogva és semmit nem csinálhatok? — Mire Ő
ezt felelte: „Hozd áldozatul a szabadságodat.”

Május 26. — Szorongó szívvel imádkoztam ma este
az Oltáriszentség előtt honfitársaimért, mire Ő biztosít-
tott, hogy egyetlen egyet sem enged közülök segítség
hiján elveszni, mint ahogyan azt sem engedi meg, hogy
a pogányok lelkei elkárhozzanak azért, mert nem volt
alkalmuk az Istent megismerni, feltéve persze, hogy
őszintén vágytak az igazság megismerésére. Jóságos
Uram — mondtam én erre — hiszen látod ezeknek a
mai zavaros időknek a veszélyeit és káros befolyását!
Hogyne ártanának ezek a lélek életének, sőt az örök
üdvösségének is? „Kevesebbet kívánok azoktól, akik
ezekben az időkben éltek — mondta Jézus; — de tud-
hatod-e te, mennyi jót tudok én kihozni még a rossz-
ból is?”

Jóságos Üdvözítőm arról is biztosított, hogy semmi
akadály vagy viszontagság nem fogja lelkemet feltartóz-
tatni azon az úton, amelyen Feléje halad s hogy minden
nehézségen keresztül is el fog az jutni Hozzá. — Szól ez
pedig mindazoknak, akik őt szeretik.

Május 29. — Tegnap óta keményen és úgy hiszem,
ezúttal igazán örömmel is szenvedtem. Ma reggel öt
órákor alig térdeltem le a tabernákulum elé, mikor Jé-
zus kezébe vette a lelkemet, mint valami szegény sebe-
sült madárkát és simogatni kezdte a sebesüléseimet.

Azután beszélni kezdett: „Szeretett leányom, milyen kegyelmet adjak neked, hogy meggyógyulj?” Mire én ezt feleltem: „Azt, Uram, amelyet te legjobbnak látsz.” Jézus erre körülfogott és egészen betakart isteni palástjával és beszélni kezdett: „Maradj e menedékhely védelme alatt... a bűn elleni védőbástya ez... elszakadás a világtól... oltalom a nyelvek ellen... nyugalmaid helye... magány a hallgatásod számára.”

Jézus itt arra a hallgatásra célzott, amellyel tegnap a bántalmakat fogadtam.

A mi Urunk azt is megláttatta velem, hogy a megaláztatások, amelyeket megenged, csak visszája a dicsőség köntösének, azután látnom engedte a saját megaláztatásait. Ebben a megvilágításban valóban nincs forróbb vágya a léleknek, mint hogy megaláztatást szenvedjen. Láttam azt is, hogy megszokásszerűen táplálnunk kell magunkban ezt a szellemet s anélkül, hogy megvárnánk, amíg a megalázkodásra alkalom kínálkozik, szüntelenül kérnünk kell Urunktól a megvetetés természetfölötti szeretetét, ami kegyelmének nagy ajándéka.

Május 31. — Egy gondolat, amely gyakran felmerül a lelkemben, ma ismét utat tört magának Jézus felé: „Hogyan szerethet az Isten egy olyan teremtményt, mint amilyen én vagyok?” Mire Ő ezt értette meg velem: „Megtiltom, hogy nyugtalankodjál!” — Úgy legyen, Uram, nem fogok többé nyugtalankodni; nyomorúságom mélységéből kiáltok feléd: Uram Jézus, hiszek a szeretettedben!

Június 21. — Válaszkép néhány bántó, gúnyos megjegyzésre, amellyel a vallásosságot illeték, Jézus ezt mondta mai szentáldozásomban: „Te nem őértük vagy, de énértem.”

Június 23. — Az Istenben elmerült, megvilágosított

lelket állandó vágy emészti, hogy másokat is elvezessen Hozzá. De hogyan? Amint az Isten akarja. Talán áldozattal, szenvedéssel, megvetetéssel? Igen, és ha Ő úgy akarja, akár valamennyivel!

Június 26. — Mit akar Jézus? Hogy szeretete kiáradjon belőlem a többiekre... hogy ez az isteni szeretet legyen a kiemelkedő vonása, a különleges jellegzetessége mindennek, amit mondok vagy amit teszek.

Június 28. — Hálaadás után: Uram, mit akarsz tőlem? — „Téged, magadat akarlak.”

Július 3. — (Falun.) Sajnos, jelen környezetem megfoszt a szentáldozás kegyelmétől. Az eléggé távol levő templomnak csak egy papja van s ő most beteg. Megbeszéltük azonban, hogy holnap, az elutazásunk előtt korán reggel elmegyek s akkor odaadja nekem az én isteni Kincsemet.

Július 4. — Eljött hozzám a Legfőbb Jóság, jelenlétének kimondhatatlan boldogságával. — Mielőtt eljöttem, mindent elkészítettem otthon, a hazatérés azonban mégis kínos volt. Félek, hogy megbántottam az Istent és megbotránkoztattam másokat azzal, hogy elmentem áldozni. Magam miatt nem bántana, ha bolondnak tartanának, csak a vallásosságra ne esnék ezzel árnyék...

Július 6. — Bárhol legyenek is, ha lelkem hívja isteni Szerelmesét, rögtön megkapja a benső választ, amely Uram jelenlétét jelzi. „Engedelmeskedni fogok a hívásodnak” — mondta legutóbb. Egyik este pedig zongorán kísértem egy éneket, mikor lelkemet elfogta az isteni jelenlét varázsa.

Július 8. — Urunk Jézus szavai: „Látod, leányom, amikor így magamhoz öllelek, a legmagasabb méltóságra emellek, amelyben emberi teremtménynek része

lehet... Nem, szeretett leányom, nem félek, hogy ezzel kevélyllyé teszlek.”

Július 18. — Isteni megvilágításban láttam, hogy amint az Ószövetségben főképpen a Teremtő Atyaistent ismerték és imádták az emberek, az Újszövetségben pedig isteni Üdvözítőnk, Jézus Krisztus személye áll vallási életük középpontjában, úgy az utolsó időkben a Szentlélek fogja lényének melegét és világosságát az emberi szívekre rásugározni, hogy ezek hitükben megújnodva annál inkább szeressék az Atyát és a Fiút, legfőképpen a mi Urunkat az Oltáriszentségben, akinek örök szeretetét jobban meg fogják érteni. Amint az Ige megtanította őket az Atya szeretetére és arra, hogy Őt lélekben és igazságban imádják.

Azt hiszem megértettem, hogy Jézus Szívének kultusza, amely az Istenember Szívének végtelen szeretetét állítja szemünk elé, mintegy előkészítője kíván lenni az Isten személyes, örök szeretete kiadásának, hogy az, mint végső erőfeszítés, mindenható ölelésével körülfogja a világot és felkenje a lelkeket azokban a napokban a küzdelemre, amelyben a pokol minden dühe fog a világra rázúdulni.

Megértettem, hogy az egyes korszakok így kerülnek a Szentháromság egyes Személyeinek jellegzetes uralma alá.

Augusztus 9. — Tegnap, a vele erősen egyesült ima folyamán a következő megvilágosítást adta a Szentlélek az áldozati életre vonatkozóan: Szeressem különösképpen azokat, akik bántanak, mert ők tesznek némiképpen hasonlónak a mi Urunk Jézus Krisztushoz.

Ma pedig a szentmise alatt, amikor mélyebb összeszedettségben imádkoztam, mint amilyenre a saját erőmből képes volnék, megértettem Jézus szentségi életének rejtett áldozati állapotát. A hit szeme kell hozzá, hogy ebben a kis ostyában meglássuk az élő áldozatot, akinek

dobog a szíve és akinek a gondolata és a szeme jól látja mindazokat, akik Őt megbántják. Így kell nekem is áldozattá lennem, akár egyenesen az Isten kezéből kapom keresztjeimet, akár az emberek nyújtják azokat felém... Rejtett áldozattá, amelyet nem ismer a világ. Vegyem szívesen, ha szándékaimat is félreismerik s örüljek, ha rejtett áldozat lehetek, olyan, mint a szentségi Jézus.

Augusztus. — Feltűnő, hogy amikor bensőségebb hévvel imádkozom valakiért, rögtön lesz valami szenvednivalóm tőle vagy miatta. De ennek nagyon örülök, mert azt hiszem, hogy ha nem akarna meghallgatni az Isten, nem volna gondja rá, hogy valamelyes áldozattal is megtoldja az imámat, amelynek önmagában olyan kevés az értéke.

Úgy szenvedjek, hogy ne törődjem magammal s ne nézegessem se magamat, se szenvedésemet. Az utam nagyon egyszerű: lelkem Istenből él; a szeretet tekintetével Isten nekem adja magát, én pedig neki adom magam; megszokott állapot ez, amelybe Isten helyezett bele. Nem szabad engednem, hogy ettől akár a szenvedés is elfordítson, amelyet úgy kell elfogadnom, mint a szeretet elválaszthatatlan járulékát a földön. A szeretetnek épúgy rendeltetése, hogy szenvedjen, mint a hangnak, hogy énekeljen. De azért ne annyira a keresztet nézzem, mint inkább Azt, aki azt nekem nyújtja. Mindig szeretetből szenvedjek és mindig a szeretet gondolata uralkodjék minden tettemben. Ime: ez az áldozat életének útja, amint ezt ebben az imában megértettem s amint ezt már magam is régóta éreztem.

Augusztus 19. — Jó Mesterem ezt mondta: „Ne félj, én vagyok.” És e szavaknál: „én vagyok”, mintha fátyol hullott volna le isteni tökéletességeinek összességéről, amelyeket a szeretet elragadtatásával szemlél a lélek.

Augusztus 24. — Ma reggel Urunk nagy jószággal figyelmeztetett, hogy mérsékeljem azt az örömet, amelyet amiatt érzek, hogy nemsokára abban a házban tölthetek valamelyes időt, amelyben a gyermekkorom jórésze lefolyt. Ez a figyelmeztetés eszembe hozta Urunk szavait, amelyeket nemrégén hallottam tőle: „Isten és a lélek közt minden, ami nem az Isten, csak zavar és akadály a az egyesülésüknek.” Ó Uram, milyen nagy a te türelmed, hogy engem így elviselsz!

Szeptember 4. — Urunk Jézus szavai: „Ragadj meg mindent, ami hozzám vezet, más mindent hagyj!”

Szeptember 11. — Az Oltáriszentség előtt. — Urunk szelíd megvilágításban mutatta meg: mit jelent a szentek egysége, azon a nyelven beszélve hozzám, amelynek szinte szavai sincsenek és amelyet mégis olyan jól megért a lélek. Megmutatta, hogy ha már mi is jók vagyunk azok hozzátartozóhoz, akiket szeretünk, mennyivel több szerető gondoskodással veszi körül Ő, a jószágos Mester mindazokat, akik kedvesek barátai szívének, és megadja nekik azokat a kegyelmeket, amelyeket azok kérnek számukra. Megmutatott azután egy lelket, aki különlegesen kedves volt előtte. Magas hegy tetején állt ez a lélek és az egek esői bőségesen öntözték ezt a hegycsúcsot, termékenyítő áradatban folytak lefelé a lejtőn, vagyis azokra a lelkekre, akik a fentálló lélekhez tartoztak. Ez a kép leírhatatlan békével és bizalommal töltött el.

Milyen boldogok is azok a keresztyény családok, akiknek a pap vagy szerzetes hozzátartozója bőségesen juttat nekik azokból a kegyelemkészletekből, amelyekben ő maga részesült.

Szeptember 14. — Bármilyen tökéletlen legyek is, szeretném jól megérteni és megtartani a te isteni tanácsaidat: „A mindennapi apró szolgálatokat szeretettel

kell végezni, olyannal, amely észrevehető és érezhető. Soha ne éreztessük másokkal, hogy terhünkre vannak.”

Szeptember 16. — Tegnap egy tizennégytagú társasággal kiránduláson voltunk. Megjegyzem: ilyen nagyszámú Márta-lélekkel együttlenni nem akadály a Istennel való együvéolvadásnak. Más azonban a helyzet, ha kettesben kell maradnunk velük, amikor nem lehet megszakítani a beszélgetés folyamát. Hiszen bizonyos, hogy így sem kell elszakadnunk Istentől, de Róla beszélgetni egészen más, mint Vele társalogni. És egyébként is: beszélhetünk-e róla annyit, amennyit szeretnénk? Részemről soha sem merem senkinek elmondani: mennyire szeretem az Istent, félve, hogy megbotránkozásra adnék alkalmat annak, aki ezzel szemben látja a tökéletlenségeimet. Valóságos vértanúság rámnézve, hogy mindent így magamba kell zárnom, mert úgy képzelem: ha mindent elmondanék, amit róla tudok, hozzásegítenék, hogy Őt mások is megszeressék, de tudom, hogy kevés olyan lélek van, aki megértené, hogy ennyire szeretem és mégis olyan rosszul szolgálom az Istent.

Ó bár adna nekem is a jó Isten azoknak a szent Mártáknak az erényeiből, akikről beszéltem. Rám nézve kitűnő iskola, ha velük lehetek, mert tehetségeik és tevékenységük láttán még inkább tudatára ébredek saját alacsonyrendűségemnek. Egyidőben valósággal levert az a tudat, hogy én magam ennyire híján vagyok ezeknek a gyakorlati erényeknek. Kissé féltem is, hogy kevélység sugallja ezt a levertséget, de megvizsgáltam magam és úgy találtam: csak az szomorít, hogy minden igyekezetem mellett sem tudok Istennek jobban szolgálni. Most azonban már nem vagyok szomorú. Elszántan igyekszem mindent elkövetni, hogy jól teljesíthessem napi kötelességeimet, egyebekben pedig belenyugszom az alacsonyabbrendűségembe. Szeretettel gondolok rá, hogy ha Jézusom meghitt bizalmasságra hívta meg a lelkemet, ezt csak azért tette, mert legkisebb vagyok és

legkevesebbé képes arra, hogy a gyakorlati életben megálljam a helyemet.

Tegnap elmulasztottam befejezni a napi számvetésemet. Elmentem ugyanis ahhoz a szegény lélekhez, aki megkért, hogy zongorázzam neki. Úgy éreztem magam ebben a hában, mintha hullák közt kellene játszanom, de azért elmentem, hogy azt ne gondolják, hogy a vallásosság nem fér össze a szeretetreméltósággal.

Szeptember 18. — Amint az Oltáriszentség előtt térdeltem, nagy fényességtől körülvéve láttam Üdvözítőmet és e világosság fénykörében nagyon sok angyalt pillantottam meg. Fénykört képeztek Urunk körül s kissé lejjebb, Urunk lábai alatt pedig kicsi angyalkák csoportjait különböztettem meg; tőlük jobbra és balra nagy angyalok térdeltek, leborulva imádvá Jézust. Boldogság öntötte el szívemet, látva, hogy ennyire szeretik és így imádják Urunkat angyalai. Ezután azt akarta, hogy lelkem egyesüljön ezekkel a mennyei lelkekkel, velük együtt imádvá Őt és én úgy éreztem, hogy szeretetem megnőtt és áttüzesedett a velük való érintkezéstől. Nem tudom, hogyan van, hogy lelkem szorosan egyesülve maradt Jézussal, mintha nem is olvadt volna ugyanakkor egybe az angyalok lelkeivel. Azt hiszem, így fogunk a mennyországban egybeolvadni szereteteink lelkével, anélkül, hogy lelkünknek Istennel való egyesülésére ez zavarólag hatna. Hitem által eddig is tudtam, hogy az angyalok imádják Jézust az Oltáriszentségben, de elevenné csak most lett lelkemben ez a tudat, amikor már láttam is.

El ne felejtsem megjegyezni, hogy az angyalok sorai-
ból tisztán szellemi ének hangzott felém.

Lelkemet áthatotta és elragadta az öröm és csodálkozás az angyalok leírhatatlan tisztaságának a láttán.

Szeptember 24. — Ebben az évben nemcsak hogy nem fáraszt gyermekeim zajongása, de még örülök is,

ha van valami kis túrnivalóm tőlük. Annak az állandó igyekezetnek a következménye ez, amellyel szüntelenül keresem: mit tehetnék vagy szenvedhetnék el az én Istenemért? Mert a legapróbb kicsiség is nagy és megérdemli, hogy szeretettel végezzük és fogadjuk. Maga mondta ezt nekem.

Szeptember 28. — Ha egy szóval kellene jellemeznem a közelmúlt időket, azt mondanám, hogy viszontagságosak voltak. Kifelé eléggé hajszolt és nyugtalan az életem; befelé a mélységes béke, az Isten érintései, majd kísértések és az elhagyatottság érzése váltakoznak benne, nem ritkán ugyanazon a napon, sőt ugyanabban az imában is. A legkínosabb állapot az, amikor a lélek szinte letörik az elvettetéstől való félelemtől. Nem tehetek ilyenkor semmi mást, mint hogy teljesen Istennek adom át magam és imádkozom: engedje, hogy csak Őt szeressem és neki szolgáljak ezen a világon. — Ugyanez imádság végén újra megfogta lelkemet az elkárhozástól való félelem gyötrelme, mire az Atya hangját hallottam felszólalni. Az Atya szavának jellegzetes vonása a fenséggel és jósággal párosult isteni tekintély, amely békét parancsol a lélekbe; a Teremtő Ő, aki szemlélvén kezének művét, fel akarja azt emelni. Atya, aki teljes hatalommal és gyengéd gondoskodással néz gyermekére; gyengédsége azonban mélyebb és gyengédebb minden anyai gyengédségnél. Én csak ezeket a szavakat hallottam: „Gyermekem, szeretett leányom!” de kiéreztem belőlük az Isten szeretetét, aki isteni akaratával jön segítségére szegény teremtményének. Lelkembe nyomban vissza is tért a béke és bizalom, a kísértés pedig szertefoszlott és nem is tért vissza többé. Azóta valahányszor felemeltem lelkemet az Atyához, hogy imádjam és hálát adjak jóságáért, Ő mindig magához ölelt és átfogva tartott néhány percig.

Hogyan lehet az: az embereknek van atyjuk és pedig mennyire jó atyjuk és ők még csak nem is ismerik Őt!

N E G Y E D I K F Ü Z E T

1883 OKTÓBER 17-TŐL 1884 SZEPTEMBER 20-IG

November 12. — A napokban engedelmességből fél órát kellett a tabernákulum előtt térdelnem engesztelésképpen. Megpróbálkoztam vele, lelki képességeim azonban le voltak fogva és nem tehettem azt, amit akartam. Uram Jézus rámborította fehér palástját és mutatta, hogy saját serlegéből adott innom, ami úgy áttüzesítette a szívemet, hogy egész imádási órám az öröm túláradásában töltöttem.

Másnap megengedte Mesterem, hogy engesztelést nyujtsak magamért és mindazokért, akik isteni Szívét megszorítják. Felszólított, hogy ajánljam fel neki engesztelésül mindazt, amit a múlt héten eltértem s ezt meg is tettem. Ekkor magához ölelt a lélek megoszlásának állapotában s én szent vállán pihentethettem a fejemet. E félóra alatt több vigasztalásban volt részem, mint az elmúlt hetek megpróbáltatásai közt összevéve. Így fogadja szívére a mi Szerelmesünk azokat a bűnösöket, akik bocsánatot kérnek tőle.

November 27. — Tisztán láttam ezt az igazságot: az örökkévalóság nem idő, amely végtelenül belenyúlik a múltba és a jövőbe: nincs annak sem múltja, sem jövője; csak egyszerű létezés, amely nem tagozódik időre.

December 8. — Ó Istenem, a kereszténynek egészen a tiednek kell lennie és csak érted kell élnie és mégis: az emberek mennyire nem értik meg, hogy a léleknek mindig van számodra valami mondanivalója. Sajnos: az

emberek annyi hiábavalósággal törődnek és annyi haszontalanságot beszélnek, csak éppen téled sajnálják az idejüket és a veled való beszélgetéssel fukarkodnak.

Gondtalanul jönnek-mennek, véleményt mondanak arról is, amihez értenek, meg arról is, amihez nem értenek; szellemes módon figurázzák ki a jelenlévők előtt a távollevőket, hogy holnap meg majd amazok rovására szórakoztassák azokat, akiken most nevetnek.

Olyan eltévelyedések ezek, amelyeken már meg sem botránkozik senki, azon ellenben már mindenki fennakad, ha valaki rendszeresen keresi az ég és föld urának társaságát, ha Benne keresi életének örömét és boldogságát. Annyit ugyan legtöbbször megtesznek, ami a lelkek megmentésére okvetlenül szükséges, valamelyes lagymatag vallásosság létjogosultságát is elismerik, azt azonban már túlzásnak minősíti a világ szelleme, ha valaki szeretetből és nem félelemből végzi vallási kötelességeit; ha nem túri közömbösen, hogy körülötte az Istent vagy Egyházát bántalmazzák; ha minden cselekedete — családban, társadalomban és közéletben — az Isten szeretetéből forrásozik; egy szóval: ha előbbre helyezi életében az Istent, mint a földi szempontokat. Hány félig elfojtott mosoly, mennyi kegyes szánakozás száll az ilyen „maradiak” felé, akiknek a lelke elég szűk ahhoz, hogy csak a végtelenben találjon kielégülést!

December 15. — Mikor azt jósolják, hogy nagy keresztet hordozására választott ki az Úr, e gondolat háromféle visszahangot vált ki a lelkemben:

1. Természetem meg-megrémül, nem ugyan attól, hogy szenvedni fogok magam, de attól, hogy *másokban* fogok szenvedni és másoknak lesz szenvednivalójuk az én keresztjeim miatt.

2. Mélységes békét érzek a kereszt láttán s ezt a békét az a gondolat adja a lelkemnek, hogy maga az Úr választott ki e keresztet hordozására. Nem tudom ezt mással megmagyarázni, mint a kegyelem uralmával,

amelynek hatása alatt teljes szívvel akarom azt, amit az Isten akar tőlem és velem. Már most: mihelyt felismerem valamiben az Isten akaratát, azonnal természetfölötti béke és megnyugvás száll nyomán a lelkembe. — Jelenlegi keresztjeimet is könnyűnek érzem, mert csak az Isten akaratát látom bennük.

3. Erős vágy él bennem, hogy megelőzzem Üdvözítőm akaratát, amellyel keresztjére akar feszíteni és azért nem érem be azzal, hogy nagylelkűen fogadom a szenvedéseket, amelyekkel meglátogat, de önként is keresem a szenvednivalót s olyan sűrűn igyekszem önmegtagadást gyakorolni, amint csak lehet.

Mivel Jézusom szíve-vágya, hogy szenvedjek érte, nem természetes-e, hogy eléje siessek ennek a kívánságának?

December 27. — Karácsony előestéjén és az ünnep napján Üdvözítőnk többszörösen a lelkembe véste e szabályt, hogy általa jót tegyek a lelkekkel: „Hogy Istenhez vezethessük a lelkeket, be kell nekik bizonyítanunk, hogy szereti őket az Isten; hogy pedig ezt bebizonyíthassuk: szeressük őket mi magunk is.”

Január 10. — Mai szentáldozásomban Jézus mindent Istenben, mint ősforrásában és teremtő hatalmában mutatott meg nekem, utána pedig ezt az isteni forrást önmagában engedte meglátnom. Olyan meglátás ez, amely nagyon különbözik az előbbtől. Mindent Istenben látni: felséges látvány; de Istent önmagában szemlélni: végtelenül magasztosabb és egyben édesebb élmény, amelyet semmi máshoz nem lehet hasonlítani.

Január 17. — Milyen gyönyörűség az Üdvözlégység Máriát mondani a szívünkben népes társaság közepette, vagy méginkább: a szentségi Jézus lába előtt kuporogni, míg körülöttünk a társasélet zsvivaja kavargó.

Most történt meg először, hogy lámpaláz nélkül ül-

tem a zongorához, mert sem jobban, sem rosszabbul nem akartam játszani, mint ahogyan Szerelmesem akarja.

Imádott Uram most is több ízben magához ölelte lelkemet, minden külső kép vagy szó nélkül, de nekem figyelmem kellett a körülöttem folyó beszélgetésekre és időnkint felelnem is kellett valamit. Milyen nagy teher és mennyire fárasztó a társasélet az olyan lélekre, aki Jézus után vágyik!

Január 22. — Urunk tegnap a szentáldozás és az imádság folyamán háromszor szólt hozzám:

— A szívedben mintegy a szeretet trónusán várlak, hogy állandóan elém hozd hódolatodat.

— Bármit tégy is, mindig a karjaim közt hordozlak.

Mikor pedig mélyen megalázódva bántam hi-báim miatt, jó Mesterem így folytatta:

— Itt a szívem; meríts belőle mindent, ami a tiedből hiányzik.

Ma reggel a szentáldozás előtt pedig így szólt hozzám:

— Nem akarom, hogy ezekkel a dolgokkal törődjél.

Mire azt kérdeztem tőle:

— De Uram, ki fog akkor velük törődni?

— Én magam! — felelte Ő, s e szóra isteni nyugalom szállt a lelkembe.

Január 30. — Mai szentáldozásomban Jézus önmagában mutatta meg magát lelkemnek. Lehetetlen volna leírni, mit jelent annak a meglátása, hogy ki az Isten? Mindegyik isteni Személy különböző módon mutatja meg magát a léleknek és ez látja a bennük rejlő különbözőséget. Látja bennük az elválaszthatatlan egységet, de ugyanakkor látja a három Személy külön sajátosságait.

Február 7. — Az imáadásra kitett Oltáriszentség előtt

térdelve, lelkem elragadtatással szemlélte a Fiú Istent az Atya ölén és a Szentlelket, aki kettejükből ered. Más dolog ezt egyszerűen hinni és más dolog azt látni is! Megérteni sem tudom, hogyan lehet, hogy bár mélységes tisztelet járja át a lelket ez isteni Közösség előtt, azért mégis teljesen otthonosnak érzi magát a közelében és egynek érzi magát azzal, amit láthatott.

Február 9. — Az utóbbi időben többször mondta Urunk, hogy saját dicsőségének érdekében növelni kívánja befolyásomat azokra, akik körülöttem élnek. Kértem, hogy amennyiben ez szándékával nem ellenkezik, hagyjon meg legalább részben a megvettetés állapotában, mert úgy érzem, hogy lelkemnek erre nagy szüksége van és mert remélem, hogy ezen az úton mégis csak hasonlítani fogok egy kissé az én Megváltómhoz. — Kérésemet meg is hallgatta egy bizonyos összegyövesztel alkalmával és én áldottam Őt ezért.¹

Február 22. — Lelkem mélyen belemerült az Isten végtelenségébe. Mindenekelőtt a felszabadulás kimondhatatlan gyönyörűségének az érzése tölti el ilyenkor a lelket; úgy érzi magát, mint a gyermek, akit eddig sötét, szűk oduba zárva tartottak s most egyszerre kiszabadul az Isten szabad ege alá. Nincs itt többé korlát, sem akadály.

Megérzi továbbá a lélek a végtelenségben a teljességet, a tökéletest. Emberi dolgokban mindig marad valamely oldalon hiány és üresség, ami kielégületlenül hagyja a lelket. A végtelenségben azonban reális valóságnak érzi teljességét: töltekezik vele és kielégülését találja benne.

¹ Lucie társaság előtt zongorázott, mikor minden valószínűség szerint elragadtatásba esett s ennek következtében nem tudta folytatni játékát. A hallgatóságot annál is inkább meglepte ez, mert ismerték azt a tökéletes biztosságot, amely Lucie művészi játékát jellemezte.

Végül: kifejezhetetlen gyönyörűségét találja a lélek a végtelenségben, mert a végtelenség: maga az Isten, aki pedig lényének bármely alkotó elemét mutatja is meg a léleknek, azt ellenállhatatlanul magához vonzza szeretetreméltósága erejével, amely belőle kiárad, s amely nélkül megsemmisülten sujtana bennünket földre az isteni Felség látása.

(Néhány nappal később.) — Nagyon tisztán láttam az Eucharishtiában Üdvözítőm fenségét, gazdagságát, vonzóerejét. Az imádságnak e módja által adja magát az Úr és engedi, hogy lássuk. Ő ugyanis minden imában odaadja magát nekünk, meglátásának kegyelmében azonban nem mindig részesít.

Március 9. — Egy nagyon derék személlyel kapcsolatban, (háztartási alkalmazott) aki minden megbecsülésre és minden bizalomra érdemes, akinek az értelme azonban néha mintha aludnék történt a következő eset: a feledékenység és ügyetlenségek láncolata — szegyenkezve valom meg — egyik nap annyira felingerelt, hogy amíg körüljárva mindent helyreigazítottam, amit ő rosszul csinált, magamban dohogtam és nem éppen hízelgő jelzőkkel illettem a szegény tettet. Nagy hiba volt ez, belátom és noha Jézusom megbocsátott érte a szentáldozásban, tegnap nagy bánkódással vádoltam magam miatta a gyónásban. Feloldozás után bánatomat felújítva borultam jó Mesterem lába elé és Ő kegyelmeinek özönével árasztotta el lelkemet, amint ezt feloldozás után gyakran meg szokta tenni. Majd meg nagy világosságot támasztott lelkemben, ennek fényénél éles színben láttam meg hibáim nagy rútságát; nem ugyan a lelkemben, mert hiszen onnan már lemosta a szentség kegyelme, de a hibában önmagában. Ő milyen rútság volt ez! Elmondhatom, hogy visszataszítóbb mindennél, amit csak el tudunk képzelni! Ez a világosság olyan körlelhetetlen erővel hatolt bele a lelkembe, hogy képtelen voltam előtte a lelkem szemeit lezárni, sőt rávilágított a

fénye azoknak a hibáknak nagyságára is, amelyeket mi szeretünk apró hibáknak nevezni. Egy pillanat alatt leírhatatlan megszágyenülés vette körül a lelkemet az isteni Felség előtt, Jézus pedig, aki mindig csak a szeretet hangján szól hozzám, most ismét leírhatatlan gyengédséggel kérdezte tőlem: „Hogyan tudtál rosszul beszélni a jelenlétemben?” Erre nem tudtam semmit felelni és a szívem szinte elolvadt bennem. Ugyanakkor éreztem, hogy erős elhatározás érlelődik meg lelkemben; az, hogy egyentúl türelemmel, szeretettel leszek testvéreim iránt.

Április 3. — Tegnap a szentáldozás után Jézus ezt a jelmondatot véste a szívembe és ma újra meg is ismételte:

Semmi közted és köztem.

Én közted és minden más között.

Április 5. — Gyermekkoromban, mikor a bűnről tanultam, jó anyám, isteni sugallattól vezetve felhívta figyelmemet azokra a számító lelkekre, akik bátran követik el a tudatos bűnöket s csak arra van gondjuk, hogy halálosan ne vétkezzenek és ezzel az elkárkozás veszélyének ne tegyék ki magukat. Iszonyat fogott el arra a gondolatra, hogy ennyire semmibe veszik az Isten szeretetét és keményen elhatároztam, hogy soha tudatos bűnt el nem követek, lássék az bár mégoly csekélynek is. Azt hiszem, nem is vétettem soha e jófelltétel ellen. Isten áldja meg azokat az anyákat, akik az ő szavának a közvetítői a gyermek lelkében.

A KEGYELEMEK TIZENKETTEDIK ESZTENDEJE

Április 16. — Szentáldozásomban Jézus megpihent a lelkemben, amelyet egészen önmaga hasonlatosságára alakított és ezt mondta: „Minden jól van, meg vagyok

veled elégedve, szerelmesem.” Kissé később azt ajánlotta, hogy mondjak le egész életemre minden nyugalomról, kivéve arról, amelyet Ő fog esetenként önmagában nyújtani a lelkemnek.

Ettől függetlenül néhányszor megvillant előttem annak a lehetősége, hogy bizonyos körülmények megváltoztatásával nyugalmasabbá tehetném a jövőmet, Jézus azonban még ezeket a gondolatokat sem akarja. Szakítok is velük végleg.

Ugyanaznap. — A tabernákulum előtt térdeltem, Isten jelenlétében elmerülve, ami nem más, mint annak a tudata, hogy: „az Isten van itt, én pedig meghúzódok a lába előtt” Jézus rámutatott lélekben az égboltozatra és szavak nélkül ebben a tanításban részesített: — „Látod, hogy a nap és a csillagok egyformán adják fényüket és egyformán hűek törvényeikhez, bármily események és változások menjenek is végbe a földön. Ilyen változatlanágban maradjon meg a te lelkedben is a szemlélődés égboltozata külső életed minden mozgalmassága fölött.”

Hazamenőben is Jézus e szavai csengtek a fülemben és ezt mondtam neki:

— De Jézusom, az égbolt azért nagyon homályos néha!

Mire késedelem nélkül felhangzott lelkemben Jézus válasza:

— Igen, mert felhők vonulnak az ég és a föld közt. A felhők felett azonban változatlan az égitestek járása.

Április 18. — Ma reggel a szentáldozásban isteni tisztaságát mutatta meg lelkemnek Jézus.

Ó Jézusom, a Szentek Szentjébe vezetted hát be ezt az én nyomorult lelkemet! Ez az isteni tisztaság, amelynek bizonyos értelemben részesei az üdvözültek is, az erő és az átlátszó derű vonásait viseli magán. A földön, elsősorban a világi életben csak bizonyos tartózkodással és idegenkedéssel ejtik ki ennek a magasztos, finom

erénynek a nevét, mert hiszen az ellenség földje a föld ránézve. A mennyországban azonban korlátlan az uralma, semmi nem homályosítja el ragyogását, hiszen magában Istenben van a forrása és kiteljesülése. A fényesség, a dicsőség, a leírhatatlan báj óceánja ez, amelynek a kisugárzása mintegy újra megszenteli a lelket és az egész létet.

Május 10. — Istenem, mi az, amit a lélek lát, mikor egyszerű jelenlétedet szemléli, mint foglya valamely látáhatatlan és ellenállhatatlan varázserőnek, amely lenyűgözve tartja? Nincs itt része a képzeteknek, az érzékeknek, az értelemnek, amely fel sem tudja fogni, amit lát; nincs alakja, s még csak gondolatba sem foglalható, amely Téged érzékeltessen; csak Te vagy az, Te magad, aki jelen vagy a lélekben, s ez valósággal feloldódik az imáadásban, ami életelemévé lesz s ha van egy gondolata, egy vágya, amely fölött szabadon rendelkezik, az csak az lehet, hogy nagy hangon hívja Isten barátait, az egész teremtett mindenséget: „Ide nézzetek! Lássátok és imádjátok az Istent! Boruljatok le előtte!”

Nem írom le mindazokat a kegyelmeket, amelyekkel mindegyre bőségesebben áraszt el az Úr, hacsak el nem rejtőzik egy időre a lelkem elől. Azokat a tanításokat sem tudom rendjére leírni, melyekkel lelkemet bensőleg irányítja, csak azt kell megjegyeznem, hogy valahányszor egy-egy utasítást kapok lelki vezetésben, prédikációban vagy olvasmányban, azt kivétel nélkül megkaptam már közvetlenül előtte abban a megvilágosításban, amely egyenesen az Istentől jön. A lelki vezetés csak megerősíti és kifejti azt a tanítást, amelyet Istentől kapott a lélek. Bámulatos az az összhang, amely ilyenformán a külső és a benső vezetés közt fennáll.

Május 14 és 15. — Örökimáadás. — Tizennégy órai imáadási idő alatt alig volt a lelki örömmek egy órája, beleszámítva a szentáldozás drága perceit is. A többi

csupa szenvedés. Kitűnő előfeltétele ez az engesztelésnek s ezért örültem is neki.

Június 5. — Két nap óta megadja Isten azt a kegyelmet, amikor templomba megyek, hogy érezzem az ő jelenlétét és pedig oly módon, melyet semmiképpen sem tudnék leírni, mert hiszen meghalad ez minden elképzelést. Teljes látás ez, noha nincs külső megjelenési formája; bele vagyok merülve Istenbe és nagyobb a bizonyosságom a felől, hogy látom, mint amilyen bizonyossággal a test szeme a napvilágot látja. Bennem van Ő, egy velem, átítatja egész valómat és tökéletesebben az enyém, mint a levegő, amelyet belélekzem. Teljesebben egy velem, mint amennyire a lélek egy a testtel, amely általa él; teljesen magába olvasztott és már nem is tudom: a magam életét élem-e? Úgy érzem, mintha idegen világba plántálódttam volna át, olyan légkörbe, amely nem a földé; s ez az elszakadás olyan gyönyörűség, amelytől megittasul a lélek; megismeri az Istent, ezerszerre jobban, mint ahogyan emberi leírásból megismerhetné és égő vágyat érez, hogy az egész világot térdre kényszerítse előtte.

Június 10. — Urunk Jézus azt mondta a misztikus együvéolvasdás perceiben, amikor teljes ráhagyatkozással adtam oda neki magamat, hogy szeretet által nyeri meg a lelkeket. És én éreztem ez isteni szeretet ellenállhatatlan, egyedülálló, senkitől nem ismert erejét, amely magának akarja a lelkeket és hogy magáévá teghesse őket, ledönt minden akadályt, amely az Isten nagysága és az ember méltatlansága közé ékelődik. És mit is tesz, hogy hozzáférközhessék a lelkekhez? — Feláldozza magát... Megmutatja, hogy soha más eszközhöz nem folyamodott... Igyekezniem kell, hogy ebben is hasonlítjak Szerelmesemhez: szeretek, mert Ő is szeret; feláldozom magam, mert Ő is feláldozza magát.

Június 13. — Ma reggel, szentáldozás után Jézus, az én imádott Üdvözítőm ismét beszélt a lelkem legmélyén azzal a hanglétjéssel, amellyel csak Ő tud beszélni:

— Rád bízom a szívemet, vidd ki szerte a világba! Ne felejtse el ezután, hogy te vagy a szívem tulajdonosa és úrnője és a te dolgod, hogy azt másokkal is megismertesd... Hatalmad lesz rá, hogy odafordítsd mindazokhoz, akikért hozzám imádkozol.

Július 6. — A lélek mindenekfölötti megpihenése Is-
tenben a szentáldozás után. Jézus szavai:

— Pihenj meg bennem, szerelmemem, tied az Istened. Mindenkinek odaadom magam; neked kiszolgáltatom magam és teljesen ráhagyatkozom.

Július 19. — Tegnap, ahelyett, hogy a rózsafüzéremet imádkoztam volna a kaszinóban, ahol délutánonkint zenét hallgatunk, imádat végeztem, hogy ezzel pótoljam azt az időt, amellyel a templomi szentségimádásom a kaszinó miatt megrövidül. Ha a gyermekeim nem volnának, inkább a kaszinót rövidíteném meg, bár valószínű, hogy akkor egyáltalán nem járnék el ide. Felémelő és édes, bár egyúttal kissé megdöbbentő dolog is itt látni a mi Jézusunkat, a lelkek Urát és Mesterét ezekben a szalonokban, ahol a legtöbben még csak nem is gondolnak rá. Imádtam hát én minden jelenlevő helyett.

Július 25. — Jézus nagy jószággal mutatta ki helyeslését amiatt, hogy szelídség útján sikerült megakadályoznom, hogy egy felebarátom bűnt kövessen el. Megmutatta azután egy rövid, de szerfelett átható meglátásban a keresztény szelídség megdicsőülését; láttam és szavak nélkül megértettem, hogy boldogok a szelídek, és láttam azt is, hogy hogyan lesz övék a mennyország földje, nemcsak önmagukért, de mindazokért, akiket ők segítettek rá, hogy a boldogság hazájába eljussanak,

amennyiben keresztülsegítették őket bűnalkalmakon a szelidségük által. — Szemrehányással ritkán érünk célt; a figyelmeztetés kényes dolog; a szelidség előtt azonban minden ajtó megnyílik.

Augusztus 10. — A lélek sem tudja megnevezni azt, akit szemlél... Nevezi Ismeretlennek, Megnevezhetetlennek, Végtelennek, Ellenállhatatlannak, aki magához vonja, foglyul ejti, magába olvasztja, áttüzesíti. Megnevezni nem tudja, de mindig felismeri s hitének, szeretetének csendjében oda simul hozzá.

Augusztus 11. — Istenem, Teremtőm, jöjj segítségemre nagy aggodalmaimban! Mert semmiség életet adni a gyermekeknek, semmiség ahhoz a teherhez képest, amely miattuk nehezedik a lélekre és a feladatok mellett, amelyeket vállalnia kell, hogy embereket nevelhessen belőlük! Szívesen vállalom minden fáradságot, minden szenvedést, amit kívánsz tőlem, Istenem, csak segíts, hogy minden gyermekem méltó legyen hozzád s mindnyájan azzá legyenek, amivé Te akarod formálni őket, Atyám!

Augusztus 13. — Isten megmutatta, hogy mindazokat a lényeket, akiket természetes érzelmeink feláldozásával neki teljesen átadunk, valamely isteni működés útján ismét fel fogjuk találni Őbenne.

Szeptember 13. — A váratlan fájdalom egyáltalán nem szokatlan jelenség az életemben; mivel megvan bennem a vágy a szenvedés után, mindig fel vagyok készülve a fájdalmakra. Lelkem békéjét találja fel a keresztekben, noha természetem nagyon élesen érzi, ami fáj. Isten ezt a természetfölötti vigasztalást nyújtja felém a szenvedésben és kétségtelen, hogy ez az az erő, amely megakadályozza, hogy lelkem elveszítse békéjét, még a váratlan csapások idején is.

Szeptember 20. — Tegnapelőtt a lourdesi zarándoklat szándékára imádkoztam az Oltáriszentség előtt, amikor Urunk arra szólított fel, hogy egészen különösen azokért imádkozzam, akik részt fognak venni a zarándoklaton. Tegnap reggel pedig szavak nélkül, de nagyon erős megvilágítással arra tanított, hogy minden kegyelmenet Isten önt a lélekbe. E működés elé azonban akadályt állítanak a bűnök és a tökéletlenségek, amelyek a lelket beszennyezik. Akadályozza továbbá a kegyelem beáradását az a körülmény, hogy a lélek telve van a teremtett dolgokkal; ilyen módon Isten nem tudja képét rávetíteni a homályos tükörrre, sem kegyelmeit beleönteni a színültig teli edénybe. Másnap szüntelenül a teljes megtisztulás kegyelméért imádkoztam a magam és az összes lourdesi zarándokok számára, miközben forró röpimákkal fordultam a bűn nélkül fogantatott Szűz felé.

Öt óra felé, mikor a tabernákulum előtt imádkoztam, Urunk Jézus isteni kedvtelését mutatta meg azzal a tisztasággal szemben, amelyet Ő hozott létre egy méltatlan lélekben. Úgy éreztem, hogy húsz napi megpróbáltatás után Urunk nagyobb szeretettel viseltetik irántam, mint bármikor. Szeplőtelen Anyám is gyakran jelen van az imádságaimban: általa kérek mindent és ő az, aki lelkeket isteni Fiának adja.

Ö T Ö D I K F Ü Z E T

1884 SZEPTEMBER 20-TÓL 1885 JÚNIUS 2-IG

Lourdesban. — 1884 szeptember 25. — Boldog elragadtatással szemléltem Lourdes Szeplőtelen Asszonyát. Láttam és éreztem mennyei szelídségét, egyedülálló tisztaságát, amely belőle rámsugárzott s éreztem szeretetét is, amellyel minket, szegény bűnösöket körülölel. Megmutatta irgalmas szándékát, amellyel meg akarja menteni Franciaországot... de ehhez kell, hogy több hitünk legyen és többet imádkozzunk s szüntelenül könyörögjünk azért a segítségért, amely készenlétben van, hogy nekünk adhassa magát... Mária e szeretete olyan, mint valamely mennyei ragyogás, amelyet leírni nem lehet. Végezetül biztosított Szeplőtelen Anyám, hogy egész életemnek ő a védelmezője.

Tudtam én ezt jól, Anyám; hiszen hányszor mondtad ezt már eddig is jótéteményeid útján. Most csak megismételted abban az órában, amikor elhagyni készültünk azt a helyet, amely annyira kedves mindazok előtt, akik téged szeretnek s ezek a te szavaid csak megerősítették bennem a szeretetet és az erőt a szenvedések vállalására. Mert Isten mentsen tőle, hogy legalább a szenvedés által ne hasonlítsak szent Fiadhoz és tehozzád, Anyám! Megéreztem itt Lourdesban, hogy Fiad küldetését tart fenn a számomra, de éreztem azt is, hogy a keresztet szeretettel ültette bele az életem talajába és hogy most új erőt is adott a hordozására.

Szeptember 27. — Lourdes csakugyan új erőt adott a szenvedésre. Isteni Üdvözítőm megértette ezt velem a szentáldozásban, mikor lelkem az övével egybeolvadva megpillantotta Szűz Máriát mennyei dicsőségében. Ezt mondta akkor Jézus: „Anyám nem csupán mennyei édesség, de ő a bronzból készült torony és legyőzhetetlen erősség a szenvedésben... Kérd meg, tanítson meg a titkára: hogyan kell szentül hordozni a keresztet... Sokat szenvedett ő mint asszony és mint anya... Nem mondhatnál neki olyant, amit ő nem értene meg.

1884 szeptember 28. — Megtaláltam és szeretettel öleltem magamhoz a keresztemet, mihelyt hazaérkeztem Lourdesből.

Urunk Jézus édesanyjáról beszélt ma a szentáldozásban: „Lásd, mennyire szeretem Franciaországot: nem adhattam volna neki semmit, ami kedvesebb volna előttem az anyámnál és én őt adtam oda neki.”

Október 18. — Milyen jó az Isten! Késedelem nélkül kielégítette megaláztatás utáni vágyamat, amelyet Ő sugallt reggel a lelkemnek. Szeretem, ha így szavamnál fog, ha szenvedést vagy megaláztatást kérek tőle, mert ebből is azt látom, hogy elfogadja a szeretetemet.

November 3. — Minden kedves előttem, ami a halálra emlékeztet. Tudom ugyan, hogy van tisztítófűz, sőt azt is tudom, hogy Isten kegyelme nélkül pokolra vinne a nyomorúságom... De itt az Isten; csak Reá gondolok s akkor már képtelen vagyok minden egyéni félelemre, éppúgy amint arra sem vagyok képes, hogy saját érdekeimért imádkozzam vagy bármit is a magam kedvéért tegyek. A halál gondolata mintegy ízelítő a mennyország boldogságából... Nem kérek Istentől semmit, csak azt, hogy az ő akarata legyen meg mindenben, de azért szeretném, ha már azt a percet élném, amelyet Ő a halálom számára kijelölt. Ma reggel a

szentáldozásban mintha meg akart volna erősíteni Jézus ez érzelmeimben. Határtalan bizalmat öntött belém és nagy vágyódást a halál után, és megmutatta magát, amint kitárt karokkal, nagy szeretettel vár rám halálom óráján. Olyan hatással volt rám mindez, hogy elájultam és nem vagyok benne egészen bizonyos, hogy a lelkem nem vált-e el testemtől néhány másodpercre?

November 10. — Istenem, tégy próbát továbbra is, vezess azon az úton, amelyen akarsz! Megvallom, hogy ha minden lehetőet megtettem, elszenvedtem volna már érted, akkor sem tettem volna semmit, ami felérne az-
zal a szeretettel, amellyel megmutatod és nekem adod magad!

November 20. — Isteni világosság ragyogott fel hirtelen a lelkemben és Jézus megmutatta a tisztaságnak és a szeretetnek azt a leírhatatlan kötelékét, amely minket — Öt és engem — egymáshoz fűz. Látnom engedte megelégedésének és gyengédségének egyéb bizonyítékait is, főképpen azért, mert „mindig egyforma vagyok Vele szemben, a vigasztalás idején csakúgy, mint a megpróbáltatásokban”. De hát hol volna a hitem, a szeretetem, ha egész akaratom nem irányulna megdöntenetlenül arra, hogy Öt mindig a lehető legjobban szolgáljam még akkor is, amikor az az érzésem, hogy minden elveszett, s ha nem imádnám isteni Szerelmesemet akkor is, amikor Ő úgy látja jónak, hogy elrejtőzzék el-
árvult szívem elől?

November 24. — Mélyen megalázkodtam Üdvözítőm előtt, mert a szentmisében akaratom ellenére is újra meg újra azokkal a hírekkel foglalkoztam, amelyeket gyermekeimtől kaptam a tegnapi nap folyamán. Elmondjam-e, hogyan büntetett meg Jézus ezért a felületességért? Gyengéden elvette tőlem gyermekeimet, akikkel a gondolataim foglalkoztak és velem együtt a szí-

vébe zárta őket, úgy hogy most már csak Benne láthatam és szerethettem őket és irántuk érzett gyengédsem mintegy beleolvadt abba a semmihez nem hasonlítható ellenállhatatlan szeretetbe, amellyel Jézus jelenléte tölti el a lelket.

December 8. — Képzeletem ismét eltévelygett a tárgy nélküli álmok világába s ott maradt, míg Isten közbe nem lépett. Hirtelen, minden átmenet nélkül kiragadta lelkemet ez esztelen gondolatok köréből és felvitte az egek magasságába. Itt láttam Őt, az én Jézusomat szellemi megismerés útján, amely hatalmába kerítette és fényességgel árasztotta el minden képességemet. Hallottam a mennyei karok énekének visszhangját, már amennyire visszhangnak nevezhetjük azt, ami csak a szellemi képességekre van hatással. Így maradtam egyszerűen Istenbe olvadva talán félóránál is tovább, anélkül, hogy egyetlen gondolatra is képes lettem volna. Csak arra szólított fel egyszer Uram, hogy a szeretet indulatával engesztelést nyujtsak neki a páholyok üzeméért.

Ez áldott szemlélődés befejeztével Jézus felszólított, hogy egész napomon át egyedül csak Őreá gondoljak, amit meg is tettem, s még azt sem engedtem meg gondolataimnak, hogy a történetekkel foglalkozzanak. Mert a szeretet Istene gyengéd féltékenységgel tiltakozik az ellen, hogy a lélek akárcsak a kapott kegyelmek emlékével is foglalkozzék akkor, amikor Ő azt kívánja tőle, hogy minden gondolata csak Reá, az Istenre irányuljon.

Karácsony. — Éjféli mise, szentáldozás. — Lelkem bepillantott az égbe — látta a lelkek örök közösségét. Mélyebb, édesebb meglátás volt ez minden egyébnél. E karácsony megünneplésére azt az eltökélt akaratot hoztam magammal, hogy készséggel teszek és szenvedek el mindent, amit tőlem az Isten megkíván. Egyébként pedig csak egy a fontos: az, hogy Ő a lelkünkben is

újjászülessék, abban kedve szerint növekedjék s mind-egyikünkben azzá legyen, amivé maga lenni kíván. Ezt kértem tőle a magam számára és a lelkek számára is.

1885 *újév.* — Szeretet! Mit akarsz tőlem ebben az évben? Merre vezetsz? Milyen áldozatokat tartogatsz a számomra? Nem tudom, de nem is kérdezem. Legyen meg mindenben a te akaratod, Istenem! Bármit küldesz rám, mindenért áldott legyen a neved!

Január 22. — Tegnap, miután több dologtól kegyetlenül szenvedtem, esti imámat szokás szerint azzal végeztem, hogy kereszt alakban kitárt karokkal egész lényemet Istennek ajánlottam fel. Ebben a percben keresztrefeszített Szerelmesem jelent meg bensőleg a lelkemben, azt magához ölelte és ha nem is vigasztalással, de mélységes békével töltötte el.

Nem tudom, mennyi ideig maradtam így, Őt szemlélve, lelkem az övébe olvadva. Nem éreztem még a fáradtságot sem, amit máskor a keresztben kitárt karjaim szoktak okozni. Most egyre erősebben tárultak ki és nyúltak felfelé ezek a karok, még pedig úgy éreztem: egy olyan erőnek a hatása alatt, amely nem éntölem függött, de az isteni Keresztrefeszített vonzóerejétől, aki saját magához akart hasonlót tenni. Már a kezem súlyát sem éreztem, amelyet mintha idegen erő tartott volna a levegőben.

E kegyelem békét hozott a lelkembe és megacélozta erőimet a szenvedéssel szemben, amely napról-napra új méreteket öltve jelentkezik az életemben.

Január 28. — Nagy fájdalmak közeledtét érzem, a jövő fenyegetően mered felém. És azért mégis teljes béke lakik a lelkemben, uralva mindazokat a rémképeket, amelyek rettegésben tartják a természetet. Lesznek még bizonyára napok, amikor földre sujt a fájdalom, akár mint Jézusomat, amikor a kereszt útját járta; de

ilyenkor igyekszem ismét talpraállni, mint Ő, az ő kezébe fogózva. Minden úgy legyen, amint Te akarsz, Atyám!

Február 2. — Gyertyaszentelő Boldogasszony napja. Istennek egészen sajátos módszerei vannak arra, hogy megnyugtassa és felfrissítse szegény agyonkínzott lelkemet. Ma reggel is, a szentáldozásban egy időre mindent elfeledtem, hogy csak Őt, egyedül Őt élvezzem.

A szentségi áldás alatt édesanyja társaságában jött el hozzám Jézus és az angyalok nagy sokasága vette körül. Elragadtatással szemléltem az angyalok tisztaságát, egyszerűségét, nagy szeretetét.

Minél közelebb áll valamely lény természete az Istenhez, annál egyszerűbb. Az angyalok nemcsak maguk teljesen egyszerűek, de úgy éreztem, hogy az imájuk is, amely áthatotta egész valómat, szintén egyszerű és merő szeretet.

Március 11. — Váljék imádássá a szenvedés és minden, amiből az életünk összetevődik. Ilyenformán az imádás egyetlen aktusává lesz az életem, amelyet semmi sem fog megszakítani, még a halál sem...

Március 13. — Igen: az imádás eszközévé legyen minden: a szenvedés, a megaláztatás, a gond... Isten azt mondta: „Szeressük, amit Isten szeret, amit megenged, bármi legyen is az! Nem elég elfogadni, akarni azt, ami fáj; de szeretnünk kell mindennél jobban, mert Isten is mindennél jobban szereti.” Ime, ez a szabály irányítsa jelenemet, jövőbeli gondjaimat egyaránt. Azt hiszem, lelkem ezzel nagy lépést tett előre s egyben a szeretetben is gyarapodott.

Március 24. — Tökéletes, mély egyesülésben Jézus megmutatta saját keresztjét és az én aprólékos szenvedéseimet, amelyeket az övével egyesített, azután ezeket mondta: „Szerelmesem, táguljon ki a lelked a szenvedésből...”

désben. Lásd: a kereszt karjai szélesek, pihenj meg rajtuk. A kereszt nem élettelen, száraz fa, hatalmas életáram kering benne, amely virágokat, gyümölcsöt hoz; és nem magányos, elhagyott fa: Istened függ rajta és téged is vár...”

Most is e meglátás erősítő befolyása alatt állok, amely — úgy hiszem — nem is mosódik el soha. .

Az életáram, amely a fát élteti: Jézus megváltó Vé-re. A virágok: örök szeretete, amellyel bennünket körülvesz. A kereszt gyümölcsei: Jézus dicsősége, Isten dicsősége, amelynek munkálói mindazok a lelkek, akik az ő szenvedéseiből részt vállalnak.

Március 25. — Néhány hét óta sajátos világosság támad a lelkemben imádság közben. Érzem, hogy nagy változás áll be az életemben. Hogy mik az Isten szándékai, nem tudom, de egész bizonyossággal érzem, hogy az életem nem ugyanazok közt a körülmények közt fog tovább folyni, mint amelyek közt húsz év óta folyt. Fejezet fog lezárulni benne. Nem tudok menekülni ettől a gondolattól.

Március 27. — Tegnap, esti ima közben Istenem nagyon egyszerű, nagyon közvetlen módon közölte magát lelkemmel. És ez a világosság később sem foszlott szét teljesen. Ó Istenem, csodás módon érzem, hogy bennem vagy! Jelen vagy lelkem minden képességében, annak legmeghittebb mélyén. Átitatod jelenléteddel a véretem, minden idegrostomat, érzékeim minden parányát. Bárhova megyek, téged szívlak magamba, benned, veled járok, te irányítod minden léptemet. Milyen boldogság, hogy nem menekülhetek előled, Istenem! Nincs az életemnek egyetlen pillanata, amikor nem a tulajdonod volnék, vagy amikor Te nem volnál az enyém! Mikor az álom öntudatlanságában eljő a gonosz, hogy képeket vetítsen képzeletem vásznára, vajjon ki kel fel, hogy futásra kényszerítse? Ki virraszt, mikor alszik az akarat?

Ki őrzi lelkemet? A tudósok lélektani folyamatokkal magyaráznák mindezt, de én szívesebben hiszem, hogy ilyenkor is te vagy mellettem, lelkem titokzatos, hűséges Barátja! Te láthatatlan, mindig jelenlévő Vendég! Igen: Te vagy az! Lelkem az álom homályán keresztül is rád ismer és öntudatlanságában is tudja, hogy mellette vagy! Mindig itt vagy Te s nincs egyetlen óra, egyetlen perc, amely elválaszthatna bennünket egymástól!

Ó szegény testvéreim! Szegény bűnösök! Bár megsejtenék ők is, hogy bennük lakik az Isten! Először ugyan megrémülnének kissé, de ez az egészséges rémület megutáltatná velük a bűnt és elvezetné őket a szeretet útjára. Ó bár megismernének végre, Istenem, aki olyan közel vagy hozzájuk! Vedd le szemükről a hályogot s hallgasd meg könyörgéseinket, amelyeket értük küldünk hozzád, most, ebben az időben, amelyet a hűvét nagy gondolatai töltenek be!

Március 30. — Eljött a halál, hogy lesujtson ránk.¹ Lelkem megrendült, mélyebben lesujtotta ez a váratlan csapás, mint amennyire szeretném. Egész nap, az éjszaka egy részében is a halottas ágy mellett imádkoztam, éppen csak szentmisére mentem el. Isten hatalmas erővel jött lelkem segítségére s jelenléte erőszakkal ragadta ki egy időre abból a gondolatvilágból, amely körülveszi. Lelkem mintegy új életre támadt abban a Lényben, akiben nincs halál... Benne elmerülve, nem láttam, nem éreztem semmi egyebet, mint csak Őt. Megújhóva, megerősödve tértem haza e szentáldozás után.

Április 2—5. — Sokat imádkoztam ezért a szegény lélekért és a megholtakért és Istenem ezt mondta: „Én vagyok az Irgalmasság.” Ugyanakkor megmutatta Ön-

¹ Lucie anyósa halt meg váratlanul, fia távollétében, aki néhány napja indult szentföldi zarándoklatra.

magát, leírhatatlan fényözönnel körülvéve, mint magát az Irgalmasságot. És láttam azokat a felmérhetetlen kincseket, amelyekkel a lelkeket elárasztja. Lelkem egyesült vele, mint Irgalmassággal és az irgalmasság leírhatatlan kötelék volt közte és köztem. Kissé később így szólt Jézus a lelkem mélyén: „Boldogok az irgalmasok... Boldogok a békességesek...”

Április 12. — Isten elárasztotta lelkemet azzal a fényvel, amely nem más, mint Ő maga és így szólt: „Megmutatom neked, amit nem látnak a tudósok, ami rejtve marad a bölcsek, a lángész, a világ nagyjai előtt, akik a saját tudományukra kell, hogy hagyatkozzanak.” És az én gyarló kis lelkemet áthatotta az isteni világosság, amelyet senki meg nem láthat a saját erejéből és mélyen meg voltam győződve róla, hogy éppen a kicsinységem az, amihez kedvteléssel hajol le az Isten.

A K E G Y E L M E K T I Z E N H A R M A D I K E S Z T E N D E J E

Április 30. — Isten megint azt kívánta tőlem, hogy akaratára tökéletesen ráhagyatkozzam. — Akarjam, ha Ő is akarja, hogy rámszakadjon ez a metsző keserűség! Igen, akarom, bár egész valóm megreszket tőle...

Áldassék az Isten!

H A T O D I K F Ü Z E T

1885 JÚNIUS 6-TÓL 1886 SZEPTEMBER 23-IG

1885 június 9. — Kimondhatatlanul szenved és szenvedett a lelkem hónapok óta, olyan kereszték súlya alatt, amelyeknek már a természete sem engedi, hogy zavartalanul kapcsolódjam az Istenbe. Megszokássá állandósult zűrzavarban élünk.

Ha valamely súlyos terhet cipelünk, hamarosan összeroskadunk alatta. De ha vízbe állunk ugyanezzel a teherrel, azonnal elveszti a súlyát s akár az ujjunk hegyén is vihetjük tovább. Ugyanez áll a fájdalmainkra is. Ha a magunk erejére hagyatkozva cipeljük, hamarosan letörnek az erőink, de ha belevetjük magunkat az Isten végtelenségébe, már nem miránk nehezedik a súly, de Isten fog vinni minket is, meg a terheinket is.

Június 12. — Ma reggel nagy gyengédséggel ölelte magához Jézus a lelkemet a szentáldozásban, amint ezt most már hónapok óta teszi. Részvétellel és jótéttséssel nézte a lelkemet — arra az üldözésre gondolva, amelynek ki vagyok téve — miközben saját szavait idézte az emlékezetembe: „Mária a jobbik részt választotta, amely el nem vétetik tőle.” — Majd hozzátette: „Tarts ki híven a részed mellett. Mert a te részed: Én vagyok.”

Július 12. — Tegnap este, a szentségi áldás alatt nagyon egyszerű módon felajánlottam magam, hogy a kereszt útját fogom járni. Maradék nélkül odaadtam ma-

gam Istennek, mint áldozati adományt, egyesítve magamat Jézussal, áldozatával, mire a mi Urunk magához vonta lelkemet és beszéd nélküli megvilágításban megértette velem, hogy segítségével támogatni fogja a szenvedés útján, ha ez a támogatás nem is lesz mindig érezhető. Felszólított, hogy ezt a lelki Kálváriát járva, mindig lábnyomaiba illesszem a lábamat. Lelkemet a szeretet izzása járta át e véres nyomok láttán és égető vágy fogott el, hogy szívem vérével, amelyet a lelki szenvedés sajtol ki abból, Jézus Szívének vérével egyesítek.

Sajátságos ellentéteket érzek magamban és ez a megfigyelésem már régi keletű, hogy kimondhatatlanul tudok szenvedni egyes dolgoktól, olyannyira, hogy úgy érzem, mintha minden rombadőlné bennem, és ugyanakkor mégis a legteljesebb nyugalommal és minden habozás nélkül akarom a szenvedést, mert az Isten akaratát látom benne. Innét van, hogy már évek óta, valahányszor szenvedést jósol valaki, a béke érzése száll a szívembe, noha természetem megborzasd különösen a kereszteknek attól a fajtától, amely a szeretteim szívét sebzeti meg.

Július 21. — Szentáldozás. — Az Istennel való meghitt együttlét boldog perceiben hirtelen világosság támadt a lelkemben, amelynek fényénél megláttam Isten gondviselésének végtelen bölcsességét, amellyel a világ és elsősorban az emberek ügyeit kormányozza, különösen az olyan nehéz körülmények közt, amelyeket mi kilátástalanoknak vélünk. Látnom engedte Isten, hogy az ő gondolatai nem a mi gondolataink, az ő utai nem a mi utaink s Ő áldást fakaszt olyan körülményekből is, amelyeknek a következményeitől csak rosszat várhatunk. Örömét találja Ő abban, hogy rámutat olyan bonyodalmak egyszerű megoldására, amelyeket mi megoldhatatlannak láttunk. Nem szabad tehát félnünk — erre tanított tovább ez az isteni világosság — sem cso-

dálkozunk, de még csak nyugtalankodunk sem, ha előttünk érthetetlen utakon vezet bennünket vagy a mieinket ez az isteni Gondviselés és rendületlenül meg kell őriznünk szívünk békéjét és bizalmát akkor is, ha mindenben az ellenkezője történik annak, aminek saját belátásunk és az észszerűség törvényei szerint a jó érdekében történnie kellene.

Isten bölcseségének ez a meglátása nagy megnyugvást vált ki a lélekben a mindenfajta gondok, zaklatások közepette.

Augusztus 9. — Szentáldozás. — Szemléltem Jézus imádandó Lényét, amint magát szegény lelkemnek megmutatta. Megértette velem azután azoknak a megmagyarázhatatlan misztériumoknak egyikét, amelyek a lélekben a szentáldozás folyamán végbemennek, vagyis annak a módját, ahogyan Ő a lelket a szentáldozásban átformálja. Láttam, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus istenemeri Lényének teljességét adja, hogy gyarló emberi természetünket felemelje: Szívének szeretetével a szívünket, értelmének világosságával az értelmünket, akaratával az akaratumkat, szenvedésre való képességével a szenvedni-tudásunkat, istenségével egyesült Testével és Vérével a mi bűnre hajló testünket és vérünket formálja át.

Jézus ez eljárásával megtanít bennünket arra is: milyennek kell lennünk embertestvéreinkkel szemben. Ne igyekezzük őket tanácsainkkal átformálni, de kövessük isteni Jó Pásztorunk példáját és tanuljuk meg tőle, hogy valódi jót csak önmagunk odaadásával, vagyis a példánk által művelhetünk másokban. Hajoljunk hát szívünk szeretetével a beteg szívekhez, szelidségünkkel az erőszakosakhoz, hitünkkel az eltévelyedett lelkekhez, alázatosságunkkal a kevélyekhez, önfegyelmzésünkkel a féltelenekhez, megbocsátásunkkal a bosszúállókhöz, gyengéd együttérzésünkkel azokhoz, akik csak önmagukat keresik. Legyünk rajta, hogy az isteni szeretet bő-

sége, amely az Istenember Testével és Vérével való egyesülésünk nyomán a szentáldozásban a szívünket elárasztotta, túlsorduljon a lelkünkben és ráhulljon azokra is, kik Tőle távol járnak.

Minden imádság, — minden természetfölötti imádság — tetteket érlel a maga idején, amint a földre vetett mag is csirába szökken és kibújik a földből, majd ha az ideje elérkezett, Különben hiábavaló volna minden imádság és amit mi kegyelemnek vélünk, nem volna egyéb önámításnál.

Augusztus 15. — Szűz Mária mennybemenetele. — Két nap óta nagyon gyakran látom imáimban Istent, angyalaitól körülvéve. Leírhatatlanul édes, csodásan szép látvány ez: a szeretet, amellyel Isten e boldog lelkeket eltölti s az imádás, amellyel ezek Neki hódolnak, olyan kötelék, amelyet leírni nem lehet. Lelkem hallja az angyalok szellemi énekét, amelyet megérteni ugyan nem tud, de azért lánggra gyúl tőle a szeretete és úgy érzi, hogy a saját gyenge kis képessége, amellyel Istent imádni próbálja, szintén megizmosodik az angyalokkal való érintkezésben.

Ma reggel a szentáldozás előtt szintén az angyalokat szemléltem és láttam, amint Szűz Máriát az égbe emelik. Milyen ragyogó látvány! Nagy mozgás támad az angyalok seregeiben. E fényes lelkek, nem törődve saját természetük felsőbbrendűségével, versenyt sietnek egy földi asszony felé, hogy azt maguk fölé emeljék... Induljatok hát, mennyei seregek: hozzátok őt a földről az égbe! Hallom az égi karok dicsérő énekét, amellyel ennek az egyedülálló asszonynak érdemeit hirdetik és látom, amint őt Fia ölelő karjaiba viszik. — Ezután Jézus jött hozzám a szentáldozásban és most már nem láttam senki mást, mint egyedül csak Őt. Láttam szeretetét, amelyből Szűz Mária és az angyalok minden szépsége, minden szentsége fakad. Láttam isteni szépségét és bár az imént elragadtatással gyönyörködtem Szűz Mária és

az angyalok szépségében, most ismét láttam, hogy minden teremtet szépség elvész az Isten szépségében. Amint Szalézi Szent Ferenc mondja: a csillagok elhalványulnak a nap fénye előtt.

Augusztus 31. — Isten, mint Akarat... leírhatatlan, imádandó meglátás. A lélek elragadtatással szemléli a szentáldozásban és kész minden szenvedés elfogadására. Akaratunkat Isten akaratával egyesíteni annyi, mint magával az Istennel egyesülni, mert Isten és az ő tökéletességei nem választhatók el egymástól. Isten akarat: maga az Isten. E világosság fényében áttüzesedett lélek erősségét találja a keresztben.

Szeptember 13. — Lelkemet nagy világosság vonzotta magához, amelynek fényében megláttam annak a köteléknek szépségét, amely a Mennyei Jegyes és a lelkek közt van. Láttam azok boldogságát, akik Őt választották életük osztályrészéül s megértettem, hogy a mennyország előíze az, amit megízlelhetnek azok, akik eltépték mindazokat a kötelékeket, amelyek a földhöz fűzték őket.

Szeptember 24. — Jézus szavai: „A szenvedés lényeges eleme az elégtételnyujtásnak.”

Október 24. — Tegnap este, amíg családi körben beszélgettünk, Jézus magához ölelte lelkemet és édes örömet éreztetett velem azon, hogy egyesülve lehetek vele, mint áldozat. Ma reggel, a szentáldozásban pedig körülvette lelkemet és szavak nélkül beszélt hozzám. E misztikus beszéd csupa szeretet volt és gyengédség: „Ha mások bántanak, én megvédlek. Ha mások nem tudnak vagy nem akarnak megvédelmezni, én megvédelmezlek.” — Majd kissé később: „Mindened vagyok én; ne keress rajtam kívül semmit. Nem követelés ez, de szeretet és irgalom.”

November 5. — Imádságom befejeztével magához vonta Uram a lelkemet és ezt mondta neki: „Miért foglalkozol annyit azokkal a nyugtalanító gondolatokkal, amelyek megszállva tartják a lelkedet? Olyanok azok, mint a homokszem, amely a gyermek szemébe jutott. Minél jobban dörzsöli, hogy onnan eltávolítsa, annál nehezebben szabadul meg tőle. Te se végy tudomást e gondokról. Szerne fognak azok oszlani maguktól is.”

December 2. — Időnkint a lelki levertségnek olyan kísértései jönnek rám és olyan sötétség vesz körül, hogy azt képezem: tévúton járok és megcsalom magamat is, meg másokat is. A legborzasztóbb kísértések egyike ez! Ezekben a nehéz időszakokban nem találok másban vigasztalást, mint egy szinte kézzelfogható esetben az emlékében. Néhány héttel ezelőtt Párisban jártam s mikor a zárda főnöknőjének beszámoltam arról a misztikus egyesülésről, amelyben az aznap reggeli szentáldozásban volt részem, a jó Anya ezt felelte: „Valóban: tudomásom van róla. Ma reggel ugyan nem tudtam még, hogy ön Párisban van, de éreztem, hogy van valaki a kápolnában, akinek a lelke mélyen egyesülve van az Istennel s mikor a tekintetem önre esett, azonnal ezt mondtam magamban: ő az!”

1886 január 14. — Ma reggel, a szentmise elején bocsánatot kértem Istentől elszórakozásaimért, amelyek lelkemet lekötötték és ezt mondtam neki: „pedig azért nagyon szeretlek ám Jézusom!” Ez a néhány szó, mint valami hangos kiáltás tört fel a lelkem mélyéből. Benső megvilágosításban meglepetve láttam, hogy a szeretetnek e felkiáltása nagy fénnel ragyogta be a mennyei várost. Megértettem, hogy ez a szentek egyességének erejével történt.

Január 24. — Jézus elrejtőzött. Fájdalmas üresség a lelkemben még a szentáldozás idején is. Elhatározásom:

éppúgy szolgálom az elrejtőzött Istent, mint a Jelenvalót.

Március 11. — Néhány nappal ezelőtt, a negyvenórás szentségimádás alatt, amint elpanaszoltam Istennek nagy nyomorúságaimat és az életszentségben való teljes járatlanságomat, Ő ezt felelte: „Az életszentség: Én vagyok.” És a béke és világosság fénykörében, amely e szavak nyomán támadt, megpillantottam Őt, mint titokzatos központot, amely felé sugároznak, törtetnek a lelkek, kiki azon az úton, amelyet számára az Isten kijelölt. Megértettem, hogy az életszentség lényege: minél közelebb jutni ehhez az isteni Központhoz s abba minél teljesebben beleolvadni. Megerősített ez abban a meggyőződésemben, hogy a magam erejéből sohasem lehetek szentté, de megerősített egyúttal a jó Istenbe vetett határtalan bizalmamban is, aki egyedül képes rá, hogy lelkünk megszentelésének a művét elvégezze, akár olyan módokon is, amelyek kívül esnek a mi rövidlátásunk megismerésének határain.

A K E G Y E L M E K T I Z E N N E G Y E D I K E S Z T E N D E J E

Május 7. — Öregség! Áldott kor, már előre is üdvözöllek! Az emberek félnék tőled, pedig hiszen inkább szeretniök kellene, mint az élet legboldogabb szakaszát, amely a földi zarándokság végét jelzi! Köszöntlek, mint az örök élet hajnalát! Mikor halántékaimat fehéredni látom közeledésed érintésére, derűs lesz a homlokom. Majd ha öreg leszek, ha egyáltalán megérem ezt a kort, meg fogom vigasztalni a gyermekeimet elmondván nekik, — amit ma még nem merek elmondani — hogy mennyi örömmel dobok a hátam mögé minden újabb esztendő, amely immár nem állhat tovább köztem és az örökkévalóság közt.

Május 25. — Szentáldozás. — Nem is tudom, hogyan mondjam el mindazt, amiben Isten részesített a mai szentáldozásban. Magához emelt a végtelenségbe és szegény satnya kis lelkemnek úgy tűnt fel, mintha mindenhol követné Istent, aki mindenütt jelen van. Élvezte a végtelenséget, amelynek nincs sem mértéke, sem határa; s hogy teljesen élvezhesse, új képességgel gyarapodott, amelyet földi ember nem ismer és amelynek neve sincs a földön. Az ég és az egész mindenség feltárult lelkem előtt s ez élvezte Isten végtelenségét, felszabadulva a földi törvény ereje alól, amely határt szab a térségek elé. Egyedül csak Istent látta, aki elárasztotta végtelenségének teljességével; feléje fordult szeretetének izzásával, hódolatával és sokkal inkább élvezte azt, hogy megérezhette Isten végtelenségét, mint azt, hogy Isten e tulajdonságát közölni méltóztatott vele, szegény parányi lélekkel.

Július 25. — Néhány nappal ezelőtt, amikor szinte elözönlötték lelkemet a különféle bajok és gondok, Uram ezt mondta az imádságban: „Nem vagyunk-e mindig ketten hozzá, hogy viseljük a bajaidat és nehézségeidet?”

Július 31. — Imádság közben megmutatta Isten, hogy azok, akik a saját értelmük világosságánál keresik az örök igazságot, elvakulnak és képtelenek lesznek a természetfölöttiek megértésére. Olyanok ezek, mintha fáklya fényénél akarnák a csillagok járását megismerni.

Szeptember 4. — Üdvözítő Urunk megmutatta azt az utat, amelyre állított s amelyen az a hivatásom, hogy Őt szüntelenül imádjam. A szenvedés és a tevékenykedés csak eszközök, amelyek alkalmassá teszik a lelket az ő szolgálatára. — Két nappal ezelőtt leírhatatlan édesség fogta el lelkemet, amidőn Jézust kimondhatatlan szenvedései közt szemléltem és láttam, hogy lelkem is ben-

sóségesen egyesül vele a megaláztatás és szenvedés útján. Ó, bár már régebben megértettem volna ezt a misztériumot!... Láttam, amint Jézus odanyújtja *barátainak* a szenvedés meghitt közösségét, miközben elpanaszolta lelkemnek, hogy nagyon kevesen vannak, akik készségesen fogadják szeretetének e misztikus ajándékát. Imádott Jézusom, ne engedd, hogy engem is ezeknek a táborába vigyen a gyávaságom!

H E T E D I K F Ű Z E T

1886 SZEPTEMBER 30-TÓL — 1887 SZEPT. 11-IG

1886 szeptember 30. — Nyomorúságaimat panaszolva Uramnak az Oltáriszentség előtt, mély szemlélődésbe merültem, amelynek folyamán szavak nélkül így beszélt hozzám isteni Üdvözítőm: „Ti nem vagytok jobbak, mint amilyen én vagyok és mégis ha valaki, aki nálatok szegényebb, megbámulja azt, amitek van, készséggel adtok neki belőle, hogy örömet szereztek neki... Éppúgy, ha valaki megcsodálja Isten lényének járulékait, istenségem lehajol hozzá és közöl vele valamit abból, amit az benne megcsodál.”

November 11. — Isten arra tanított mai imámban, hogy ha imádom Őt annak a megismerésnek az alapján, amelyben lelkemet részesítette, még inkább imádnom kell azokban a tulajdonságaiban, amelyeket nem ismerek. A megvilágosításokat pedig, amelyekben részesít, úgy kell tekintenem csupán, mint rövidke bepillantásokat istenségének mélységeibe. — „Azon túl, amit megismertél — mondta bensőleg Jézus — ott van még az Ismeretlen, ami pedig végtelen.”

November 13. — Tegnap i szentáldozásomban Urunk bíborpalástba öltözve jelent meg előttem, amely liliumokkal volt teleszórva. Szélei kissé elterültek a földön és virágok, drágakövek voltak ráhintve. Nem tudtam, mit jelentsen ez. Jézus megmagyarázta: „A te műved ez:

te készítetted számomra ezt a palástot.” — „Hogyan készítettem volna, Uram — csodálkoztam tovább — hiszen sajnos, nem tettem én még érted semmit!” — Mire Jézus így folytatta: „Ennek a palásznak Szeretet a neve.”

Azt hiszem, Jézus arról a szeretetről beszélt, amely *mindenek ellenére* szeret és megbocsát.

Január 30. — Ma pompás épületet mutatott Uram a lelkenek. Külső falai márványhoz voltak hasonlók, a kövek, amelyekből épült, fehérek voltak, mint a hó; ormáról megszámlálhatatlan tornyocskák emelkedtek az ég felé, alapzata pedig mélyen lenyúlt a föld méhébe, ahol földalatti folyók döbörögnek rejtett mélységek felé s ahol a fehéren izzó láva kavargog. Mindezt tisztán láttam. Uram úgy mondta, hogy az épület neve: az Isten dicsősége és a lelkek üdvössége. Gyönyörű ének, nagyszerű zene hallatszott a belsejéből; kint pedig galambok szálltak és meg-megpihentek a faragott kövek peremén. — Jézus úgy mutatta, hogy az építmény az én művem s nekem kell azt befejeznem. Pedig nekem ugyancsak csekélyke részem volt ebben az óriás méretű építkezésben. Hoztam ugyan hozzá néhány kövecskét, és ezek bármennyire aprócskák voltak is, megsebeztek és megvérezték a kezemet. Angyalok röpködtek az épület fölött és megszámlálták a kövecskéket, amelyeket én hoztam hozzá. Azután pedig hozták a saját faragott kőtömbjeiket, amelyek akkorák voltak, hogy húsz ember kellett volna az odébbmozdításukhoz s ők mégis olyan könnyedséggel szállították a kezükben, mintha virágszálak lettek volna.

Jézus nagy kedvteléssel nézegette az apró kövecskéket, amelyekhez a kezem vére tapadt és megértettem, hogy Ő az, aki az építkezést vezeti az Atyával és a Szentlélekkel. Világosság támadt ekkor a lelkemben és leírhatatlan bizalom, látva azt a csekélységet, amit én tettem és megértve, hogy mindent az Isten visz véghez. Láttam: mennyi szeretettel és hatalommal segédkezik Is-

ten mindazokban a tennivalókban, amiknek az elvégzését szegény kis teremtményére bízta, nem kívánva ettől semmi mást, mint gyengeségének teljes igyekezetét. A többit elvégzi Ő maga. Amint csodálkozásba merülve, szeretettől égő szívvel szemléltém mindezeket, angyalok jöttek és hegyeket hoztak, amelyeket az épület körül sorakoztattak fel, hogy annak védőbástyái legyenek.

Mindez talán egy óra hosszat tartott és lelkemet az Isten segítségébe vetett határtalan bizalommal töltötte el.

Február 3. — Szentmise és szentáldozás. — Urunk Jézus leírhatatlan jósággal beszélt a lelkemhez: „Mind den dolgodban veled vagyok. Akik téged bántanak, engem bántanak; akik téged megvetnek, engem vetnek meg...” „Ó, Uram, — kiáltottam fel erre — engem bántsanak, üldözzenek tovább is, de Téged, Uram ne, ne bántsanak!”

Jézus tovább folytatta: „Te úgy veszed az engem ért sérelmeket, mintha téged értek volna; én meg a tiedet tekintem a magaménak. A szeretet kölcsönössége ez köztünk. Csak nem gondolod, hogy véthetnék ellene? Benned élek én mindig, akkor is, amikor nem érzed.”

Megmutatta továbbá gondviselészerű együttműködését egész életem minden megmozdulásában.

Február 25. — Nagyböjt első pénteke. — Az Istenember szenvedéseit teljesen új színben láttam meg ma. Eddig inkább az érzelmeimen keresztül szemléltém ezeket a szenvedéseket, anélkül, hogy azok a lelkem tudatába behatoltak volna. Lépésről lépésre igyekeztem mindig mélyebben belemélyedni a Passio misztériumába, keresve Jézus Szívének fájdalmas titkát. És ime: nagy hirtelenséggel, mintha fátyol szakadt volna szét a lelkem előtt, végtelen távlatok nyíltak meg előttem és megreszketttem a gondolattól, hogy tovább kutassam a feltárult mélységeket. Itt állt előttem ez az ismeretlen fájdalom, a maga iszonyatot keltő nagyságá-

ban. Mélységét csak az Isten Szívének mélységén, borzalmas erejét csak az Isten akaratának, az Istenember szenvednitudásának mértékén lehet felmérni.

A lelkem nem mert látni. Félt, hogy túlságosan sok lesz az, amit meglát. Ám azért mégis ellenállhatatlanul vonzott magához ez az imádandó misztérium, amelynek a szemlélése belehasított a szívembe.

Ó Jézusom, mit kellett neked szenvedned! Annyit szenvedtél, amennyit a Szíved szeretete diktált. Az Atyád akarta, hogy szenvedj és nincs emberi fogalom, amely meg tudná közelíteni annak az akaratnak az erejét, mely Téged feláldozott.

Áruló Judás; sötétlelkű bíró; vad hóhérok; elvakult nép, amely gyermekeid fejére szórod az ártatlanul kiöntött vér átkát; pogány katonák, akik halálra gyötritek az Igazat: kéz dolgozik köztetek, amelyet ti nem láttok s amely messzebbre nyúl és biztosabban vág, mint ti összevéve; láthatatlan pallos, amely feláldozza az Isten Fiát... Nem, ti nem ismertétek, nem is ti hajtottátok végre a szenvedés mesterművének ezt az áldozatát. Nem is lett volna arra képes semmi más, mint egyedül csak a szeretet mindenhatósága!

Borulj térdre, emberiség! Soha nem szenvedhetett volna az Istened tőled, általad, ha nem akart volna szenvedni — érted! Rövidlátásod sohasem tudná felmérni, de még csak megsejteni sem annak a fájdalomnak a súlyát, amelyet magára vállalt az Isten Fia csak azért, mert te nem tudtad felmérni az Isten akaratának a súlyát.

Jó Istenem, beismerem, hogy mindmáig semmit sem tudtam a szenvedésedről. De Te felfedted annak borzalmait a lelkem előtt, amely annyira vágyott kinszenvedés misztériumába behatolni. Most pedig, amikor megengedted, hogy legalább egy pillantást vethessek mérhetetlen szeretetednek ebbe a véres világába, segíts, hogy azt legalább némileg érzékeltetni is tudjam. Szívem megborzad, kezem reszket, szemem könnyezik; tu-

dom, hogy ez a meglátás olyan sebet ütött a szívemen, amely soha be nem gyógyul, mert hiszen mindig látni fogom azt, amit ma láttam.

Március 7. — Esti imámban megjelent lelkem előtt ez a mindennél édesebb, mindennél vonzóbb kép: *Jézus egyedül!* Mindent elsöprő vágy tört be a lelkembe: bár láthatnám az egész világot leborulva Jézus előtt! Láttam: mi volna a világ, ha mindenkinek megadtnék, hogy lássa, mit jelent ez: egyedül Jézus! Milyen sietve hagyná el egyszerre mindenki a dolgait: egyik a munkáját, másik a szórakozásait s a Szeretet és Dicsőség Királyának látásától elragadva, mindannyian csak Őt néznék, Őt imádnák. Ez a gondolat: az általános behódolás, az egész világ néma imádása az én lelkemet is megreszkettette a boldogságtól. Szerettem volna akkor, ha maga a pokol is részt vehetne ebben az imádó meghódolásban, Jézus azonban megértette velem, hogy amennyiben szeretetre kényszerítené a poklot, ez a szeretet, amely nem önként fakad, már nem is volna szeretet. Azt mondta: sokkal nagyobb dicsőségét találja teremtményei valamely kis csoportjának önkéntes hódolatában, mint ha összes teremtményei kényszer hatása alatt hódolnának neki. — Nagyon tisztán láttam azt is, hogy egyetlen lélek is mérhetetlenül nagyobb dicsőségére lehet Istennek, ha szabad akaratából adja neki a szeretetét, mint az egész anyagi világ, amely csak a belé oltott törvények erejénél fogva szolgál Teremtőjének.

A K E G Y E L M E K T I Z E N Ö T Ö D I K E S Z T E N D E J E

Június 21. — Megértettem, hogy már a halál percétől fogva az igazság sugárzik bele a lélekbe; akár, mint a tisztítófűzben, már ekkor megérti az Istent és önmagát is, olyan mértékben, amilyenről eddig fogalma sem

volt. A test béklyóiból való kiszabadulás ugyanis hirtelen fellendülésre képesíti értelmét és minden lelki tehetségét. — Ez az állapot nem összeférhetetlen a szenvedéssel, mivel az igazság meglátása, Isten szentsége és saját bűnössége már önmagában is engesztelésre, elégtételadásra sürgeti. Ám azért boldog állapot ez már: a lélek felébredése. Valóban: a halál nem meghalás; ellenkezőleg: születés.

Július 23. — Tegnapelőtt, mikor némi szünet után először jöhettek el, hogy Jézust szemléljem az Oltáriszentségben, elpanaszoltam neki számkivettetésemet, mire ő ezekkel az áldott szavakkal felelt: „Ha te nem is vagy mellettem, én akkor is melletted vagyok; virrasztok, amíg te alszol; dolgozom, amíg te pihensz; megvédelek, mikor veszélyben forogsz; mindig mindenben őrködöm feletted.”

NYOLCADIK FÜZET

1887 SZEPTEMBER 15-TŐL 1888 JÚNIUS 3-IG

Október 24. — Szentáldozás. — Urunk Jézus, vonatkozással arra, hogy imádságaimban akaratlanul is többször önmagamra térek vissza, így szólt hozzám bensőmben: „Én vagyok az: aki tud; te pedig az vagy, aki nem tud; ne akarj semmit tudni rajtam kívül, legalább is ne a saját ítéleted alapján.”

Lelkemet öröm és béke töltötte el amiatt az igazság miatt, hogy Isten tud, ő maga pedig nem tud, s hogy saját kicsi kis értelme belemerülhet az isteni mindentudás tengerébe. Ez a megvilágosítás a bizalomban is megerősít, ami ellen újabban ismét többször vannak kísértéseim.

Október 26. — Meghat, hogy ha Isten könnyíteni akar a bajaimon, soha mással nem jön a segítségemre, mint csak azzal, hogy önmagát adja. Amikor minden okoskodás csődöt mond s a lélek annyira elveszti egyensúlyát, hogy azt sem tudná megmondani: mi az, ami nyugtalanítja, Isten megjelenik és jelenléte véget vet minden zavarnak s a világossággal a béke is helyreáll a lélekben.

Október 27. — Alighogy letérdeltem, drága Mestere magához emelte a lelkemet s egy kristály képében mutatta elé, amelyet át meg átjárnak az istenség sugarai. Nem tudom hogyan történt, hogy ez a szegény lélek, amely egy idő óta következetesen úgy tűnt fel előttem, mint egy szemétdomb — s ezt szószerint értem

— most egyszerre a kristály átlátszó tisztaságában tündöklött. Tiszta volt, de nem volt önmagában fénye. Ebben is a kristályhoz hasonlított, amely csak akkor ragyog, ha rásüt a nap.

Ó, ha a víz, a kristály ismernék azt a képességüket, hogy magukba fogadhatják a világosságot! — Ez a darabos hasonlat gyenge képét adja annak a gyönyörűségnek, amely a lelket eltölti, mikor tudja és érzi, hogy egész valóját átítatja az örök világosság ragyogása.

November 9. — A mennyei Kenyér négy napi nélkülözése és sok nehézség után ma ismét megjelent lelkem előtt „Jézus egyedül”. Nem szólt semmit, csak magához ölelte a béke, a szeretet ölelésével, csendben, ami azonban minden beszédnél többet mond. „Jézus egyedül”, s a lélek megnyugszik, megerősödik, megújhódik, megvigasztalódik. „Jézus egyedül”: erő, támasz, világosság, vigasztalás.

A természet az imént még le volt törve, végén járt az erőinek; most újra fölemelődött, anélkül, hogy tudná: hogyan történt ez a titokzatos átalakulás.

November 15. — Szentáldozás. — Urunk Jézus megmutatta, hogy csak egyetlen kérdés van a világon: az, hogy Jézus, a teremtés királya útján mennyire dicsőíti meg a teremtés Istent, a mennyei Atyát. Egy pillanat alatt megragadó világossággal láttam, hogy ezen az egyen kívül minden egyéb kérdés: semmiség. A mi politikai és társadalmi problémáink, amelyek pedig annyi lelket tartanak feszültségben, uralmak, trónok megdőlése az egymást követő századok folyamán, a tudomány nagy kérdései: mindezek csak annyiban jöhetnek számításba, amennyiben Isten dicsőségét szolgálják vagy nem. Ettől az egy szemponttól elvonatkoztatva ezek is merő semmiségek.

December 2. — Urunk ma ismét beszélt hozzám,

mikor az Oltáriszentség előtt imádkoztam: „Az Eucharistia az én misztikus szívem, amint az Egyház meg a misztikus testem, amelynek a feje Rómában van.” (Látható feje, akiben a Szentlélek lakik.)

Ó, te misztikus Szív, te nagylelkű Szív, amely olyan nagy szeretettel dobogsz felénk, mondd: nem jeges szív foglya vagy-e te most? Nem akadályozza-e az az önző, szűk szív isteni Vérednek tovahullámzását? Hova lesz a hit, a szeretet áramlása, amelyet Te a világba lehelsz? Vagy igaz volna-e, hogy sok keresztény annyira alacsonyan kúszik a földön, hogy isteni lehelleted elsiklik fölötte anélkül, hogy megérintené? Hova lett a bűnbánat szelleme, amely a kereszténység századaiban olyan bőven áradt szent sebeidből a földre? Hol a kereszténység pecsétje, amely a homlokunkon égve mutassa, hogy tőled vagyunk és a tied vagyunk és hogy semmi közösséget nem vállalunk a világ szellemével? Hol a szeretet, az az égő szeretet, amely elégtételt nyújt, amely együttérez azzal, akit szeret s amely engesztelő áldozatul adja magát a bűnökért, amelyekkel Téged megbántanak? Ó Jézusom, milyen kevesen vannak misztikus Tested igazi tagjai, akik egészen tebelőled élnek! — Te, a szeretet tűztengere, milyen jó, hogy Isten vagy, különben kioltaná Szíved lángját a szívünk jéghidege! Ó szerető Szív! mentsd meg ezt a halódó világot, mentsd meg szegény hazánkat!

December 12. — Ma láttam a Szentháromságban a Fiút, aki egyenrangú az Atyával: Isten Istentől, Világosság a Világosságtól, egylényegű az Atyával.

December 26. — Férjem halálküszdelme tegnapelőtt óta megszakítás nélkül tart. Ma tíz órakor áldozhattam s lelkem, amelyet Isten ereje tart ezekben a nehéz napokban, felajánlotta magát még a legnagyobb fájdalom elfogadására is, ha ez Isten dicsőségére és a szegény szenvedő lelkének javára válik.

December 27. — Soká térdeltem imádkozva férjem holtteste mellett. Igyekeztem segítségére lenni ennek a drága léleknek, aki immár megérkezett Isten ítélőszéke elé. Szeretettel, bizalommal tettem le Isten kezébe és éreztem, hogy az Irgalmasság öleli karjába ezt a lelket, aki egész életében olyan derekasan síkraszállt mindenben az Isten ügyéért, anélkül, hogy magatartásán az emberfélelemnek csak nyomát is láttuk volna.

Azt kívánták tőlem, hogy vonuljak vissza szobámba egy kis pihenésre. Itt újra letérdeltem és egész szívemmel megújítottam szerzetesi fogadalmamat. Azután Isten kezébe tettem a gyermekeimet, szegény árváimat s kértem: vegye oltalmába őket s tartsa őket védőszárnyai alatt, mint sas a fiókáit. Kértem a Szentlelket, irányítsa további életemet és legyen tanácsadóm kötelességeim teljesítésében, majd meg ismét őerte imádkoztam. Alvásról persze szó sem lehetett, már csak azért sem, mert szüntelenül szegény elköltözött lélek szenvedéseire kellett gondolnom.

Január 3. — Igyekszem Isten akaratát látni a történetekben és ez nagy megnyugvást hoz a lelkembe. Lelkem szemléli az Isten tevékenységét, amellyel e kedves lelket hibáitól megtisztítja és önmagához mindegyre közelebb viszi s látom a lelket is, amint készséggel fogadja a szenvedést és vágyik az Istenhez való közelebbjutásra. Én is csatlakozom Isten munkájához imáimmal, áldozatok, szenvedések és szentmisék felajánlásával. Kezdetől fogva többször volt az az érzésem, hogy nagy megkönnyebbülésekben van része szegény léleknek és minden szenvedése mellett is a béke érzése tölti el. Jézus pedig, mikor e lélekről beszélek neki, megnyugtat és megvigasztal. Én azonban nem merek egészen határozott következtetéseket levonni ebből a vigasztalásból és tovább imádkozom, de már kevésbbé fájó érzésekkel.

Január 6. — Vízkereszt és január első pénteke, az

én havi engesztelő napom. Félretettem saját fájdalmamat, hogy csak a sokszorosan megbántott Istenre gondoljak és felajánljam magam neki, mint az engesztelés áldozatát. Megújítottam szerzetesi fogadalmamat, felajánlottam özvegyi állapotomat s ismételten neki szenteltem egész lényemet; odaadtam neki mindent, amit teremtmény adhat és fenntartás nélkül isteni akaratának adtam át magam.

Január 18. — Sokszor halljuk ezekben a szomorú időkben, hogy egyik vagy másik pap mintha kiégett pusztaságban élne: a hit kiveszett hívei lelkéből, temploma üresen áll, a szentségekkel senki sem él. Szóval: nincs semmi tennivalója. Isten látnom engedte mai imádságomban, és pedig nagyon megkapó módon, hogy amikor már úgy látszik, hogy semmi tennivalója nincs a papnak, még mindig vár rá egy nagyon nagy, fontos teendő: az, hogy ő maga szentté legyen. Sok kemény szív, tévelyedett lélek érzéketlen marad Isten igéjével, a pap tanításával szemben, de okvetlenül meghódol a pap életszentsége, életének példája előtt, amelyet napról-napra maga előtt lát. A szentek élete tele van megtérésekkel, amelyeket az életszentségük kisugárzása művelt, noha ők azt nagy alázatosságukban még elrejtteni is igyekeztek.

Isten papjai ezt bizonyosan nagyon jól tudják s hogy én mégis le merem írni mindezeket, az csak azért van, mert kötelességem e lapokon mindenről beszámolni. Láttam egy alkalommal — még decemberben — egyik imádságomban azt a kivételes megbecsültetést, amelyben a pap részesül majd az örökkévalóságban. A kiválasztottság megkülönböztető jele lesz ez rajta a választottak között, sajátos kötelék, amely mindig megmarad közte és az Isten közt. Úgy láttam, hogy Jézus, aki engedelmeskedett a papnak, míg ez a földön élt, az örökkévalóságban is kivételesen kedvében kíván járni papjainak. Ez a látomás leírhatatlanul megkapó volt és cso-

dálattal és szeretettel töltött el a jó Isten, tisztelettel pedig papjai iránt.

Február 5. — Az Oltáriszentség előtt. — Lelkemet nagy elevelességgel fogta el azoknak a borzalmas rohamoknak az emléke, amelyekkel szegény férjem utolsó betegsége kezdődött. Jézus azonban kivette belőle ezt a képet és saját dicsőséges mennyei szépségét állította a helyére. Egyúttal megmagyarázta azt is, hogy azért akarta lelkemmel átszenvedtetni mindezeket, hogy megtisztítsa a teremtett szépek és eszményinek a természetes szeretetétől, amelynek helyére saját isteni szépségének meglátását adta, s e meglátás leírhatatlan gyönyörűséggel töltötte el lelkemet.

Özvegységem első napjai óta Isten munkálkodását érzem a lelkemben, amellyel azt teljesen el akarja szakítani a teremtett világtól. Mintha valamely rejtett, finom tör járná át egész lényemet, minden képességemet, hogy azokat a teremtményektől elszakítsa multban, jelenben és jövőben. Misztikus szenvedést éreztem e működés nyomán és mivel akaratom teljes készséggel hajolt meg előtte, Isten még növelte szenvedésemet, egyúttal teljesebbé téve azt a békét, amelyet az ő mindenfajta működése a neki behódoló lélekben felidéz. Minden tehetséggel együttműködtem a szeretetnek ez új és parancsoló erővel fellépő követelményeivel; egész akaratommal elkülönítettem magam mindentől és már előre kitártam a lelkem minden áldozat előtt, amelyet az Isten kívánhat tőlem.

Március 17. — A lélek, amikor Istenben él a vele való misztikus egyesülés által, időnkint heves vágyat érez, hogy megszabaduljon a testtől és ezt könyörögve kéri is Tőle. És mit felel ilyenkor Jézus? Semmi mást, mint hogy még áthatóbban adja önmagát. És ilyenkor a lélek, bár tovább is égeti a vágy, megnyugszik, mert Isten, aki magába olvasztotta, ugyanaz az Isten, akinek

a kedvéért mindenétől meg akar válni, még a testétől is... Isten, ha többé vagy kevésbé mutatja vagy adja is magát, mindig teljesen betölti és kielégíti a lelket annak az egyszerű ténynek az erejénél fogva, hogy Ő az Isten. — „Ugyanaz az Isten vagyok, aki el tudnálak választani a testedtől”, mondta ma reggel is Jézus. És e szavak: „ugyanaz az Isten vagyok”, Jézus egyedülálló akcentusával hatoltak a lelkembe és az semmi egyebet nem kívánt többé.

Március 29. — Nagycsütörtök. — Letettem az örök tisztasági fogadalmat. Nem tudom: Isten milyen következményeket tartogat ebből a magam és az enyémekek számára, de hogy a sátán egészen szokatlanul nagy zajt ütött miatta, az bizonyos. Már első ízben, mikor vezetőm megengedte, hogy ideiglenesen letegyem ezt a fogadalmat (febr. 23.) sőt már akkor is, mikor erre először gondoltam, egyik támadás a másikat érte a részéről, ami azonban csak arra volt jó, hogy elhatározásom még jobban megerősödjék. Tegnapelőtt pedig, mikor vezetőm megadta az engedélyt, alig léptem ki a gyóntatószékből, azonnal a kétségeknek, méltatlanságom érzésének, a félelemnek olyan forrataga zúdult rám és a sötétségnek olyan áthatolhatatlan sűrűsége vett körül, amelyben egyáltalán semmit nem lát a lélek.

Tegnap este azonban Jézus a lelkemnek segítségére jött és én boldogan néztem annak a napnak hajnala elé, amelyen Jézus „mindhalálig szerette a világot” s amikor én is maradék nélkül nekiadhatom magam.

Április 14. — „Szem nem látta, fül nem hallotta...” Nem, az én szívem sem tudta s nem értette meg még első szentáldozásom boldog reggelén sem, hogy a világosságnak milyen áradata forraszik az életem isteni Napjából! Később, mikor az ifjúság tavaszi forrongásának idején azt kívánta tőlem, hogy tudatos elhatározással neki adjam magam, vajjon tudtam-e, sejtettem-e annak az útnak még csak a nevét is, amelyet önátadásom-

mal kapcsolatban isteni kegyelme megnyitott előttem? Láttam-e két kezében a kincseket, amelyeket felém kínált? tudtam-e valamit a létezésükről?

Nem: sem a szemem nem látta, sem a fülem nem hallotta, sem a szívem nem értett meg belőle semmit. Pedig ez volt az a nap, amikor először villámlott bele a természetfölötti az életembe s lelkem minden tudatlanságában is imádta azt a hangot, az erőt, a szeretetreméltóságot, amely leigázta: felismerte az Istent! Mert nincs elvitathatatlannabb igazság a természetfölötti életben, mint az, hogy a legkisebb lélek is felismeri az Istent, mert ő, a parány is az Istenből szakadt ki!

De nagyon jó is vagy Te, Istenem!

A K E G Y E L M E K T I Z E N H A T O D I K E S Z T E N D E J E

Április 25. — Mai szentáldozásomban látta a lelkem Isten fenségét. E fenség leírhatatlanul tiszteletet parancsoló volt és úgy éreztem, hogy alapjában reszket meg előtte a világmindenség. Ez isteni fenség azonban szeretetreméltósággal párosulva jelent meg előttem és békét hozott a szívembe. Jézus megérezte velem, hogy nívél jegyesének választotta lelkemet, isteni fensége szeretettel hajol föléje és bizonyos fokú méltósággal sugározza be rongyait.

Május 12. — Úgy tűnik fel előttem, hogy Isten háromféle módon adja magát a léleknek a benső életben: 1. egyszerű megézés útján; 2. benső meglátások, képek, esetleg szavak útján; 3. önmagát mutatja meg, gyakran minden kísérő szó nélkül.

Május 19. — Mai szentáldozásomban ismét e szavakat hallottam: „Légy az én csatornám, amely elviszi kegyelmeimet a többiekhez... A csatorna engedi, hogy

irányítsák; arra húzódik, amerre a munkás vezeti... A csatorna mint drága kincset rejti és zárja magába azt, amit beléöntenek és csak ott adja ki magából, ahol kiadnia kell... A csatorna legyen széles, hogy sokat fogadhasson magába.”

Május 21. — Pünkösöd szombatja. — Tegnap este megmutatta Urunk: miért van az, hogy a tevékenyek mindig meg akarják reformálni a szemlélődőket, ezek ellenben nyugton hagyják a tevékenyeket. Így volt ez már Márta és Mária idejében is és így van azóta mindig.

Úgy értettem: azért van ez így, mert a szemlélődés útját járva tisztában van vele a lélek, hogy szükség van a tevékenységre; a tevékenység útján ellenben — különleges megvilágosítás vagy lelki vezetés híján — ritkán szokták megérteni a szemlélődő élet létjogosultságát. Úgy gondolják, hogy a szemlélődők elfecsérelik az idejüket s azért igyekeznek más belátásra bírni őket.

K I L E N C E D I K F Ü Z E T

1888 JÚNIUS 4-TŐL 1889 ÁPRILIS 26-IG

Június 24. — Ma reggel a szentáldozásban újra kértem és kaptam Jézustól azt a különleges meglátást és egyesülést, amelyekben előzőleg már volt részem. E kegyelem által a lélek Jézust látja saját maga helyén és szegény kis lénye elveszti saját jelenlétének érzését az Isten jelenlétében. Benső látásával szemléli az emberré lett Istenfiát, az imádandó Szentháromság második Személyét isteni és emberi természetében. Saját szegény lénye helyén pedig ott látja az Isten nagyságát, magasságát, mélységét. Nem úgy látja, mintha az kiszorította volna őt magát a helyéről, de úgy, hogy az Isten magába olvasztotta, önmagába átformálta őt, a kicsiny lelket, aki belevész az Isten Lényének oceanjába és csak annyiban van tudomása saját létezéséről, amennyiben élvezi Istennel való együvéolvadását és izzó szeretetet érez iránta.

Annyira azonban nem veszti el önmagának tudatát, hogy futó pillanatokra fel ne eszméljen, ami azonban nincs kedvére s azért sietve veti magát bele újlag az istenség mélyébe, akár mint a halacska, amely elveszti az életfeltételeit, ha a vízből kikerül. Azért mertem ezt a kegyelmet kérni, mert heves főfájásom lévén, mindenre képtelen voltam. A látomás idején nyomtalanul eltűnt a főfájás, ami nem csodálnivaló, mert ha saját lényének tudatát elveszti a lélek, természetes, hogy minden egyébről is megfeledkezik, ami lényével bármilyen kapcsolatban van. Feltűnő csak az, hogy a miséző pap szavait az egész önkívület idején jól hallottam. Ezt a jelenséget mindössze kétszer tapasztaltam életemben.

Július 9. — Egész nap híven gyakoroltam azt, amire imádott Jézusom tanított és kiküszöböltem gondolatvilágból mindazokat az aprólékos dolgokat, gondokat, amelyek Vele való egyesülésemnek akadályai lehetnének.

Esti imámban megmutatta Jézus, hogy ez a gyakorlat nagyon jó előkészülete annak a magasabbrendű és tökéletesebb állapotnak, amikor a lélek annyira csak az Istenben lát mindent, hogy nem is kell belőle kilépnie s így a Vele való egyesülés sem szenved kárt sem erejében, sem kihatásaiban.

Augusztus 29. — Láttam Istent, amint fölötté áll mindennek, jelen életem minden nyugtalanító bajának, amelyek parányi porszemnek tüntek fel nagysága mellett. Láttam Őt nagy magasságban a jelen élet, a világmindenség, az angyalok karai, a választottak nagy sokasága fölött. Lelkem ujjongva szemlélte végtelenségét, örökkévalóságát. Láttam Istent önmagában, mint Egységet; láttam az isteni Családot, három imádandó Személyben és ez a látvány szépség, nagyszerűség volt. Itt a földön azonban nem adatott meg a léleknek, hogy átízlelje, amit érez és átérezze, amit lát.

Szeptember 14. — Isten lényege a szeretet. Jézus Krisztus szelleme, amelyet a keresztényeknek kell szeretvinni a világba, ugyancsak e szeretetben, az alázatos, szelíd szeretetben nyilvánul meg.

Ó, milyen messze vannak az én cselekedeteim attól, hogy ez legyen a jellemző vonásuk! Erről eszembe jut néhány gyakorlati intelem, amelyeket egy hónappal ez előtt hallottam Jézustól, de amelyeket akkor a szemem rossz állapota miatt nem tudtam feljegyezni:

Nagy tökéletlenség:

ha türelmetlenkedem magamban olyan részletkérdések miatt, amelyeket valamely embertársam elhibázott;

ha bosszankodom azon, ha valaki valamiben megzavar;

ha megzavarja lelkem egyensúlyát az, hogy valamit ügyetlenül csináltam, még akkor is, ha utána örülök is azon, hogy megaláztatás ért; feltéve persze, hogy abból másnak nem volt kára;

ha szívósan védem az álláspontomat akkor is, ha erre nincs okvetlenül szükség, különösen vitatkozások folyamán.

És még van ezen túl is sok minden, több, mint amit a gyónásban fel lehetne számlálni! És talán gorombább hibák is, mint az itt felsoroltak, csakhogy én nem látom őket.

Szeptember 16. — Lelkem elmerült Istenben, aki Egység és Gazdagság.

Jézust adni másoknak... de hogy adhassuk, magunkban kell Őt hordanunk. Ha elfelejtünk Vele töltekezni, nem végezhetünk eredményes munkát.

Október 29. — Sokszor írtam már az Istennel való egyesüléstről, anélkül, hogy annak a mibenlétéről szóltam volna, mert kifürkészhetetlenül nagy misztérium az.

Isten önmagát közli a lélekkel és azt saját lényegével táplálja, még pedig annyira kétségen felül álló bizonyossággal, hogy meghalad az minden egyéb bizonyosságot, amelyet az érzékeink közvetítésével észlelhetünk.

Október 30. — Szentáldozás. — A lélek annyira egygyé válik Istennel a vele való egyesülés titkában, hogy ha nyugalmi állapotában formálhat is időnkint valamely tudatos gondolatot, úgy érzi, hogy azt az Isten formálja; imádsága egy az Istennel: Istent beszél.

Amennyire ez az igazság megérthetetlen és kifejezhetetlen, annyira kétségen felül áll a valóság.

November 3. — Nincs ugyan időm írni, de azért szeretném néhány vonással vázolni azokat a régiókat, ahova az Isten a lelket magával ragadja.

A lélek kitágul e régiókban; mélyen szívja magába

az Isten Lényegét, amely mentes a teremtett világ minden elemétől és érzi, hogy elszakadt a földtől. Érzi továbbá, hogy ebben a világlefeletti atmoszférában felszabadult minden földi béklyótól és köteléktől: olyan mint a rab madár, amely hirtelen visszanyerte szabadságát. Gyönyörűséggel eszmél rá, hogy övé ez az elem, az Istenség eleme, hogy az üdvössége az, amelyen túl nincs már szüksége semmire.

November 15. — Lelkigyakorlat a zárdában. — Lelkem így beszélt Hozzá: „Hiszek Benned, Jézus, Isten Fia”, de hirtelen el kellett hallgatnia, mert Isten uralma és jelenléte olyan határozottsággal vált nyilvánvalóvá benne, hogy az már nem hit volt, de látás.

Isten megértette velem, hogy engem, szegény semmiséget akar dicsőségének eszközévé tenni. Szívem fel-lángolt e gondolatra és így szóltam: „Uram, tedd: fejezd be művedet bennem. Hiszen jól tudod, hogy minden nyomorúságom mellett is meg akarok tenni mindent, amit csak kívánsz. . . Tedd meg ezt már csak saját magadra való tekintetből is. Mivel végtelen szereteted megkedzte azt a furcsaságot, hogy önmagaddal halmozzon el egy szegény kis teremtményt, most már be is kell fejeznie, amit megkezdett, különben nem volna hozzá méltó a műved, én jó Istenem!

November 27. — Megfigyeltem: mennyire fontos, hogy keveset és körültekintéssel beszéljünk, hogy kevéssé ismételjük el, amit hallottunk, hogy bensőnkben kevéssé törődjünk a külső dolgokkal és kevéssé mutassuk ki, amit gondolunk vagy érzünk. A világban csak így őrizhetjük meg magunkban Jézust.¹

¹ Lucie e pár sorban akaratlanul is önmagát vázolja. Halála után ezt írta egy barátjának: Drága Lucie! most is magam előtt látom, ragyogóan de hallgatagon, szeretetreméltóan de önmagába mélyedve. Ó, ha tudtam volna akkor, hogy Az tartja lefogva, akinek nem lehet ellentálni!

1889 január 1. — A. M. D. G. — Szentháromság, neked ajánlom fel ezt az esztendő-t.

Lelkemet már korán reggel magához ölelte szereteted.

Megmondtad neki, hogy a Szentháromságban kell élnie a felülrőlvaló életet, készségesen vállalva minden kötelességet, nem keresve semmit, ami nem az Isten.

Ezután, mintegy ajtónyíláson keresztül hallottam az angyalok és a választottak együttes énekét a Szentháromság dicséretére. A villám gyorsaságával tárult fel előttem a jövőnek egy pontja, amikor majd a halni készülő világ éneklí a halhatatlanság énekét... Hallottam a lángész, a tudomány, az erő, a hatalom hangját; a szerelemét és a szív minden gyengéd érzelmét; hallottam a bátorság és a képzelet, a félelem és a reménység hangját; az örömet és fájdalomét; a természet, a vihar, a mennydörgés hangját, a háborúkét és forradalmakét, amelyek megváltoztatják a föld arculatát és alapjában rázzák meg az emberiség egyensúlyát. De mindez egy napon elcsitul, elhallgat, hogy helyt adjon az örök allelujának, amelyet a lelkem hall...

És azokon a szerencsétlencen kívül, akik önmagukat ítélik el örök gyűlöletre, egyetlen kiáltásban egyesül a lelkek összessége: Sanctus, Sanctus, Sanctus! Dicsőség a háromszor szent Istennek, az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

Ó Szentháromság! Neked ajánlom lelkemet az új esztendő kezdetén, amint neked adtam már felébredésem percében. Ne vesd el magadtól kezeden munkáját, akármilyen kicsiny és nyomorult legyen is, hanem fejezd be benne művedet! Én magam nem tehetem magam szentté, de kész vagyok mindent megtenni, amit Te akarsz tőlem, azonnal, amint megmutatod akaratodat. Nem akarok semmi mást, mint a te szeretetedet és a te akaratodat. Tudod Te azt, jó Istenem!

Február 10. — Szentáldozás. — Szentségi Urunknak

a lelkünkbeszállása olyan, mint valamely ragyogó napfelkelte, amely új napnak felvirradását jelzi. Új világot ragyog be sugaraival ez az isteni Nap: az anyagi világ semmivé halványodik fénykörében és a lelkek világa foglalja el helyét. Végláthatatlan világ ez és telve van élettel: sokkal inkább mint az a másik, amely az érzékeink megismerése alá esik. Anyagtalan zsongás tölti be: a lelkek beszéde. Az anyagi lelkek, a szentek, az igazak lelkei imádják jelenlévő Urukát s a lélek egyesül imádásukkal, valamint Istennel, imádásunk tárgyával is; tudatában van annak, hogy csak Benne és Általa látja a lelkeket és érintkezik velük.

Ami azokat a lelkeket illeti, akiket nem kapcsol a kegyelem élő folyamata az Istenhez: ezeknek a létezését csak sokkal távolabbról érzi a lélek, noha ezeket is érzi, mivel egyesülve van Istennel, ők pedig szintén az Istenben vannak, mint Teremtőjükben, Isten pedig öbennük. Tisztán érzi a lélek azt is, hogy Istennel való egyesülésének erejénél fogva tehet valamit e lelkek érdekében és a jóra befolyásolhatja őket, nem ugyan akaratuknak kényszerítésével, amelynek szabadságát Isten is tiszteletben tartja, de azzal, hogy imával csatlakozik Isten működéséhez, amellyel Ő e lelkek hajlamait irányítja és a kegyelem befogadására alkalmassá teszi.

Február 18. — Ma reggeli imám folyamán nagyon mély egyesülésben részesített az Isten. Valami teljesen egyszerű dolog volt ez az egyesülés és amellet gazdagon tartalmas s lehetetlenségnek látom, hogy a meghatározásával megpróbálkozzam. Szinte azt mondhatnám, hogy egyetlen tekintet volt ez Isten és a lelkem közt.

Isten rátekint a lélekre, de ez nem közönséges tekintet: körülöleli és áthatja a lelket és azt élettel, világossággal tölti el. Érzi a lélek, hogy ettől a tekintettől függ az egész élete, annak minden perce a múltban, jelenben és jövőben. Megsemmisülten roskadna össze e tekintet fensége előtt, ha ugyanakkor fenn nem tartaná a szere-

tet. E tekintet védi, oltalmazza s elkülöníti ellenségeitől és a világtól. E tekintet behatása alatt minden egyebet elfelejt és semmi idegen emlék nem mer a közelébe férközni. E tekintet magába öleli és élettel, erővel, boldogsággal tölti el, amelynek édessége ismeretlen a földön.

Ugyanakkor a lélek is nézi az Istent. Tekintete hozzá emelkedik, önmagát teljesen felejtí s mégis: egész lénye benne van ebben a tekintetben. Ellenállhatatlan erővel kiált az Isten felé: „semmi vagyok és mégis fel merem kínálni magam Neked. De ha minden az enyém volna, azt is Neked adnám, Istenem”.

Ez a tekintet a legfőbb kifejezése az emberi lélek minden erejének, egész életének; és Isten elfogadja ezt és a saját tekintetét mélyíti belé. A lélek feltárul előtte, mint a szem a világosság előtt és magába szívja az Isten lényegének kisugárzását. Nincs ekkor már te vagy én: a lélek nem tudja megkülönböztetni magát Attól, akit szeret. Nincs más, mint egyedül csak az Isten. A teljes egyesülés ez: az üdvösség kezdete.

Március 21. — Tegnap sétából voltunk hazajövőben leányaimmal a Champs Élysée-ről, mikor betértem a zárda kápolnájába, ahova ők később értem jöttek.

Alig kezdtem imádkozni, meghallottam Isten hívó szavát: „Jöjj, de egyedül jöjj!” És a lélek azonnal indult is. Nem vitt magával semmit. Sem örömet, sem emberi fájdalmat, sem félelmet, sem vágyat, sem gondolatot: csak ment egyedül. Már régen állapotyszerűen gyakorolta az imának ezt a módját, most azonban azt akarta az Isten, hogy érezze is a lendületet, amellyel feléje repül és maga is együttműködjék az Isten rendelkezésével, amellyel mindenéből kifosztja és hogy villámgyorsan tudatosodjék benne ez az együttműködés, amellyel a kegyelem hívására felel.

Valóban: semmiféle emberi erőfeszítés nem volna képes önmagában arra, hogy ennyire teljesen kifossza

a lelket és hogy azt ilyen egyedül küldje az Isten elé és azért mégis kell hozzá emberi erőfeszítés. Isten akarja ezt így. A lélek válasza ez az Isten hívó szavára.

A lélek egyedül jön, de egyedül jön az Isten is, fölötte állva minden érzésnek, minden képzeletnek, minden gondolatnak. A lélek érzi, hogy lényege teljesen egyé olvad az Isten Lényegével, olyannyira, hogy már csak Benne tudja meglátni önmagát. Imádja ezt az Örök Lényt, aki kinyilatkoztatta magát előtte és határtalan béke árasztja el egész valóját. Érzi: milyen határtalan az a szeretet, amellyel Isten őt magához hívta és ez a szeretet lángba borítja és átformálja egész lényét.

Április 9. — Urunk Jézus határtalan elevenességgel érezte szeretetét lelkemmel, amiért ez egy idő óta korlátlan önátadással vetette alá magát, minden gondolatát és tehetségét uralmának. Nem is volnék képes leírni ezt a szeretetet. Ujjongó lendület fogja el a lelket s ez úgy érzi: nem is volna képes ennél többet elviselni, amíg a test béklyóiban él. Ki tudná felmérni Isten erejét és gyengédségét? Olyan rosszul tudom elmondani már azt is, amennyire Téged szeretlek, Istenem, hát azt hogyan próbálhatnám elmondani, amennyire Te szereted a lelkemet!

Április 22. — Husvét hétfő. — Lelkem ma igazán a mennyországban áldozott. Csodás fényesség volt az, amely békéből, ragyogásból, összhangból, nyugalomból, szépségből, a kielégültség teljességéből tevődött össze és mindez Jézusom Szívéből áradt, aki a kis Ostya színei alá rejtőzve költözött a lelkembe.

A K E G Y E L M E K T I Z E N H E T E D I K E S Z T E N D E J E

1889. *április 26.* — Mélyen megaláz és lenyűgözve tart azoknak a rendkívüli kegyelmeknek a súlya, ame-

lyekben — életem egyéb kegyelmei mellett — immár tizenhat év óta van része a lelkemnek. De bármennyire tudatában legyek is elégtelenségemnek, nyomorúságaimnak és bármilyen rettegésben tartson is az a tudat, hogy nem használtam fel kellőképpen ezeket a kegyelmeket, lelkemet elsősorban mégis csak a szeretet uralja. Ha ez lenyom, egyúttal fel is emel. Tudom, hogy távol vagyok attól, aminek lennem kellene, hogy méltó legyek Istenem kegyelmeire, de azért a lelkem mélyén valami azt mondja, hogy akárhányszor nyújtotta Ő felém hatalmas kezét, hogy egy lépéssel, valamely áldozat révén előbbre segítsen, én mindig teljes odaadással tettem le lelkemet a kezébe, hogy azt tegyen vele, amit akar. És Isten irgalmassága mellett ez a benső bizonyágtétel az, ami minden nyomorúságom közepette is megőrzi a lelkem békéjét.

Egyébként soha tudatosan meg nem tagadtam Tőle semmit és egész lelkemmel elismerem, hogy szörnyeteg volnék, ha ezt akár csak a legkisebb dologban is megtettem volna.

Áldassék az Isten!

T I Z E D I K F Ű Z E T

1889 ÁPRILIS 27-TŐL 1890 JANUÁR 20-IG

1889. május 10. — Tegnap este kimondhatatlanul idegennek érezte magát a lelkem egy társaságban, ahol ha talán nem csúszott is be tudatosan bűn a társalgásba, de azért megdöbbsentett a teljesen földies életfelfogás, a felületesség a véleménynyilvánításokban, a merészség az ítéletekben s a sok haszontalan beszéd! Ilyen alkalmakkor mindig nagyon tartózkodó vagyok, félve, hogy magam is el találok csúszni. Hiszen olyan sok „ballépést” követ el az ember a nyelvével! A lélek ilyenkor Istenbe menekül és kéri a Szentlelket, hogy sugalmazzon jobb témákat azoknak, akik beszélnek.

Június 5. — Tegnap szentáldozásomban Isten szépségének látása uralta a lelkemet. Mennyire fölötte áll ez a szépség mindennek s mennyire más, mint minden egyéb, amit mi szépségnek nevezünk! Mert a teremtett szépség arányokhoz, mértékhez van kötve és ha ez a mérték hiányos vagy túlhajtott, nevetséges torz lesz belőle. Isten szépsége azonban végtelen. Itt nem lehet túllépni a mértéken, mert a végtelennek nincs mértéke.

Lelkem beleveszett ezekbe a mélységekbe... Megértette, hogy benső közösség van az Isten szépsége és a teremtett szépség közt, amely az előbbinek a kisugárzása. A lélek arra teremtetett, hogy majdan birtokolja ezt a végtelen szépséget és ha megadatik neki, hogy

annak csak rövid pillanatokra is szemlélője legyen, elragadtatással öleli azt magához és úgy érzi: soha többé nem tud tőle megválni.

Boldog percek milyen rövidek is vagytok ti!

Ma reggel mindentudásának a képét vetítette Isten a lelkem elé. Isteni tudás, aki mindent tudsz, amit mi nem tudunk, mindent látsz ami van és ami lehetne! Mennyire semmik vagyunk mi teelötted! És azért mégis milyen erővel vonasz magadhoz, mert Istenben a nagyság is szeretetreméltó.

Július 12. — Tegnap este imádság közben szelíd fénnel árasztotta el a mi Urunk a lelkemet és megmutatta, hogy minden külső tevékenységünket arannyá kell változtatnunk a szeretet tüzében, amint az aranyat is a kohó tüze választja külön a salaktól.

Július 26. — Azt hiszem, annyira szeretem az Isten szent akaratát, hogy nem bosszant, ha bosszúság ér, nem fáraszt, ha elfáradok, és mindegy, hogy nyugalomban élhetek-e vagy hajszában, külső összeszedettségben vagy elszórakoztató körülmények közt, imádságban-e vagy olyan akadályok közt, amelyek azt megnehezítik.

Augusztus 4. — Nem viszem magammal a fiaimot X.-ékhez. Észrevettem, hogy ez kissé hiúság lenne részemről.

Augusztus 10. — A lélek, ha Isten vonzza magához, elhagyja önmagát. Lemond a saját ítéletéről, a saját véleményéről és nem tart meg magának mást, mint a maradék nélküli meghajlást előljárói ítéletével szemben. Elhagyja önmagát még abban is, ami a legkedvesebb a szíve előtt. Nagy üresség támad ekkor benne, de Isten azonnal lefoglalja ezt az ürességet, hogy azt végtelenségével betöltse.

Augusztus 16. — Mai szentáldozásomban azt kívánta Jézus, hogy szent jelenlétének látásában teljesen elfelejtsem saját magamat.

Ez a látás, — amennyiben egyáltalán látásnak lehet nevezni — olyanféle megismerés, amelyben akkor volna részünk, ha bekötött szemmel térdelnénk a mi Urunk előtt, de jól tudnánk, hogy jelen van előttünk istenségével és szent emberségével együtt. — Amint már előzőleg is mondtam: a lélek elveszti saját jelenlétének tudatát, mikor Isten jelenlétének tudatára eszmél.

Jézusnak ez a jelenléte: előíze a mennyországnak.

Kissé később megadatott a léleknek, hogy megismerje mindazt, amit ez a kegyelem benne művel és ami abban nyilvánul meg, hogy ő maga — a lélek — elvonatkozik saját életéből és az isteni életbe merül bele. Semmi kétség, hogy valamely értékesebb lélek azonnal szentté lett volna e különleges kegyelemnek az érintésétől. Isten azonban, a végtelen Jóság, tekintettel van a teremtménye gyengeségére és ismételten segítségére siet és nem kíván tőle mást, mint hogy gyengeségéhez mérten közreműködjék abban, aminek a teljesítésére őt Isten, saját előbbrejutásának érdekében készíti.

Augusztus 21. — Isten, aki Egy, fokozatosan, és pedig mindig egyszerűbb és mindig emelkedő fokozatokban nyilatkoztatja ki magát a léleknek. És ezek a fokozatok nem Őbenne vannak, de azokban a képességekben, amelyeket Isten megismerése ad nekünk.

Vagyis: először a műveiben mutatja meg magát; mindabban, *amit Ő tesz.*

Azután megismerteti velünk a tulajdonságait; vagyis megmutatja, amije van. Ez már magasabbrendű megismerés.

És végezetül, ha neki úgy tetszik, irgalmasságának kegyelmével megláttatja velünk önmagát, vagyis azt engedni megtapasztalnunk, hogy *ki ő?* És ez az a meglátás,

amelynek az útján leginkább megközelítjük imádandó Lényének misztériumát.

Valóban: Isten tulajdonságainak szemlélésében még segítségünkre lehet természetes értelmünk, itt azonban, Isten Lényének szemlélésében már nyilvánvalóvá lesz saját természetes adottságaink teljes tehetetlensége. Nincs itt semmi, ami érzékeink megismerése alá eshetnék: nincs külső megjelenésforma, nincs kép, ami szent jelenlétét érzékeinkkel közölné; itt csak maga az Isten van, minden külső járulék nélkül; egyedül az Isten, aki jelenlétének bizonyosságát belevetíti a lélekbe, amely teljesen másnak látja Őt, mint bármi egyebet és nem képes Őt megérteni, noha elragadtatásba ejti az iránta való szeretet.

Augusztus 24. — Ma reggel, a gyónás után Isten különleges kegyelmét adta lelkemnek, amelynek erejével ez megláthatta a teljes ártatlanság állapotát, amelyet benne Isten helyreállított. Meglátja ilyenkor a lélek, hogy milyen kevés kellene ahhoz, hogy elhomályosodjék benne a kegyelem állapotának ragyogása; egy akaratlanul megtört elszórakozás már elég volna hozzá, hogy folt essék a tisztaságnak e makulátlan fehérségén. Nem tudnám leírni, hogyan látja magában a lélek ezt a folt-talan tisztaságot, mert ez a meglátás teljesen szellemi. Meglátja ilyenkor azt is, hogy egész lénye csupa nyomorúság, amely az irgalom ruhájába öltözött.

Szeptember 2. — Tegnap X.-ben voltunk litánián és meglátogattuk a plébánost. Fiaim lóháton jöttek és boldogan köszönték meg a kirándulást. Azt mondják, nagyon találékony vagyok a vakáció örömeinek kieszelésében. Örülök ennek, mert csakugyan arra törekszem, hogy illő keretek közt szórakozást tudjak szerezni a gyermekeimnek, és pedig két oknál fogva: 1. mert megérdemlik a szórakozást, miután egész évben szorgalmasan tanultak; 2. mert én vagyok a szemükben a vallá-

sosság fogalmának megtestesítője és nem szeretném, La rajtam keresztül unalmasnak látnák a vallásosságot.

Szeptember 14. — Három napja itt vagyunk Párisban, hogy megbámuljuk a kiállítás csodáit, már amennyire kell, hogy a gyermekeim megismerjék azokat. Nem mondom, hogy nem érdekelnek ezek a dolgok, bár ez az érdeklődés inkább a lelkem felületét érinti csak. Az emberek művei nem tudják túlságosan lekötni az érdeklődésemet: nagyon messze járnak az Istentől.

Október 6. — Sötétség, félelemérzés tölti be a lelke-
met: levertség, zavar, meghatározhatatlan nyugtalanság. Úgy érzem, mintha gonosz elemek forgószele szabadult volna rá a lelkemre; forr bennem a türelmetlenség, és pedig minden ok nélkül még azokkal szemben is, akiket legjobban szeretek a világon; néha szinte törni-zúzni szeretnék; keserű elégedetlenséget érzek magammal és mindenkivel szemben sőt ez az érzés még Istennel szemben is megkísértett, de szerencsére csak átfutó gondolat alakjában. Azért éppen úgy imádkozom, mint máskor és remélem, hogy senki nem fogja észrevenni lelkemnek ezt a belső háborgását. Még az éjszakámon is keresztülvonult ez a lelki háborúság. Hogy mit szenvedtem és imádkoztam ezen a napon, azt nehéz volna elmondani. Lelkem mintha mély szakadék partján állt volna, amely elnyeléssel fenyegette egész valóját. Ekkor egyszerűen Istennek ajánlotta fel magát és készségesen mondott le mindenről, aminek az odaáldozását Isten kívánhatja tőle. És ez az önátadás visszaadta a léleknek teljes békéjét. Vágy fogta el, hogy ezentúl valamiben többletet adjon az Istennek. De miben? Erre már nem tudott felelni. Az ilyen lelkiállapot nem alkalmas arra, hogy tisztán meglássa tennivalóját az ember. Általában: ha valamit el akar határozni ez a szegény lélek, aminek a segítségével előbbre remél jutni az életszentség útján, mindig ráésszél, hogy önmagától semmire sem képes.

Október 11. — Sokszor áldottam érte az Istent, hogy a béke ott lakik családunk valamennyi tagjának a lelkében: anyáméban, gyermekeimében, testvéremében és hogy ennek erejénél fogva csakugyan egységes lehet a családunk. A hit után ez a legnagyobb jó, amit a gyermekeimre hagyhatok, mert hiszen ez az igazi keresztény család legfőbb ismertető jele. Nagynéném, akinek az ítéletére sokat adok, szintén azt mondta, hogy szeret nálunk lenni, mert a mi házunk a békesség otthona.

November 6. — Nem tudtam sem írni, sem olvasni ezekben a napokban, mert állandó köd borítja a szememet. Lelkiatyám a szent szegénységről beszélt. Igyekszem megfogadni tanácsait és saját használatomra a kevésbé jó dolgokat választom, és amennyiben az időm engedi, saját magam szolgálom ki magamat.

November 11. — Lelkem végtelen örömet élvez Istenben, szabadnak érezve magát minden földi köteléktől, jóllehet áldott keze továbbra is fenntartja a szeretetnek azokat a kapcsolatait, amelyeket Ő szentelt meg. Érezte is velem, hogy ezek a kötelékek csak rajta keresztül fűznek az enyémekekhez. A lélek, ha csak Őt magát, a többieket pedig Benne szereti, leírhatatlan szabadságot élvez, akár mint a halacska, amely minden kicsisége mellett is érzi, hogy hozzátartozója az óceánnak.

November 17. — Egyik nap a szentáldozásban Jézus ismét szeretetreméltóságának egész nagyságában mutatta meg magát lelkemnek. Megértettem ezúttal, hogy Isten végtelen bölcsességében nem engedi, hogy istenségébe való bepillantásaink gyakoriak és tartósak legyenek a földi életben, mert ha gyakran és tartósan lehetne részünk a szemlélésében, elfelejtenénk még az életünket is és csak Őt keresnénk. Állandó látása a mennyország osztályrésze lesz, de a földön még nem ezt akarja az Isten.

November 27. — Tegnap, imádság közben, mintha Isten szeretetének a lehellete érintett volna, erőszakos vágy támadt lelkemben, hogy mindig és mindenben teljesedjek az ő akarata. Utána azt álmodtam, hogy Szűz Mária a karjaira vett és elvitt isteni Fia közelébe. Fiat!

Este. — Kisleányom önkívületben fekszik, magas lázzal. Az orvos nem aggódik. Én azonban félek...

December 5. — (Tizennégy és fél éves kisleányának halála.) A Szűzanya tehát nem engem akart elvinni a Szent Fiához, de a kisleányomat. Isten adta, Isten elvette, legyen áldott szent neve!

Immár hat napja, hogy ez a drága kis lélek elszállt a jó Isten karjaiba. Még arra sem volt időnk, hogy megijedjünk a halál közeledtétől... Ő azonban, aki százszorta jobban szerette őt, mint amennyire én szerettem, bizonyára gondolt rá, hogy még szebbé tegye ezt a kis virágszálat, mielőtt leszakítaná. Őt napos betegségét megelőző napon velem együtt áldozott és betegsége alatt is annyi bensőséggel imádkozott, mint egészséges korában, amikor gyóntatója és vele egykorú unokanővérei is megerősítették azt, amit magam is észleltem, hogy az utóbbi hónapokban csodálatosan komoly formában mélyült ki a vallásossága. Azt is többször kezdte mondogatni, hogy sohasem megy férjhez és vágyódva beszélt a mennyországról.

Mikor ez a szörnyű fájdalom ilyen váratlanul ráncszakadt és mindenkorra elszenderülni láttam ezt a drága kis lényt, összeszedtem minden erőmet, hogy egész szívvel tudjam őt odaadni Istennek és igyekeztem őt elkísérni a jó Isten trónusa elé. Az első napokban azt éreztem, hogy lelke vágyódva eped a mennyország után, de csak annyiban szenvedett, amennyiben a szeretet türelmetlenségével várta felszabadulásának percét, most pedig már csak úgy érzem, amint a békét, a teljes boldogságot élvezi Istenben, akiben soha egy percre sem

vagyok elválasztva a gyermekeimtől. Hiszen Isten számára neveltem és nem volt más vágyam, mint hogy már a földi életben is egészen szolgálatára adhassam. Az a viszony, amely lelkemet a gyermekem lelkéhez fűzte, nem változott: Isten volt köztünk a kötelék és most is Ő az.

Kegyelme tart fenn most is és megadta a kehellyel együtt a természetfölötti örömet is amiatt, hogy keményen szenvedhetek. Hiszen éreztem én is a természetes fájdalom fellángolásait. Például mikor megérkeztünk X.-be, ahol minden a kis elköltözöttre emlékeztetett.

Szentáldozásomban, amitől gyengélkedésem miatt egy ideig meg voltam fosztva, eljött hozzám tegnap Jézus, hogy letörölje könnyeimet. Ezt mondta: „Ne szomorkodjál rajta, hogy egyik gyermekedet magamnál tartom a mennyországban.”

Szegény kicsi drágaságomat elvittük X.-be és ott ragyogó napsütésben temettük el atyja mellé a családi sírboltba. A természet nem gyászolja meg az angyalokat.

Legyen meg a te akaratod, Istenem! Hiszen nem is szeretnék, ha nem vállalnám készséggel, hogy fájdalom marcangolja a szívemet — irántad való szeretetből!

Lelkem egy percre sem vesztette el nyugalmát e nagy fájdalomban. Tudtam, hogy jönni fog a kereszt. És megjött. Szívem megtörten is imádta az Istent, mert felismerte a történetekben az Isten akaratát. A kegyelem segítségével nagyon egyszerű ez.

December 19. — Amint ma elhaladtam a szoba előtt, amely azóta le van zárva, letérdeltem az ajtaja előtt és keresztbe tett karokkal megismételtem Istennek áldozatom felajánlását. Erre azonnal nagy édesség fogta el a lelkemet és láttam Jézust a mennyországban és Benne a gyermekemet, miközben tökéletesen egyesülve voltam szent akaratával. Úgy láttam, hogy rámosolyog a drága kicsike, mire én határtalan bizalommal eltelve így szóltam hozzá: „Édes kis leányom, dicsérd az Istent, szeresd

és taníts meg engem is szeretetére és arra, hogy egészen Benne éljek.”

Leírhatatlan lelki öröm szállt a szívembe és ez az édes egyesülés egész este és egész éjjel tartott. Amíg ez a kegyelem érezhető volt, az volt az érzésem, mintha el sem vesztettem volna a gyermekemet; és az Istennel való egyesülést sem zavarta ez meg, mert hiszen érzem, hogy ezt a lelket is csak Istenben szeretem és hogy Ő az, aki azt énáltalam szereti.

1890. január 1. — Emberi szemmel nézve nagyon szomorú nap. Lelkem azonban egész nap Istennel volt és kisleányom Őbenne kívánt nekem nagyon boldog újévet. Nem írhatom le, milyen elevenen láttam ezt a kis lelket Istenben, aki szeretetével árasztja el és ez a szeretet túlcsoordult az én lelkemre is.

Január 10. — Ma alig egy negyed órát tölthettem a tabernákulum előtt. De milyen drágák, milyen tartalmasak voltak ezek a percek! Jézus — hogy úgy mondjam — kiemelte a szívemet és a magáéba mélyítette, miközben így beszélt hozzám: „Hogyan volna lehetséges, hogy ne hagyatkozzál rám, mikor én annyira rád hagyatkoztam?” És kisleányomat nézve megmutatta, hogy mikor kis drágaságomat elvitte tőlem, biztosan számított rá, hogy szeretetem e csapás súlya alatt sem fog meginogni. Mire én ezt mondtam Neki: „Valóban, Uram, ha Te ennyire számítottál az én gyarló és gyenge emberi szívemre, amelynek Te vagy minden erőssége, mennyivel természetesebb, hogy én meg mindenben Te-reád számítsak, én Teremtőm és Istenem! Mindenben a Te mindenható, végtelenül gyengéd és szerető Szívedre fogok tehát hagyatkozni.”

Majdnem teljesen szavak nélkül mondtuk mindezeket egymásnak és Jézus a bizalom és béke áradatát bocsátotta szívemre.

Legyen meg a Te akaratod!

T I Z E N E G Y E D I K F Ü Z E T

1890 JANUÁR 20-TÓL 1890 DECEMBER 31-IG

Tegnapelőtt, január 18-án távol kellett maradnom egy ebédről, amelyre hivatalosak voltunk és ahova anyám kísérte el a gyermekeimet. Én otthon, magányos asztalomnál ülve, még jól tudatára sem ébredtem egyedül-léteimnek, mikor megjelent mellettem Jézus kis Alice-ommal, hogy társaságom legyenek.

Jézus jelenléte kimondhatatlan szeretettel töltötte el lelkemet, az a tudat pedig, hogy gyermekemet elvesztetem, annak a bizonyosságnak adott helyet, hogy mellettem van az én kisleányom. De milyen jelenlét volt ez, amelyet sem látni, sem érinteni nem tudtam? A hit bizonyossága volt ez, amely messze túlszárnyalja az érzéki megismerést és magából az Istenből ered.

Leírhatatlanul gyönyörűséges kép volt ez, egyfelől az a szeretet, amellyel Jézus tekintete a gyermekem pihent, másfelől az elragadtatott szeretetnek a csodálkozó, rajongó tekintete, amely a kis lélekből Jézus felé sugárzott. Ezek után már csak áldani tudtam Istent, hogy magához vette gyermekemet, saját dicsőségére és arra a boldogságra, amellyel gyermekemet elárasztja. Kértem jószágos mennyei Anyámat: mondjon helyettem mindezért hálát az Istennek, mert én képtelenek és méltatlannak tudom magam arra, hogy megköszönhesem Istennek ezt a sok szeretetét.

Február 1. — Ma van házasságunk huszonötödik évfordulója; két éve és egy hónapja férjem, és két hónapja kisleányom halt meg.

A tegnapi nap fáradalmai kissé megviseltek s ma nem mehettem szentmisére. Szomorúan kezdődött hát a napom, de eljött Jézus, hogy azt szeretetével be-
aranyozza.

Alig kezdtem meg reggeli imámat, megjelent mel-
lettem jó férjem lelke, akit már több ízben éreztem ha-
lála óta Istenben s vele jött ez az édes kis angyali lé-
lek is. Együtt megismételtük áldozatomat és felajánlot-
tuk Istennek ezt a drága gyermeklelket, házasságunknak
ezt az utolsó virágát, amelyet megkülönböztetett szere-
tettel fogadtunk Isten kezéből és amely mint kis napsu-
gár ragyogott bele életünk sok fájdalmába. Felajánlot-
tuk tehát Istennek ezt a kis lelket és láttam, hogy Ő
végtelenül szívesen fogadta áldozatunkat, és hárman
voltunk Benne, mint egyetlen lélek, amelyet áttüzesített
szeretetének heve. E boldogság annyira átható volt, hogy
időnként a lélekzetem is elmaradt, vagy ha lélekzettem
is, nem volt tudomásom róla. A boldogság elragadtatásai-
nak percei azonban nagyon rövidek voltak, ámbar lel-
kem elég soká megmaradt az Istennel való egyesülés-
ben, amely napközben többször megisméltődött.

Március 6. — Látásom már annyira elhomályosult,
hogy sem írni, sem olvasni nem tudok. E testi szenvedés
mellett és a lelket körülölelő sűrű homályban egyet-
len aktusban teljesedik ki a lelki életem: egész akarat-
ommal elfogadom az Isten akaratát.

Mikor tegnapelőtt este újra megismételtem önma-
gamnak ezt a teljes átadását, lelkem hirtelen felszaba-
dult és elragadtatott a Szentháromság meglátására. Előt-
tem érthetetlen módon szemlélője lehettem a Szent-
háromság életének és ez a meglátás leírhatatlan boldog-
sággal telítette a lelkemet.

Képzelnének el egy szegény foglyot, aki sötét börtön-
ben ül s egyszerre megnyílik fölötte börtönének bolto-
zata s ezen keresztül napvilág s az élet ezernyi illatától
terhes friss levegő özönlik be hozzá. Így nyílt fel az én

lelkem is, és itta az Istent! Bocsássa meg nekem ezt a kifejezést Az, aki Kenyérré és Borrá tette magát csak azért, mert nagyon szeretett bennünket!

Lelkem magába szívta, itta a Szentháromság életét és új életre kelt, nem fáj neki többé semmi!

A Szentháromság meglátásának a gyönyörűsége egész napon át teljes elevenességben élt tovább a lelkemben. Ma reggel pedig, mikor felemeltem hozzá a lelkemet, megláttam a Szentháromságban a tanácsot, a bölcseséget, amely soha nem téved, amely soha nem változik s amely igaz és egyszerű. Itt nincs vita a Bíróság tagjai közt. De hogyan is lehetne köztük nézeteltérés, hiszen Háromságukban is Egyek Ők!

A KEGYELMEK TIZENNYOLCADIK E S Z T E N D E J E

Május 29. — Lelki szárazságban. — Szerelmesem, itt akarok maradni a lábaid előtt, noha nem látlak s nem hallom szavadat. Különleges hűséggel akarok ma szolgálni, éppen azért, mert ez most nehezemre esik és lelkem meg akarja neked mutatni, Jézus, hogy Teérted még azt is szereti, ami nehezebbre esik. — De hol vagy hát, Szerelmesem? Hova rejtőztél el lelkem elől? Mi ez a felhő, ez a válaszfal, amely közéd állt és a lelkem közé? Talán a hibáim? Nem tudom. De hiszen mindig méltatlan vagyok Hozzád, Jézusom és tegnap mégis megengedted, hogy jelenlétedben élhessek! Ma pedig távol jársz tőlem és én le sem akarom írni mindazt, amit ez jelent, mert féltő, hogy nagyon rámnehezednék a szomorúság. Eléggé látod Te azt úgyis, Istenem, nekem pedig erősnek kell maradnom. Összehasonlíthatatlan Édesség! Imádlak! Ha nem érezlek is, fölötte állsz te minden édességnek és minden csak Tetőled nyeri édességét.

Istenem gyengédsége! Légy áldott! Szívem hozzád

kiált és hálát ad Neked, amiért olyan sokszor megvigasztaltad nyomorúságomban.

Leírhatatlan Szépség, amely most elrejtőztél szemem elől, imádom ragyogásodat! Minden, ami Tetőled nyerte a létét, Tetőled nyeri a szépségét is!

Az én Istenem Akarata! Életem törvénye, zsinórmértéke, kincse, gyönyörűsége még akkor is, amikor csak szenvedek Tőled, imádlak! Bánj velem mindenben úgy, amint a kedved tarlja!

Jézusom, Istenem, Mindenségem, minden semmi, ami Rajtad kívül van! Minden keserű, minden kemény! Lelkem rajtad kívül semmiben nyugtot nem talál, amint a bárkából kiröppent galamb sem tudott sehol nyugvóhelyet lelteni!

Istenem! Szívem csak abban a tudatban találja nyugalomát, hogy Te boldog vagy! Üdvözítő Jézusom! Visszatértél örök dicsőségedbe, hogy soha többé szenvedésben ne legyen részed. Lelkem gyönyörűségét találja isteni életedben és örök boldogságodban. Istenem, Mindenem, tedd, hogy a mennyországgal együtt a föld is leborulva imádjon Téged!

Június 1. — Jézus ma nagy békét öntött belém és így szólt: „Megtanítalak rá, hogy emberi szempontokon felülemelkedve lásd és ítélj meg a dolgokat.” Erre én — magam sem tudom, hogyan — ezt válaszoltam: „Jó Mesterem, olyan régen nem éreztem szereteted édességét; mindennél jobban szeretném hát, ha most inkább csak szerethetnék!” De Ő leintett: „Édes leányom, mindez együvé tartozik.”

Július 31. — Feltaláltam hát újra az Istent, aki után lelkendezve epedtem a szívem. Mikor Isten így elrejtőzik a lélek elől és — talán hogy szomjúságát ezzel is égetőbbé tegye, — néha csak pillanatokra mutatja meg neki magát, megengedi, hogy ez a szegény lélek úgy érezze, mintha elszakadt volna Istentől s Ő talán már el is for-

dult tőle. Nem tudná ugyan ennek különös okát adni, sőt ellenkezőleg: fokozott hűséggel igyekezett Urának szolgálni, de belemélyedt az Istentől való elvetettség gondolatába, mint valamely mély verembe, amelyből nem tud kiszabadulni. Nemcsak a józan értelem, de a lelki vezetés szavai is hatástalanul siklanak el fölötte és nem bír kivergődni szörnyű állapotából. Olyan szenvedés ez, amelyet a kegyelem segítsége nélkül elviselni sem lehetne. Egyedül az Isten az, aki visszaadhatja neki az elveszett lelki örömet, a békét. De Ő megmutatja magát s ezzel minden elsimul.

Augusztus 11. — Jézus Szívének mélyéből, ahol lelkem feltalálta a mennyországot, láttam azokat a benső kapcsolatokat, amelyek ezt az isteni Szívet e világhoz fűzik. Megmutatta, mennyire kedvesek előtte a kiválasztott családok, az a kis nyáj, amely a világi élet közepette is Őt vallja Urának; a buzgólelkű papok, akik elszántan küzdenek, dolgoznak ügyeiért; a szentéletű szerzetesek és apácák. Ezt az isteni szeretetet nemcsak láttam, de át is éreztem, mert hiszen Jézusom Szívében voltam: teljesen áthatotta az egész lényemet és kimondhatatlan gyönyörűséggel töltötte el. Látnom engedte Jézus továbbá a bűnösök iránt való irgalmasságának hallatlan kincseit, pedig nagyon jól éreztem a bántalmak súlyát, amelyekkel azok ezt az isteni Szívet illetik. Láttam továbbá szeretetét, amellyel a lelkeket magához vonni akarja, a vigasztalást, amelyet hűséges gyermekeinek a szeretete jelent a számára és kegyelmeinek mesterkedését, amelyekkel ezeknek imák és áldozatos jócselekedetek felajánlását sugalmazza, hogy ezzel elégtételt szolgáltassanak a mások bűneiért és számukra a megtérés kegyelmét kiesdekeljék.

Október 20. — Szeressük az isteni Gondviselésnek valamennyi kezét. Ezek a kezek: a teremtmények, amelyek útján utánunk nyúl az Isten, hogy lelkünk meg-

szentelésének művét kiteljesülésre vigye. Ha *ezt* látjuk bennük, okvetlenül szeretni fogjuk valamennyit.

Vannak olyan kezek, amelyek keresztfeszítenek bennünket... Vannak, amelyek anélkül, hogy maguk is észrevennék, összetörik a szivünket... mások ismét megkorbácsolnak bennünket. És mindezek a kezek a megszentelődésünkön dolgoznak. Vannak továbbá olyan kezek is, amelyek megsimogatnak bennünket s az Isten jóságának, szeretetreméltóságának a közvetítői... Vannak, amelyek áldólag pihennek meg a fejünkön és segítik elvégeznünk azt, amit egyedül nem tudnánk megtenni: ezek a kicsinyek és a kereszthordozók imái. De vannak egészen aprócska kezek is, amelyekből a nap éltető melege sugárzik az életünkbe; bár egy napon ezek is össze fogják zúzni a szivünket, mert elviszik magukkal a felét a mennyországba... Ezek a kis gyermekkezek most már Isten színe előtt kulcsolódnak inára a mennyországban és az üdvözültek boldogságának egy-egy sugarát vetítik az ittlent maradt megtört szivekre. Ezekben többet ad nekünk vissza az Isten, mint amennyit elvett tőlünk... Beszéljünk továbbá azokról a kezekről, amelyek Isten felé vezetnek, támogatnak bennünket és iránymutatói lelkünknek az örökkévalóságba vivő úton. Isten áldja meg ezerszeresen ezeket a felszentelt kezeket, hogy világosság, erő, kegyelem áradjon belőlük nagyobb dicsőségére, a lelkek javára s jutalmazza meg őket mindenért, amit a mi hálátlanságunk soha megköszönni, de még csak felbecsülni sem tud.

És van mindezekén túl, messze magasan a többi fölött még egy kéz; név azonban nincs a földön, amely méltó volna hozzá. Ez a Kéz egyetlen mozdulatával semmivé porlaszthatja a mindenséget s ha neki úgy tetszik, lenyúl az emberi szív legmélyére, ahova semmi földi hatalomnak nincs bejárása. Isteni érintése gyógyít minden sebet, amelyet rajta kívül semmi meg nem tud gyógyítani; életre kelti azt, ami halódik, átalakítja a bűnös lelket és elvezeti a mennyország útjára.

Indítására cselekszünk, már mielőtt elhatároztuk volna, hogy cselekedni fogunk; visz, vezet, irányít bennünket és mindent úgy intéz, hogy a kegyelem legyen úrrá bennünk, ami azért adatott nekünk, hogy Isten dicsőségét szolgáljuk most és mindörökké, olyan módon, amint Ő ezt akarja és azon a helyen, amelyet örök szeretete a számunkra kijelölt.

November 27. — Szentáldozás. — Jézus a szívembe szállt és gyengéd szemrehányással illetett, amiért olyan gyakran véték a szelídség ellen saját magammal szemben és megmagyarázta, hogy még az a nagy élénkség is bántja, amellyel vérmérsékletem lendüléseit lefékezem.

T I Z E N K E T T E D I K F Ü Z E T

1891 JANUÁR 1-TŐL 1891 DECEMBER 6-IG

1891 január 1. — Mindent a szeretetért! — Jézus utolérhetetlen szeretetreméltóságával ezeket mondta: „Hagyd, hogy én tegyem meg, amit te nem tudsz megtenni... Hagyd, hogy én mondjam el, amit te nem tudsz... Bíz rám, hogy rávezesselek: hol találsz meg, amit keressz?”

Január 8. — Isten megengedte, hogy meglássam: milyen nagy volt az a szeretet, amely arra indította, hogy szabadnak teremtesse az ember akaratát. Mert ha szabad nem volna ez az akarat, bármit nyujtana is oda az Istennek, nem lehetne méltó a szeretetnek, amellyel Neki tartozunk. Szabadnak teremtette hát az embert, nem mintha tartozott volna neki ezzel a szabadsággal, de csupán azért, mert szerette teremtményét és azt akarta, hogy az önként, szeretetből adja oda magát Teremtőjének, viszonzásképpen azért a szeretetért, amellyel Az őt körülöleli.

Február 3. — Hogy a haszontalan beszédet elkerüljem, gyakran szó nélkül siklom el alkalmazottaim kisebb mulasztásai mellett, amennyiben azok a szolgálat rendjét nem veszélyeztetik. Ezek a kis mulasztások egyébként nagyon jók arra, hogy önmagunk keresésére és a külső rend túlhajtott kultusza elé gátat vessenek.

Március 1. — Jézus arra tanított, hogy testvéreink

hibáival szemben tanusított magunktartásában is isteni jóságának a példája után induljunk. Ne azért legyünk velük türelmesek, nagylelkűek, elnézők, mert ők ezt megérdemlik, de azért, mert kötelesek vagyunk irgalmasnak lenni hozzájuk, mivel mennyei Atyánk is irgalmas mihozzánk.

Március 24. — Hogy minél tökéletesebben kövessük Istent végnélküli szeretetében, szeretnünk kell ember-testvéreinket önmagunk odaadásáig. Mert nincs igazi szeretet áldozatosság: önmagunk odaadása nélkül.

S hogy még tökéletesebbé legyen bennük Krisztus követése: adnunk kell magát az Istent is. Ő is odaadta magát nekünk mérték, korlát, fenntartás nélkül, kell tehát, hogy mi is odaadjuk Őt testvéreinknek.

Április 2. — Itthoni elfoglaltságra, szórakozásra kell szoktatni a nagy gyermekeimet. Én magam vagyok a színpadi szerzőjük, kosztüm-tervezőjük, rendezőjük, színigazgatójuk stb. De mindezek mellett lelkem felsőbb rétegében zavartalanul folyik tovább az Isten állandó imádása.

Mélyen megalázódva panaszkodtam mai szentáldozásomban isteni Mesteremnek természetes érzelmi életem fogyatékoságáról, de ő megnyugtatót, hogy egymás iránt táplált szeretetünk itt a földön nem egyéb gyenge bekezdésnél. Mennyire tévednek tehát azok, akik azt hiszik, hogy ezek az érzelmek megszűnnek, vagy elhalványulnak az örökkévaló életben. Ellenkezőleg: csak ott érik el teljes kivirágzásukat, amennyiben az Istenben elmerült lélek minden képességének kiteljesülését találja meg Benne és Általa. Benne és Általa szeret, lát, élvez és gondolkodik, amely felfokozott képességek olyanfokú boldogság befogadására teszik alkalmassá a lelket, aminőt mi itt a földön elképzelni sem tudunk. A szentek, akik *Istenben szeretnek*, már földi életükben megismerhetik a szeretet, a megértés felfokozott

képességeit, amelyeket intuitív úton önt beléjük Isten, saját dicsőségére, különös kegyelme által.

A KEGYELMEK TIZENKILENCEDIK E S Z T E N D E J E

1891 április 24. — Szentáldozás. — Jézus olyan erővel ölelte magához lelkemet, hogy az már nem úgy érezte, hogy egyesülve van Istennel, de teljesen egynek tudta magát Vele. Isteni velemlétének e perceiben azt kívánta tőlem az Úr, hogy a hit indulatát ajánljam fel az egész földért, főképpen azokért, akik elvesztették a hitüket és így bűnösebbek és szerencsétlenebbek, mint azok, akik sohasem hittek. Ez az indulat annyira áttüzesítette a szívemet, hogy még utólag is égető foltot éreztem a keblemben.

Május 4. — Falun. — Egyedül voltam néhány percre a szobámban s hallgattam az újjáébredő természet csodálatos zsongását, amely a kert felől hangzott felém. Lelkem együvéolvadt Istennel, majd meg az egész teremtéssel és ennek nevében áldotta, dicsőítette Teremtőjét. Lelkem nagy békét érzett, amely a teremtés tökéletes rendjéből áradt és gyönyörűséggel pihent meg az Isten-akarta rend teljességében.

Június 14. — Isten bensőleg hallanom engedte a következőket: nem azt akarja Ő, hogy ne érezzen a természet, de azt, hogy a természetfölötti lélek közömbös maradjon a természet örömeivel és szenvedéseivel szemben.

Június 24. — Szentáldozás. — Lelkem szeretne énekelni valamit abból, amit az Istennel való együvéolvadás folyamán átél...

Keveset mondunk, mikor azt mondjuk, hogy békéjét, édességét, szeretetét adja Isten. Mert jól látja a lélek,

hogy Isten maga a béke, az édesség, a szeretet. Önmagát adja tehát, amikor ezeket adja. És mindezen a megjelenési formákon túl, amelyeknek nevük van, adja Ő magát a léleknek Önmagában, saját elgondolhatatlan isteni Természetében. És ekkor csődöt mond minden emberi kifejezés, minden emberi fogalom.

Meg kell itt jegyeznünk, hogy Isten, amint esetenként kegyeskedik már itt a földön megmutatni magát a léleknek, az egyetlen Lény, akit sem értelmünk, sem képzeletünk nem tud maga elé varázsolni semmiféle képben. Az egyszer megpillantott Isten azonban olyan benyomást tesz a lélekre és olyan emléket hagy abban, mely onnan talán tíz vagy több év múlva sem törlődik ki.

Július 2. — Szűz Mária látogatása. — Minél többet lát a lélek, annál kevesebbet ért meg; de minél többet lát, annál jobban szeret.

Július 9. — Miért kellett eljönnöm Tőled, Szerelmem? Hiszen olyan jól megvoltunk kettesben, ebben a magányban! Te beszéltél hozzám, én beszéltem Hozzád, anélkül, hogy egyikünk is szólt volna!

Te gyönyörűségedet találtad lelkemben és birtokodba vettél mindent, amivel azt szereteted felékesítette, én pedig elvesztem Benned, csak Téged szemlélve egyedül! Miért kellett eljönnöm Tőled?

Szeptember 1. — Mikor a lélek Jézust látja, a kegyelem erejénél fogva érzi is szent jelenlétét; hallja a szeretet válaszát saját szeretetének nyugtalankodó kérdéseire, amely az Isten nagyobb dicsőségét, a lelkek javát kívánná munkálni és aggódva kérdi: mikor és hogyan tegye a jót, amit Isten kíván tőle... Néha tetszik az Isten jóságának, hogy feleljen is ezekre a kérdésekre és én nagyon szeretném, ha e válaszokat másokkal is meg tudnám értetni. A sas röptének parancsoló erejével lebeg Isten a lélek fölött, elfogadja vágyait, kívánságait,

amelyeket elmond, panaszait, amelyeket elébe terjeszt és megérteti a lélekkel, hogy nincs egyedül nyomorúságaiban, számíthat Reá és az a teendője, hogy egyenesen menjen tovább a megvilágosítás útjain.

Szeptember 6. — Azt mondta Uram, hogy esztelenek a lelkek, mert nem gondolnak arra, hogy milyenek lesznek az érzelmi kapcsolataik az örökkévalóságban. Megmutatta azután, hogy a választottak olyan mértékben lesznek boldogok és olyan arányban fognak megdicsőülni, amint a földön kisebb vagy nagyobb mértékben voltak *lelkiek*. Látnom engedte azt is, hogy az a kis lélek, (Lucie első unokája) akit szükségkeresztségben részesítettem, az egész örökkévalóságon át örömmel fog az enyémbe kapcsolódni.

November 1. — Tegnap egészen megzavart az a gondolat, hogy Isten odaadta magát a lelkeknek, noha ez soha nem tett semmit, amivel ezt a kegyelmet kiérdemelte volna. Megkérdeztem isteni Mesteremet: hogyan lehetséges, hogy ilyen pazar bőséggel árasztotta magát az én nyomorúságomra. Mire Ő nagyon tisztán, érthetően és nagy gyengédséggel ezt felelte: „A szeretetnek önmagában van a létoka.”

November 18. — Ma ezt mondta a mi Urunk: „A szeretet: Én vagyok.” És végtelen gyengédséggel lelkeknek adta magát, miközben azt teljesen birtokába vette. Ó, bár mindig így maradhatnánk, az egész örökkévalóságon át, Jézus, te végtelen Jóság!

T I Z E N H A R M A D I K F Ü Z E T

1891 DECEMBER 8-TÓL 1892 AUGUSZTUS 22-IG

December 17. — Úgy értettem, hogy az Atyaisten azért adja Fiát a lelkeknek, hogy Ő azokban és azok által folytassa azt az életet, amelyet személyesen kíván élni a földön, ami azonban nem volna összeegyeztethető mennyei dicsőségével.

1892 február 14. — Megértette velem, hogy minél összeszedettebb lesz lelkem Őbenne és minél teljesebben Neki engedi át legjobb tehetségeit, annál könnyebben fogja mindenben az Isten akaratát teljesíteni, mert maga — Jézus — lesz a sugalmazója és vezetője.

Március 9. — Az Oltáriszentség előtt. — Nyomorúságaimat szemlélve, szégyenkezve kérdeztem Jézust: hogyan lehetséges, hogy nem únt még rá a lelkekre? — Mire Ő hirtelen nagy édességgel árasztva el a lelkemet, ezt felelte: „Csak azt kérem tőled, hogy te rá ne unj önmagadra!” — A türelemnek, szelidségnek, alázatosságnak olyan tanítása ez, amelyre ugyancsak nagy szüksége van a lelkeknek.

Drága Mesterem megmutatta ezután a lelkekben való uralmát. Mindentudása előtt semmi azokban el nem rejtőzhetik és erőteljes, gyengéd uralma mindenre kiterjed.

Jézus továbbra is fogva tartotta lelkemet nagyon egyszerű, nagyon édes egyesülésben. A lélek Istenből él. Tapasztalati megismerésből tudja ezt, amint azt tudja,

hogy a levegő behatol a tüdejébe, vagy azt, hogy a hidegtől meggémberedett tagjai jóleső érzéssel engednek fel a nap és a meleg hatására.

Valósággal issza a szeretetet és a világosságot és szomjazik azok forrása után. Kép azonban nincs előtte, amely ezt az isteni Jelenlétet érzékeltetné.

Április 3. — Nem szabad egyéni rokonszenvünk ki-elégülését keresnünk akkor, mikor természetfölötti jót akarunk tenni a lelkekkel.

A K E G Y E L M E K H U S Z A D I K E S Z T E N D E J E

1892 április 24. — Hat napi nélkülözés után ma ismét szívembe fogadhattam Jézusomat. Megmutatta, át-érezte velem azt a tevékenységet, amely egybeolvad a Szentháromság ölen uralkodó békével. Istenben van ugyanis minden béke; vagy méginkább: Isten maga a béke, de ugyanakkor a legfőbb tevékenység is.

Május 21. — Tegnap és tegnapelőtt a szentáldozásban és délutáni imádságom folyamán is megmutatta Jézus a lelkek felett való királyságát a mennyországban. Mert többféle jogon királya Ő a választottak seregének: Királya mint Megváltó, mint Jó Pásztor, mint Bíró és Legfőbb Úr. De királya a szeretet jogán is.

Láttam uralmát a választottak nagy seregén, köztük egy kiválasztott kisebb csoporton, amelyről megtudtam, hogy az olyan lelkek csoportja az, akiket jegyesül választott az Úr.

A világ minden szeretete együttvéve sem tudná megközelítő képét adni annak, amit itt láttam. Emberi képzelet soha meg sem közelítheti annak a szeretetnek a szépségét, melegét, gyengédségét, amellyel Jézus ezeket a választott lelkeket körülveszi.

Szegény lelkem egészen belezavarodott és egyidejűleg elragadtatásba esett attól, amit látott és égető vágy fogta el, hogy már itt a földön is úgy éljen, mint az Isten szolgálóleánya és alázatoslelkű jegyese.

Július 9. — Jézus ma megmutatta, nekem adta isteni Lényét. Hogyan láthat a lélek valamit, ami anyagtalan? Nem tudom. De olyan látás ez, amely azonos a bizonyossággal; birtoklása annak, amit lát, noha azt meg nem érti. A lélek megittasul az Isten Lényének szépségétől és vonzóerejétől, amely, mint tegnap is, nagyon határozott módon mutatja meg magát, noha sem látni, sem tapintani nem lehet és még a benső érzékszervek számára is érzékelhetetlen. És mégis: mintha fátyol foszlanék szét a nyomán a lélek előtt, és ez, minden nyomorúsága ellenére, a szeretet csodájának erejével látja, megismeri, szemléli az Istent, akit rendes körülmények közt csak a hite révén ismer. És ami ennél is több: Isten oda is adja magát a léleknek és azzal is növeli örömet, hogy felfedi előtte imádandó Lényének kincseit, amelyek megértéséhez ugyan szükségünk van érzékelhető kifejezésekre, maga azonban saját magán kívül álló mindenfajta kép és gondolat nélkül meg tudja értetni a lélekkel Lényének végtelenségét, vagy bármely más tökéletességét.

Július 15. — Vérzik a szívem, mikor az emberek közömbösségéről, romlottságáról hallok beszélni. Bár méltó volnék rá, hogy felajánljam magam áldozati adomány gyanánt azokért, akik nem hisznek, bántalmazták Teremtőjüket és a test gyászos szolgálatába állítják a lelküket.

Ó Istenem, Te félreismert Isten, felajánlom Neked a hitemet azokért, akik nem hisznek benned, szereteted Szentségében!

Értelmem és minden tehetségem, amivel felruháztál, mélyen meghajol előtted és rendületlenül meg van győ-

zódve létezésed szükségszerűségéről. És ha lehetséges volna, hogy létezésed csak egy percre is tőlem függjön, sietve ásnám be magam a föld alá, hogy megsemmisüljek és csak Te légy Az, Aki van. Mert mit is kezdenék én nélküled, Szerelmesem? Nagyobb szükségem van arra, hogy Te légy, mint arra, hogy én magam éljek. Hogyan is lehet, hogy annyira félreismernek, hogy annyian kételkednek Benned, Istenem! Lelkem újraéled és megnyugszik abban a gondolatban, hogy vannak hűséges barátaid és szolgálóid, akik méltóbbak és alkalmasabbak rá, hogy a dicsőségedet szolgálják, mint én, és dicsérjenek Téged, akit soha senki méltóképpen dicsérni nem tud, mint csak Te magad, én Istenem!

T I Z E N N E G Y E D I K F Ü Z E T

1892 AUGUSZTUS 29-TŐL 1894 AUGUSZTUS 25-IG

1892 *augusztus 31.* — Azért jut el olyan kevés lélek az Istennel való állandó egyesülésre, mert legtöbbször csak saját boldogságukat keresik az Istenben és tudni sem akarnak róla, hogy a szenvedésben segítsék akarataikat az Isten akaratával.

Ez volt jó Mesterem mai tanítása, amelyben a lelkeket részesítette.

Szeptember 25. — Hogyan lehetséges, hogy az Atya, akinek pedig „kedve telik egyszülött Fiában,” odaadhatta és feláldozhatta Őt a lelkek megváltásáért? A szeretet fenséges titka ez. És egyúttal nagyszerű tanítás a számunkra, amely lehetségessé teszi, hogy mi is elfogadjuk Isten kezéből a legnagyobb fájdalmat, amely emberi szívet érhet, azt, hogy szenvedni lássuk a gyermekeinket.

November 16. — Szentáldozás. — A mi Urunk megmutatta lelkeinknek, hogy saját akaratunknak az Isten akaratával való egyesítése a legnagyobb dolog a világon. Élénk megvilágításban láttam, hogy a lélek ilyen módon mintegy részesévé lesz az isteni Természetnek, mert akarata nem akar mást, mint amit az Isten akar és ezzel az akaratral való együvéolvadással alkotóelemévé válik az Isten mindenhatóságának.

Láttam továbbá a boldogságnak azt az állapotát,

amelyre már itt a földön elérkezhetik az ember, amennyiben akarata annyira azonosul az Isten akaratával, hogy még a fájdalom is, amelyet elszenvednie kell, csak olyanná válik, mint csepp a szeretet óceánjában, mert mindennél kedvesebb előtte az Isten akarata és mindent készséggel elszenved, csak hogy az teljesedjék.

A lélek nemcsak látja ezt a boldog állapotot, mint lehetőséget, de Isten végtelen kegyelmében időnkint azt is megengedi, hogy azt valóságban átélje.

November 19. — Egy alkalommal, mikor gyermekeimet nézve, a mi Urunknak ajánlottam őket, kérve, hogy növelje bennük a hit kegyelmét, azt felelte, hogy Isten sokkal inkább atyjuk a gyermekeimnek, mint amennyire én az anyjuk vagyok. Nagy gyengédséggel mondta ezt és hozzátette, hogy ezentúl, ha imádkozom értük, azt e szavakkal tegyem: „Uram, neked ajánlom a gyermekeinket.”

Szívem kitágult e szavakra és szeretetemet, amellyel gyermekeim lelkét szeretem, szeretetével egyesítve, amellyel e gyermeklelkek és általában a lelkek iránt viseltetik, éreztem, hogy eggyé lett a kettőnk szeretete.

December 4. — Gyakran, midőn elrejtőzik előlem az Isten, lelkemet félelem fogja el méltatlansága tudatában. Nem önszeretetből történik ez, de fájó félelem-érzésből, hogy nem viszonozom eléggé Uram szeretetét és nem használom fel kegyelmeit, amelyekkel elhalmoz.

Jézus, lelkemnek ezt a gyakori szomorúságát látva, nagy jószággal beszélt hozzám: „Ez a nagy félelem is csak annak a biztos jele, hogy hű vagy hozzám.” E szavakat a szeretetnek az a beható felragyogása kísérte, amely egészen megváltoztatja a lélek állapotát és békével, örömmel tölti azt el.

És a szeretetnek ebben a felragyogásában felidézte Uram a lelkem előtt az evangéliumnak azt a jelenetét, mikor a bűnbánó, megalázódott Péterhez hajolva ezt

kérdezte tőle: „Jobban szeretsz-e, mint a többiek?” Mire Péter már ezt felelhette: „Uram, te tudod, mennyire szeretlek!” És a Szeretet, amely ennyire gyengéd és irgalmas volt a nagy apostolhoz, jósággal hajol le egy szegény, ismeretlen, jelentéktelen kis lélekhez is és azt akarja tőle, hogy az minden fogyatékosága és hibája mellett is nagyon szeresse Őt.

1893 január 13. — Istenben minden változatlan és mégsem egyhangú. — Láttam az Atya, a Fiú és a Szentlélek egymáshoz való viszonyának állandó folyamatát, amely mindig ugyanaz a maga megváltozhatatlan tökéletességében és az isteni tökéletesség bőségéből fakadó egyszerűségében.

A köztünk, emberek közt meglévő viszonyt sokféleképpen befolyásolják a külső és belső körülmények. Istenben mindig ugyanaz marad a szeretet végtelenségének a békéje. Legalább megközelítőleg ez isteni példa szerint kellene nekünk is tökéletesítenünk a keresztény szeretetet, hogy ne befolyásolhassa, ne ronthassa azt meg semmi emberi szempont.

Március 21. — A szív ne adja át magát teljesen sem örömmnek, sem fájdalomnak másképp, mint csak az Istenben.

Március 22. — Lelkem összeszedettségre készült, Jézus azonban magához ragadta és megfosztotta minden gondolatától. Kissé később megszólalt: „Nagyértékű ékkövet adok neked... a teljes, minden kísértő jelenség nélkül való, hirtelen egyesülést... Ezt adom neked a többi közt... s ez fog téged megszentelni.” — Majd megmutatta magát az oltár fölött, olyannak, amilyennek tizenegy év előtt láttam s amilyennek azóta is megmutatta néha magát.

Üdvözítőnk szent emberségében a láthatatlan keresztül csillan a láthatón, a végtelen az emberi formákon.

Tekintete leírhatatlan. Szemei és szempillái barnának látszanak; haja szőke és meleg fénnel ragyog. Ruházata hosszú fehér öltöny, lágy redőkben hullámzik lába körül. Anyaga nem szövet: mintha átlátszó, izzó volna. Látszólag nagy ellentéteket mondok ezzel, de így van.

A KEGYELEMEK HUSZONEGYEDIK E S Z T E N D E J E

Március 24. — Jézus szent embersége fölött és rajta keresztül láttam az Istenember lelkének ragyogását, amely foglyul ejtette lelkemet és ez a szeretet rajongásával imádta Őt.

Elég sokáig tartott ez, tovább, mint egyéb imaegyesülésünk tartani szokott. Közben így szólt lelkemhez Jézus: „Mindez a te benső látásod megtisztítására szolgál.”

A hosszabb időtartamtól eltekintve nem volt semmi különbség e látomás és a tizenegy év előtti közt, vagyis Jézus most is ugyanolyan alakban mutatta meg magát.

Május 1. — Jézus kimondhatatlan részvétellel nézte az anyák fájdalmát. Azt mondta, hogy az anyák, ha Szívéhez fordulnának, abban gyengéd megértést, erőteljes vigasztalást találnának fájdalmaikban, megsértett gyengéd érzelmeikben.

Június 13. — Mivel nagyon levert voltam tehetetlenségem miatt, amelyre megromlott látásom kárhozott, Jézus hirtelen megjelent előttem istenségével egyesült szent emberségének teljes ragyogásában. Ez a csodás látomás a szeretet elragadtatásával töltötte el lelkemet és elfeledtette vele nyomorúságát, amelyet most már megbékélten visel. Áldassék az Isten mindenért!

Augusztus 8. — Ma ismét azt kértem Jézustól: segít-

sen aláztatossá lennem, mire Ő ezt felelte: „Légy kis gyermek, egyedül énbennem, a többiek közt.”

Augusztus 18. — Lelkem mint parányi pont merült bele az Isten végtelenségének szemlélésébe és megértette, hogy e kicsi pont és a végtelenség közt a szeretet az egyetlen összekötő kapocs. Megértette azt is, hogy Isten előtt még nyomorúságait is örömmel szemléli a lélek.

November 24. — Lelkemet át- meg átjárja Jézus látásának gyönyörűséges élménye és szeretné, ha Őt mások is megláthatnák, megszerethetnék és minden szívben uralomra juthatna. De hogyan fogjon hozzá? Lelkem kimondhatatlan gyötrelmeket szenved, látva, hogy mennyire bántalmazzák, mennyire nem ismerik Őt a világban, gyakran még a keresztények sem! — Mert nem ismerheti Jézust az, aki Őt mindenekfölött nem szereti, aki nem Őt keresi minden gondolatával, minden cselekedetével, akinek nem fáj ezerszerte jobban minden sérelem, amely Őt éri, mint az, amely saját magát érheti... Nem, aki nem így szereti Jézust, annak lehetetlen, hogy fogalma legyen róla, hogy kicsoda Jézus?

December 30. — Tegnap, mikor a szentáldozáshoz járultam, megalázódtam és szomorkodtam azon, hogy mindenfajta elfoglaltságaim közepette olyan kevés időt tudok az Istennek szentelni, mire Ő megvigasztalt és arra a vágyódásra mutatva, amellyel munkáim közt is feléje fordulok, nagy gyengédséggel így szólt: „Hiszed-e, hogy elfordulhatna tőled a tekintetem, amíg a tied ennyire állandóan felém fordul?”

1894 január 1. — Szentlélek Isten! Állj mindig a lelkem és isteni Jegyese közt és segítsd mindenben azt tenni, azzá lenni, amit Ő tőle kíván. De állj mindig köztem és a teremtmények közt is, én Tanácsom, Értelmem, Erősségem!

Február 9. — Lelkem ma a tisztuló lelkeket szemlélte Istenben. Láttam azt a szeretetet, amely őket Istenhez fűzi. Isten a kegyelem erejével kapcsolja őket magához, ők meg az isteni igazságosságnak akarnak eleget tenni, hozzá való szeretetből. Nemcsak akarják ők ezt az igazságosságot, de szeretik is. — Fenségesen nagy dolog: látni a szeretet tekintetét, amellyel Isten ezeket a tisztuló lelkeket körülöleli. Lelkem legmélyéig megrendült tőle.

Március 7. — Mai szentáldozásomban Jézus ezt a meghatározást adta lelkemről: „Szeretetből teremtett és teljesen kiszolgáltatta magát a szeretetnek.” Majd hozzátette, mint egész életemre szóló jelszót, amely életem utolsó szava is legyen: „Mindent szeretetből.” Ez az ő drága szent akarata.

Június 12. — Áldassék az Isten! Mikor a szívet, Istennek teljesen ingyenes kegyelméből, mint valamely láthatatlan nyíl átjárja az Isten állandóan érzékelhető mélységes szeretete, ez a szív — mintegy titokzatos sebből — szüntelenül vérezni fog. Szenvedés lesz rá nézve, hogy — a különleges kegyelmek óráitól eltekintve — kevéssé tud együvéolvadni Azzal, akit szeret. Szenved mindazoktól a bántalmaktól, amelyekkel Istent illetik a földön; szenved saját hibáitól, fogyatékoságaitól, amelyek istenszolgálatát hiányossá teszik; szenved testvérei hibáitól, az Isten iránt tanúsított hidegségüktől, felületességüktől; szenved attól a gondolattól, hogy nem vezethet elég sok lelket az Isten közelébe. Minden tiszteletlenség és méltatlanság, amely az Eucharisziát éri, százszorta mélyebben érinti, mint minden bántalom együttvéve, amelyet neki magának kell elviselnie. Szenved az üldözésektől, amelyek az övéiben, Egyházában érik az Istent; a vak gyűlölettől, amellyel Őt barátaiban és szolgálóiban illetik. Szenved az Egyház benső bajaitól: az eltévelyedett juhoktól, akik kiszakadtak az akolból,

vagy akiket gyengeség, idegen eszmeáramlatok tartanak attól távol.

E szenvedés állandó és a halálig tart: mirrhacsepp a szív legmélyén, amelynek keserősége áttör még annak örömein is. Soha be nem gyógyul a szívnek ez a sebe és minden érintésre vér serken belőle. Fájdalmát meg nem szünteti semmi más, mint egyfelől az Isten akaratára való tökéletes ráhagyatkozás, másfelől pedig a léleknek Istennel való egyesülése az imában és azokban a tényekben, amelyeket időről időre maga az Isten sugall neki.

A KEGYELMEK HUSZONKETTEDIK E S Z T E N D E J E

Június 15. — Szentségi áldás. — Jó Mesterem a lelkemet vigasztalva ezeket mondta neki: „Soha semmit nem tagadtál meg tőlem; hallgattál hívó szavamra és ezután is felelni fogsz rá. Az utolsó szó, amelyet majd halálod óráján intézek hozzád, szintén a szeretet hívása lesz: te arra is felelni fogsz és eljössz, hogy Bennem maradj mindörökké!”

Zavarban vagyok, mikor ezeket leírom. Urunk bizonyára szájalommal van lelkelem nyomorúságos állapota iránt, amely méltán aggódik, jól tudva, hogy milyen kevéssé használta fel azokat a kegyelmeket, amelyekkel Urának irgalmassága elhalmozta.

Augusztus 19. — Az volt az érzésem, hogy az isteni Nap hirtelen megjelent és sugaraival átvilágította a lelkemet, mintha az nagyon tiszta víz volna. A víz magába fogadja a világosságot, a világosság besugározza a vizet és a lélek úgy érzi, hogy a víz és a világosság, vagyis Isten és ő most már teljesen egyek. Egyszerű folyamat ez és megittasul tőle a lélek. Nincs képhez, külső megjelenési formához kötve és semmi előjel nem előzi meg ezt a misztikus egybeolvadást.

Isten máskor az alázatosság, a szeretet valamely aktusa után adja meg a léleknek az egyesülés ilyen kegyelmét. Olyan az, mintha valamely erő felkavarná a vizet, hogy kiküszöbölődjék belőle minden, ami tiszta átlátszóságát elhomályosítja és így alkalmassá legyen a világosság befogadására.

Mindezek a dolgok az Isten szeretetének és irgalmasságának ingyenes csodái. Ő ad nekünk mindent, még az akaratot és a kivitel lehetőségét is.

Augusztus 23. — Tegnap az Oltáriszentség előtt imádkozva, hirtelen elvonult lelkem előtt egységes képen életem utolsó húsz esztendeje, és láttam mindazokat a kegyelmeket, amelyekkel Isten ez idő alatt megajándékozott: láttam a misztikus egyesülés kegyelmét, az örömet, a fájdalmakét és valamennyit együttesen, anélkül, hogy külön-külön figyeltem volna őket.

Megmutatta Jézus, hogy az a szeretet, amellyel elibém jött és elhalmozott, velem van most is és velem is lesz mindig: halálomban és az egész örökkévalóságban. Megsemmisülten olvadtam bele Jézusomba és egész valómat égető szomjúság járta át, hogy vele eggyé lehessenek mindörökre. Ő mennyire igazat mond az Irás: „Aki issza ezt a vizet, mégjobban megszomjazik tőle.” (Eccl. XXIV. 29.)

Áldassék az Isten!

T I Z E N Ö T Ö D I K F Ü Z E T
1894 AUGUSZTUS 25-TŐL 1897 JÚNIUS 15-IG

1894 *augusztus* 25. — Ritkán történik meg velem mostanában, hogy annyi időm, nyugalmam és olyan világitásom legyen, hogy néhány sort papírra tudjak vetni. Mai szentáldozásomban és imádságom közben egyebek közt mint az örök Békét mutatta meg magát Jézus a lelkemnek s ugyanakkor meg is adta neki ezt a békét, amely felülmúl minden földi fogalmat. Megmutatta magát továbbá mint közvetítőt ég és föld közt, Atyja igazságosságát engeztelve s magához vonva a lelkeket és az Őt szeretőket arra ösztönözve, hogy részt vegyenek közvetítői működésében.

Szeptember. — Mióta mélyebben belehatoltam a szeretet misztériumába és amióta egyedül csak Belőle élek, lelkem alig bírja elviselni a lelkek pusztulásának és Istennel szemben tanúsított közömbösségének a látását, annyira növekszik benne az értük való kimondhatatlan aggodás. Úgy érzi: össze kell zúzódnia, megsemmisülnie a romlásukon érzett fájdalom súlya alatt. Isten azonban ilyenkor magához inti és megtanítja valamire: arra, hogy saját nézőpontjától eltekintve, bele kell hatolnia Jézus Szívének szellemébe és a kegyelem segítségével valamiképpen magáévá tennie annak türelmét és irgalmas elnézését, amely már az Isten örökkévalóságának a zsinórmértéke. Ne a mi szemünkkel nézzük hát a lelkeket, hanem az Istenével, aki azokat

várja, serkenti, bünteti és próbára teszi soha nem nyugtalankodó végtelen szeretetével.

December 27. — A lélek e nélkülözéseinek idején, amikor gyakran sűrű sötétség is borul rá, úgy látszik, hogy Isten a tisztán hitből fakadó imát kívánja tőle; kétségtelen, hogy mellette van Ő akkor is, csak nem mutatja meg magát neki, ami, úgy gondolom, nagyban hozzájárul ahhoz, hogy a lélek nyomorúságaitól megtisztul. Áldassék érte az Isten!

1895 január 1. — Szeretet Istene, add meg, hogy bensőmben veled egyesülve élhessek és hogy Téged másokra is kisugározhasalak.

Február 6. — Ismét tizennégy nap mult el szentmise, szentáldozás nélkül. Úgy látom, lelkem mindjobban hozzászokik a tehetetlenség állapotához és hogy mindennap jobban szereti Isten akaratát, bármit határozzon is az felőlem.

Február 10. — A mi Urunk mélyenszántó benső tanításban részesített: azok, akik nem fogadják el készségesen és mindenben az Isten akaratát, útjában állhatnak kegyelmének. Isten végtelen jóságában elfordít ugyanis tőlünk olyan megpróbáltatásokat, amelyeknek az elfogadására — úgy látja — nem vagyunk eléggé felkészülve, amelyeket pedig, ha készséges szívvel fogadjuk, újabb kegyelmeknek lettek volna a forrásaivá.

Ezt az igazságot bizonyítja az a tapasztalat is, hogy amikor nagylelkű, teljes ráhagyatkozással az Isten akaratának adjuk át magunkat, gyakran küld újabb szenvedést. Az imádság, — az Istenre hagyatkozás ak-tusa — leesdette ugyanis számunkra az újabb keresztet, de egyúttal a kegyelmet is, hogy azt szeretettel tudjuk viselni.

A KEGYELMEK HUSZONHARMADIK ESZTENDEJE

Február 27. — Egészségi és egyéb okoknál fogva hosszabb időn át nélkülözni kellett a szentmisét és a szentáldozást. Isten azonban, ha neki úgy tetszik, manát tud hullatni a sivatagban is és isteni módon táplálja a lelket Önmagával.

1895 április 26. — Panaszkodtam jó Uramnak, hogy a jóakaratomon kívül semmit nem tudok felajánlani neki viszonzásul mindazokért a kegyelmekért, amelyekben attól a boldog naptól: 1873 április 25-től fogva részesített. Jézus részvétellel szemlélte tökéletlenségeimet és lelkembe szállva így beszélt hozzám: „Erőssége vagyok én a te gyengeségednek; világossága a homálynak, amely benned lakik. Bennem minden megvan, ami belőled hiányzik és ami az enyém, az a tied is.”

Június 14. — Úrnap. — Jézus megmutatta: hogyan ünneplik a mennyországban megdicsőült emberségét... Corpus Christi. Ez a megdicsőült Test leírhatatlan ragyogásba öltözve jelent meg előttem, amelynek különleges fényessége a Kálvária áldozatából sugárzott, ugyanabból, amely azóta is mindennap folytatódik az oltárainkon. Láttam Szerelmesemet Atyja áldásától, a Szentlélek szeretetétől besugározva, mint soha nem sejtett dicsőség, ünneplés központját. Az angyalok kara a dicséret himnuszát zengte előtte s ezekkel együtt a vértanúk, a pápák, a szentek, a választottak végeláthatatlan sokasága hódolt előtte. Mivel pedig Urunknak már földi életében is a gyermekek voltak a kedvencei, mennyei dicsőségében is nagy kedvteléssel fogadta e kis megkereszteltkedveskedéseit, akik elhagyták e földet, mielőtt megismerhették volna és akiknek a látása elragadtott csodálkozással nyílt meg a mennyei gyönyörűségek befogadására.

Június 16. — Lelkem soká állt e mennyei diadal-
ünnep fényességében és megadatott neki, hogy szemlél-
hesse: milyen része volt abban az ég és föld Nagyszony-
nyának, a Boldogságos Szűz Máriának.

A mennyország meglátása már önmagában is elég
ahhoz, hogy mindenek fölött álló édességgel töltsse el a
lelket, Szűz Mária jelenléte azonban különleges zamatot
ad e gyönyörűség-érzetnek. Tudja a lélek, hogy őt látva,
a teremtés remekét szemléli, annak azt a kimagasló
pontját, amely legközelebb áll az Istenhez és amelyet
állandóan eláraszt az örök világosság fényessége. —
Milyen elmondhatatlanul szép, tiszta szentély Szűz Má-
riának a szíve! Láttam, hogy ezen a szentélyen visz ke-
resztül az útja a dicsőség sugarainak, amelyek az égből
Urunk szent emberségére hullanak... A Fiú minden
dicsősége rásugárzik az Anyára, az Anya pedig minden
dicsőségét Fia lába elé teszi... Azt hiszem, soha nem
tudnám elfelejteni ezt a mennyei Űrnapiját.

Július 25. — Amikor bármilyen elfoglaltságom kö-
zepeite megérinti Isten a lelkemet, akkor néhány pilla-
natra mintha fátyol vagy méginkább: éjszaka borulna
mindenre, ami körülvesz; lelkem mintha nem is volna,
az ég irányában azonban mintha felhők szakadoznának
fel... Világosság száll alá és sajátos mennyei zamat
közli magát a lélekkel. Soha nem hallott mennyei har-
mónia száll feléje az égből: a Fiú hangja és a szenteké
meg az angyaloké... Az érzékek elhallgatnak, a szív
alig dobog... Jézus, az Isten érintette meg a lelkemet.

Augusztus 19. — A szentek győzedelmes hősök, akik
lábuk alá gyűrték a természetet. Isten éppen ezért ha-
talmat adott nekik fölötte s megengedi nekik még azt
is, hogy csodákat tegyenek.

December 21. — Milyen hű az Isten! Valósággal
utánam hozza a kegyelmeit, bár megromlott látásom

nem engedi, hogy itt mindenről beszámoljak, lelkem mégis annak a szónak az erejéből él, amely egész gyakorlati életemet irányítja. Isten egészen a birtokába vett; hallgatom csendes sugallatait, a nyugalmi ima lényegét; mert a lélek csendje egymagában nem volna elegendő, ha nem hallaná azt a meghitt suttogást, ami nem más, mint az istenség visszhangja.

1896 január 1. — „Nem lehet ártalmadra semmi, amit én akarok.” (Üdvözítő Urunk szavai Luciehez, mikor ez látása elvesztésén szomorkodott.)

Január 16. — Tünődöm, hogyan tudnám az Istent a lelkekkel jobban megszerettetni. Hogyan tudnám elérni, hogy ők is meglássák ezt az édességet, ezt a jószágot, ezt az elmondhatatlan békét... Hogyan engedelmeskedjem a Szentléleknek, ennek a tűznek, amely a lelkemet égeti és amely adni akarja magát?... Hogyan közöljem az egész világgal, ami a lelkemben él? Hiába gondolkozom: nem találok erre más alkalmas eszközt, mint csak a jószágot.

1896 május 24. — Pünkösöd. — Szeretet Lelke! Megjelentél bennem Lényednek olyan egyéni vonásaiban, amelyeket nem szemlélhettem még soha. Más módon mutatja meg magát az Atyám, másképpen a Fiú és másképp a Lélek, az összekötő kapocs, a Szeretet-Isten. Békét, örömet hagy a lélekben és erőt az erőtlenségünkben.

A KEGYELMEK HUSZONNEGYEDIK E S Z T E N D E J E

Július. — Amióta Isten nagy jóságában első ízben adta meg lelkemnek a természetfölötti ima kegyelmét 1873-ban és méginkább, amióta ezt a kegyelmet állandósította 1877-ben, nem volt semmi — sem külső esemény, sem lelkiállapot, sem öröm, sem bánat, — ami

a kegyelmek folyásának útját állta volna. Ha visszanézek az elmúlt életemre, a szeretetnek egyetlen aktusa a tekintetem. Gyermekkorom már a te szeretetedet gagyogta, Istenem. Első szentáldozásomban, lelkemnek veled való rég várt találkozásában, a gyermekszív veleszületett szeretetének rajongásával ismertem fel Benned az Istent, aki első ízben adta magát lelkemnek; ifjúságomban a magad számára foglaltad le szívemnek minden bontakozó érzelmét, hogy föléje emeld saját nyomorúságainak. Megadtad Te nekem a békét a viszontagságokban, az örömet a szenvedésben. Mellettem voltál és vagy Te mindenben és megtettél helyettem mindent, amit magam nem tudtam megtenni gyermekeimben, mindenfajta kötelességeimben. Velem vagy érett koromban s mikor idő előtt súlyosan megrokkantam, kegyelmed napsugarával világítasz bele életem sötétjébe. Velem maradsz öregségemben is, ha ugyan meg fogok öregedni s Te leszel a halálom és az örökkévalóságom Istene is! Igen: bízva remélem, hogy megadod nekem a mennyországot, amint itt lent is mindent megadtál, bár semmit sem érdemeltem. Valóban: nem lesz túlságosan hosszú az örökkévalóság ahhoz, hogy Téged áldjalak, szeresselek és dicsőségedet énekeljem, én Istenem!

Augusztus 15. — Nagyboldogasszony. — Kora reggeltől kezdve ünnepelek a lelkem. Amint szentmise alatt imádtam az oltáron jelenlévő Jézust, lelkem együvéolvadt veled s én egészen különleges látomásban láttam, hogy felnyílik az ég az oltár felett s az ég és az oltár és a szívem egygyé lettek... Megkapó volt, hogy a mennyei ünnepség fénye rásugárzott a földi ünneplésre. Az angyalok és választottak karai, amint a Boldogasszonyt ünnepeletek, belevegyültek a küzdő Egyház ünneplésébe a föld minden részén, hogy veled együtt énekeljék az áldott Királyné dicséretét. Mária volt a középpontja ennek a nagyszerű együttesnek. — Lelkem egész nap ennek a csodásan szép látványnak a hatása

alatt volt és éreztem, hogy az Isten lelkének édessége áradt az ajkamról, valahányszor szólnom kellett.

Február 1. — Jézus látva, mennyire búsulok mindazon a jón, amit nem tudok megtenni, ezt a tanítást adta: „A szeretet sohasem vész el. Te siratod azt a jót, amit — úgy látod — nem tettél meg, de a segítségemmel más jót teszesz, amit magad nem látsz.”

Február 18. — Lelkem minden átmenet nélkül olyan régióba jutott, amelyről azt tudja, hogy az Örök Világosság — Lumen de Lumine — világa. Elmondhatatlan fény, ragyogás hazája ez. Ebből a fényforrásból, a teremtetlen Napból esetenként szikrák pattannak ki s ezeket lángésznek nevezzük az emberek közt. Ebből a fényforrásból fakad minden teremtett értelem, angyaloké és embereké egyaránt.

És mit láthattam meg mindezekén túl, én Istenem? Láttam a szellemi világnak e hangyabolyszerű nyüzsgésében lelkeket, akik bár neked köszönhetik létezésüket, azért mégis szembehelyezkednek Veled és ellened használják fel az erőt, amelyet Tőled kaptak, hogy Téged bántalmazzanak és még létezésedet is letagadják.

Olyan szakadék tárult itt fel a szemem előtt, olyan szörnyűség, olyan borzalom, hogy elájultam volna, ha az a Hatalom, mely mindezeket megmutatta, erejével fenn nem tart. Ó Irgalom, ó Szeretet, aki adod az életet és nem vonod vissza adományodat ez istenkáromlótól! Ó, az Ige jósága! Világosság a Világosságtól! Ki tud Téged elmondani?

A K E G Y E L M E K H U S Z O N Ö T Ö D I K E S Z T E N D E J E

1897 *április 18.* — Húsvét. — Áldassék az Ő szeretete. Ez a szeretet adta nekem a létet, a hit és a kegyelem életét. Áldassék érte!

Elnézte hibáimat, gyengeségeimet, nyomorúságaimat.
Áldassék érte!

Keresztjét tette a vállamra. Áldassék érte!

Megadta nekem az egyesülés, a világosság, a szeretet életét. — Áldassék érte!

Majd meg elrejtőzött előlem, elfordította tőlem arcát; gyászfátyolt borított akaratomra és képességeimre a rokkantság és tehetetlenség megpróbáltatása által. — Áldassék érte!

Akár meggyógyít, akár nem — áldassék érte!

Megengedi, hogy lelkem az ő szeretetéből éljen és azért mégis a halál martalékának érezze magát. — Áldassék érte!

Áldassék mindig és mindenben e szeretet, amelyből élünk mi és az Egyház, most és mindörökre!

Május 14. — Délutáni imádságom folyamán Isten magához ragadta lelkemet s mikor ez tehetségeinek lekötöttségéből kis időre magához tért, olyannak látta magát, mint valamely prizmát, amelyen minden létező színre bomlik a nap fénye, amelyet pedig mi egyszínűnek látunk. Isten megértette velem, hogy világosságának egyetlen sugara is így műveli mindazokat a jócselekedeteket a lélekben, amelyeket Ő megkíván tőle, saját magának vagy másoknak a javára. Ilyenformán az Istent adja a lélek másoknak a legkülönbözőbb módokon, éppúgy, amint Jézus mondta a lelkem mélyén: „Adj engem másoknak is.” Azért adja magát nekünk, hogy mi meg másoknak adjuk Őt. A szeretet misztériuma ez, minden igazi keresztény szeretet egyetlen forrása. Adnunk kell Őt szüntelenül mindenben és mindenkinek, annyiféle módon, amint ő ezt tőlünk megkívánja: szóval, cselekedettel, tanáccsal, imádsággal, megbocsátással, alamizsnával, önmagunk feledésével, feláldozásával. De ugyanakkor kell, hogy tudatában legyen a lélek annak, hogy Isten az, akit a testvérének adni akar. Valóban: az ő útjain nem szabad önmagunkra nézni s min-

denben, minden körülmény közt is csak az Istent kell keresni: lelki örömben vagy szárazságban, békében vagy kísértés idején, megpróbáltatásban vagy sikerben, örömben vagy fájdalomban, munkában vagy nyugalomban. Tedd Uram, hogy én is így adjalak Téged másoknak; világosítsd, erősítsd, irányítsd szolgálódat, aki figyelve hallgatja szavad és szeret Téged.

T I Z E N H A T O D I K F Ü Z E T

1897 JÚLIUS 14-TŐL 1908 FEBRUÁR 8-IG

1897. *augusztus* 28. — Mult vasárnap a szentmise alatt Jézus kiemelte önmagából a lelkemet és felszólította, hogy csatlakozzék az angyalok imádásához. Én szegény méltatlan teremtes mint nyomorult parány csatlakoztam a mennyei seregekhez. Láttam és éreztem boldogságukat, szeretetüket, tiszteletüket. Főképpen pedig a Szeretetet láttam, akit ők is imádtak. És Jézus, az angyalok és a lelkem most már együvéforrtak az imádság és a néma szemlélődés izzó kötelékében, amely kohó módjára olvasztja egyvé a lélek minden képességét.

A KEGYELMEK HUSZONNYOLCADIK E S Z T E N D E J E

November 13. — Amint a kedves szenvedő lelkekért imádkoztam és kértem az Urat, hogy hadd láthassak valamit abból a viszonyból, amely közte és e lelkek közt van, ezt a választ kaptam: „A szeretettől a szeretetig nincs más út, mint a szeretet.” És élénk, szelid világosság fényénél megláttam e lelkek kínos gyötrelmeit, akiket az Isten utáni vágy emészt.

November 16. — Szentáldozás. — Az Istenben elmerült lélek mint egészen kicsike pontot látja magát egy serleg fenekén, amely serleg egy darab nagyon tiszta

opálból készült.¹ Oldalai egyszerre emelkedni kezdtek, mire felhangzott Jézus szava: „Itt vagyok közted és minden egyéb közt.” A serleg oldalai tovább nőttek, míg nem felül bezárultak s teljesen magukba rejtették a lelket. Megértettem, hogy ez a látomás a mindentől való teljes elszakadást jelenti. Legyen meg az Isten akarata! Legyen meg akkor is, ha teljesen elvesztem a látásomat s elszakadok mindentől, amit eddig látnom engedté, jó Istenem!

1898. január 1. — Teljes Szentháromság! Légy velem ennek az évnek, amely most kezdődik, minden napján, minden percében. Légy mindenem, mindenki és minden felett. Légy lelke a lelkemnek, élete az életemnek, lángja a szívemnek, világossága az értelmemnek, ereje a türelmemnek és mozgató ereje minden cselekedetemnek. Formálj, hogy olyanná legyek, amilyenné Te akarsz, hogy legyek. Egyesítsd a gyengeségemet, minden szenvedésemet és szeretetemet Testté lett Igéddelel, aki az oltárainkon feláldozza magát. Jöjj segítségére irgalmassággal erejével Egyházadnak, hazánknak, a bűnösöknek, akiknek a megismerésük az ez a szegény szolgáló, aki itt előtted könyörög. Segíts mindazokon a szíveken, amelyeket nekem adtál és add meg nekik mindazt a jót, amit én nem tudtam nekik megadni.

Január 21. — Lelkem már békén, szeretettel fogadja ezt a múmia-életet, bár a természetnek kimondhatatlanul nehéz, hogy tehetetlenül áll szemben sok olyan dologgal, ami szervesen hozzátartozik az élethez.

1900 október. — Olyan a lelkem, mint valami kiégett pusztaság, nincs benne semmi, ami felüdítést, megvigasztalást. Nem is meri már mondani az Istennek, hogy szereti, mert fél, hogy istenkáromlást követ el

¹A serleg Jézust jelképezi, aki magába zárja a lelket és azt mindjobbán elválasztja a teremtményektől.

vele, mert hiszen úgy érzi, hogy elvetette magától és haragszik rá az Isten. Minden szó, amit mondanak vagy felolvasnak neki, nyomtalanul tűnik el a vihar zajában, amely benne dül, de azért mélységes fájdalomban, az elvetettség érzésének gyötrelmei közt is csak az Istent keresi és változatlanul hú hozzá. Hogy meddig tudná a lélek e kínokat elviselni, nem tudom, de tudja az Isten, és Ő, majd ha jónak látja, végét fogja vetni ennek a vértanúságnak, amely teljesen váratlanul szakadt a lelkekre.

Súlyos megpróbáltatás az is, hogy már csak egészen sűrű fátyolon keresztül tudom megsejteni a természet szépségeit. Valamikor talán túlságosan értékeltem azt a költészetet, amely a földből, az égitestekből, az élők világából szólt hozzám. Amíg fiatal voltam, imádsággá vált mindez a lelkemben; ma azt akarja tőlem az Isten, hogy áldozatul ajánljam fel neki mindezeket. És én mit tehetnék mást: megcsókolom a kezét, amely e szenvedéseket rám rótta, és kérem, legyen velem a kegyelmével!

1901 január 1. — Ezt az esztendő-t a térdreborulás esztendejének kívánom nevezni. Igen: térdre akarok borulni, hogy imádjak, engeszteljek, közbenjárjak. — Jézus, mikor ma a lelkembe szállt, kimondhatatlan édességgel beszélt hozzám: „Sok lelket vezettél hozzám...” Egyszerűen leírom ezeket a szavakat, bár nagyon zavarban volnék, ha meg kellene azokat magyaráznom. — Ó bár minél több lelket adhatnék neki: az enyémeiket, a honfitársaimét, az egész világot!

A KEGYELMEK HUSZONKILENCEDIK ESZTENDEJE

Március. — Jézus ellátogatott hozzám február 8-án és megmutatta Atyját az égben, amint függőben tartja igazságosságának büntetését, a bűnös világ fölött, az

értünk feláldozott Bárányt, aki értünk közbenjár és a Szeretet Lelkét, az Örök Szeretetet, aki egyedül képes rá, hogy együvé hangolja az örök igazság követelményeit az örök irgalmassággal. Ennek köszönhetjük, hogy villám nem sújtja agyon a bűnösöket gonoszságaik miatt.

De láttam Jézus körül a választottak lelkeit, a közbenjáró lelkeket, akik Őt körülveszik, mint a Teremtés Királyát, s akik a földről az égbe szállva elhozzák hozzá saját érdemeiket és szenvedéseiket, mert hiszen Jézus a feltámadott Bárány, örök dicsőségében már nem tud szenvedni. Ezek is tagjai, akik saját hozzájárulásukkal kiteljesítik és felhasználják a megváltás kincseit, hogy azt az Örök Szeretettel az Örök Igazságosság kiengesztelésére felajánlják. E választott lelkek Jézus-Királyuk mellett nagy hatalmat képviselnek; e percben is közbenjárnak a világért, hazánkért, kongregációnkért és látom köztük azt a drága lelket is (néhány napja elhalt nagynénje lelkét), aki alig pár napja hagyott el bennünket. Látok másokat is, akik új beérkezettjei a mennyek birodalmának. Az Isten Báránya feljűk nyújtja a kezét: „Jöjjetek, hűséges választottaim, jöjjetek, hogy megengeszteljétek velem az Igazságosságot és új kegyelmeket esdjétek ki a föld, az Egyházam számára, amelyen soha erőt nem vesznek a pokol kapui.”

1901 május. — Lelkem megízlelte a kereszt velejét. Természetes és természetfölötti képességeim csődjének a tudata lett világossá előttem s az ég mintha bezárult volna a szemem előtt. Jó, hogy a lélek ilyenkor is változatlanul ezt mondhatja: „Uram, legyen meg a te akaratod!” Meredek, sziklás utakon járva, százszor is úgy éreztem, hogy eltévedtem, de mindannyiszor boldogan ébredtem tudatára, hogy Az, aki elrejtőzött előlem, most is a karjain hord és hogy hűséges Barátom láthatatlanul is dolgozik tovább a lelkemben azzal a hatalmas, ellenállhatatlan erejű fegyverrel, amelynek szenvedés a neve.

Karácsony. — Lelkem az egész küzdő Egyházzal egyesülve ünnepezt, majd meg elragadtatott a mennyország ünneplésének a szemlélésére. Karácsony a mennyországban! Ó, milyen gyönyörűségben van részük az üdvözülteknek! Jézusom körül, akit annyi ragyogás vesz körül az égben, amekkora volt a szegénysége itt a földön, ott láttam mély hódolatba merülve az angyalok minden karát, az üdvözültek beláthatatlan sokaságát, akik csodálatosan gazdag, sokszínű szólamokban énekelték neki a dicséret énekét. Láttam a földről is felszállni a küzdő Egyház himnuszát és azt, hogy az egész világ ünnepli Királyának és Istenének, Jézusnak születése napját. Az a dicsőség azonban, amelyet a teremtett világ hódolata jelent előtte, elenyésző kicsiség ahhoz a dicsőséghez képest, amelyet önmagában birtokol az Isten és amely valósággal elragadta lelkemet.

Január 7. — Hosszabb ideig tartó betegeskedés, lelki nélkülözés után, amikor mintha az Isten is elfordult volna tőle, úgy érzi a lélek, hogy az ég is, meg a föld is bezárult előtte. Nyomasztólag hat rá az a gondolat, hogy semmit sem tett még az Istenért, mikor mások meg fáradalommal, áldozatokkal mitsem törődve, olyan sokat dolgoznak érte. Boldoggá teszi az a tudat, hogy ilyen sokan szolgálják az Istent, és ha akarata nem volna teljesen az Istenbe olvadva, irigyelni tudná azokat a nagylelkű Mártákat, akik tevékenységükkel szolgálnak Neki, és újra meg újra fájón érzi, hogy ő meg semmit sem tehet érte.

Amikor befejeződik egy-egy ilyen szomorú időszak, vagy esetenként azokban a rövid percekben, amelyek abba egy kis fényt sugároznak, megmutatja Isten a léleknek: milyen nagy érték a szenvedés és milyen kincseket rejt magában a kereszt azzal, hogy letöri a természetet. De érzi a lélek maga is a szenvedésnek egy-egy ilyen időszaka után, hogy sokkal hajlékonyabb eszközzé vált az Isten kezében s hogy mennyivel jobban

elszakadt mindentől, ami nem Ő. Érzi, hogy gyarapodott türelemben és alázatosságban, szeretete pedig olyan fokban lendült Isten felé, amilyen mértékben megértette, hogy Istenen kívül minden semmi: ő is meg az egész világ is. Ő, mennyire örülne a búzaszem, ha tudná, hogy meg kell semmisülnie a földben, ha azt akarja, hogy ígéretekkel, étellel teljes kalász sarjadjon belőle!

A K E G Y E L M E K H A R M I N C A D I K E S Z T E N D E J E

1902 május 25. — Ma reggel a szobámban vettem magamhoz Jézust. Ketten voltunk a lelkemben, ketten a szobámban, ketten az egész világon... Jézus már az első percben megszólalt: „Az vagyok én, aki soha nem változik és enyém vagy te mindörökre.” A szeretet lángjának izzásával csapódtak e szavak a lelkembe. — Elpanaszoltam azután Szerelmesemnek az elmúlt hét hónap szenvedéseit, amikor meg voltam fosztva a lelki-élet eszközeitől s legtöbbször imádott Uram látásától is, mire Ő végtelen gyengédséggel ezt felelte: „Nem ismer-sz-e már? Nem mindig ugyanaz vagyok-e, bármilyen külső vagy belső körülmények közt jövök el hozzád, akár gyakoriak, akár ritkák a látogatásaim?”

Október 1. — Gyakran forró vágy fog el, hogy elhagyjam az életet, hogy ne lássam tovább — magamban és másokban — a bűnt, a bántalmakat, amelyekkel az Istent illetik, de soha nem kérek Tőle semmi mást, mint hogy addig hagyjon a földön, amíg jónak látja és amíg arra a fokra eljutok, amelyet Ő jelölt ki a számomra.

Augusztus 28. — Mikor a lélek, a szentségi Jézussal egyesülve áldozatul ajánlja fel magát Isten akaratának, nyilvánvaló, hogy a keresztnek megy elébe. Nem szabad

azonban elfelejtenünk, hogy a szenvedéseket nem a sokaságuk vagy a fájdalmas voltuk teszi hatásossá és érdemszerzővé, de a szándék, amellyel azokat Isten akaratára iránt való szeretetből, Őt fájdalmak árán is szolgálni kívánva, készséggel fogadjuk. Mert akaratunknak önkéntes odaáldozása és Isten akaratára való tökéletes ráhagyatkozásunk az a két tényező, amelyek Istennel való egyesülésre segítik a lelket. — Minél többet adunk mi Istennek, annál teljesebb mértékben adja Ő magát nekünk.

A KEGYELEMEK HARMINCEGYEDIK ESZTENDEJE

Szeptember 30. — Van olyan egyesülés, amely messze fölülmúl mindent, amit eddig a lélek szemlélhetett. Az Isten Igéjének egyesülése ez az emberi természettel. Nincs több olyan egyesülés, amely ezzel az egygyel: az Istenségnek az emberséggel való együvéoldásával összehasonlítható lenne. Eltekintve természetesen attól az egyesüléstől, amely a három isteni Személyt együvé fűzi és amely ennél is magasabbrendű és csodálatraméltóbb. Egyedülálló és semmi mással össze nem hasonlítható misztérium ez: három isteni Személynek öröktől fogva tartó egybeolvadása ugyanabban az isteni Természetben. Minden isteni ebben.

A hypostatikus egyesülésben ellenben látom, hogy Isten, végtelen szeretetének erejétől hajtva kilép önmagából és magára ölti az emberi természetet. Emberi gondolkozásunk feljajdul: vajjon az emberi természet, a test, amelyet a leganyagibb anyagból: sárból gyúrt a Teremtő akarata, nem akadályozza-e, nem vet-e gátat az isteni természet szárnyalása elé? Nem: a Szeretet a maga ellenállhatatlan lendületével föléje emelkedik az anyagnak, bár nem nézi azt le. Sőt magát a Megtestesülés nagy tényét is teremtmény akaratától, Szűz Mária

„fiat” szavától teszi függővé. Ez a „legyen” szó hívta elő a semmiből a világot és most ez fűzi együvé, szent és felbonthatatlan kötélekkel a Teremtőt és teremtményét; az örök Istenséget a teremtett emberi természettel. Szűz Mária „legyen” szavára testet öltött az Isten Igéje és ettől kezdve már van Valaki, aki elmondhatja magáról ezt a csodát: Isten vagyok, de ember is vagyok.

Mindaz, amit itt elmondtam, megtűri, hogy emberi szavakba öltöztessék, azt azonban már nem lehet elmondani: milyen a mélysége és magassága, a varázslatos ereje és szépsége a hypostatikus egyesülés misztériumának s melyek azok a kincsek és csodák, amelyeket az magában rejt. Ismeretlen világ... teremtetlen zamat és ragyogás, amely együvé öleli az istenséget az emberséggel Jézusom imádandó személyében.

December. — Mélyen lesujtva a legutóbbi történésektől (francia egyházüldözés) lelkem így kiáltott Isten felé: „Uram, mire vársz még, hogy megszabadíts bennünket?” Mire ezt a választ kaptam: „Arra várok, hogy teljes legyen a híveim száma, akik a jelen szorongatásokban teljes önátadással nekem ajánlják fel magukat.”

A KEGYELMEK HARMINCHARMADIK ESZTENDEJE

Július 29. — Lelkem a mai szentáldozásban két nagyon világos választ kapott tépelődéseire, mikor mélységes szomorúsággal szemlélte a bántalmakat, amelyekkel az Istent illetik: „Tudod-e, hogy üldözött és száműzött gyermekeim szenvedése, akik elűzetésüket siratják, végtelenszerte nagyobb dicsőségére szolgál Atyámnak, mint mindaz a jó, amit életük rendes körülményei közt művelhettek volna?” Kissé később pedig: „Az emberek nem ismerhetik az Isten szándékait, amelyek szerint

megengedi a rosszat olyan határokig, amelyek csodálkozásba ejtenek, anélkül azonban, hogy ezek az emelkedő hullámok irgalmasságának titkait megsértenék.”

A KEGYELMEK HARMINCNEGYEDIK E S Z T E N D E J E

1906 január 1. — Dicsőség az Istennek a magasságban és békesség a földön, minden szenvedések közt is, az embereknek! Jézus mindig eljön meglátogatni azt, aki nem mehet el Hozzá. — Ó, milyen jól tetted, Jézusom, hogy ittmaradtál köztünk! Hogyan is tudnánk másképp elviselni az életet, az üldözéseket és annak minden borzalmait!

Az Istennel való egyesülés nem elszakadás mindentől, ami Rajta kívül van, de a lélek magánya, elmerülése az Isten akaratában, felülemelkedve mindenre — még kötelességen is — ami azt uralja, foglalkoztatja vagy szomorítja.

Rózsafüzér hónapja. — Szűz Mária tiszteletének ebben a hónapjában több ízben átjárta lelkemet annak az átérzése: milyen nagy öröme telik Istennek abban, ha Mária szeplőtelen szívében megpihenhet. Láttam ezt a nagyon tiszta szívet az érintetlenség ragyogásában tündökölni, mint üde oázist a világ sivatagában; mint világító tornyot, fényes csillagot a földi élet homályában, mint a derű és kedvesség szentélyét, amelyben olyan kimondhatatlanul nagy gyönyörűségét találja az Isten.

Angyalok Királynéja, egyetlen teremtmény, akit soha meg nem közelített a bűn árnyéka, küldd el tisztaságodnak egy sugarát, hogy megtisztítson bennünket, átforgalmazza akaratunkat, hogy Isten tekintete néha mirajtunk is örömmel pihenessen meg, anélkül, hogy nyomorúságunk látása visszatetszést keltene atyai Szívében.

A KEGYELEMEK HARMINCÖTÖDIK ESZTENDEJE

Nagyboldogasszony. (1907.) — Jézus odaadta szenvedő lelkemnek az Édesanyját, résztvevő szeretettel nézve azt az űrt, amelyet abban nemrég meghalt drága anyám elvesztése okozott. Isten szavak nélkül való megvilágosításban mutatta meg lelkemnek azt az igazságot, hogy a Szeretet Jézusa, a lelkek keresztfeszített jegyese különösen a szenvedőkkel szemben újítja meg előszeretettel azt a nagylelkű gyengédségét, amellyel a kereszten függve az egész emberiségnek anyjául adta a saját Édesanyját. Most is itt állt köztünk — Jézus közt és köztem — ez a Szeplőtelen Édesanya és mi azért mégis csak ketten voltunk: Jézus és én. Ó csodálatos misztériuma az Istennel való egyesülésnek! Szent határkö, amely előtt megáll az emberi értelem, de leborul a szeretet, hogy imádjá, azt, amit megérteni nem tud. Nagyon szeretett, Szeplőtelen Anyám! valamikor régen feléd szállt gyermekszívem első rajongása, lelkes nagy öröme, amikor Szeplőtelen Fogantatásod dogmájának kihirdetéséről hallottam s te azóta is oltalmazója voltál ifjúságomnak, egész életemnek, kérlek: ne hagvj magamra öregségem megpróbáltatásai közt sem! Benned van minden bizalmam, tied minden hálám, köszönetem!

Augusztus 30. — Engelbergben. — Mikor fiatal voltam, lelkesültem a természet szépségeiért és szívemen, mint oltáron ajánlottam fel azokat Teremtő Atyámnak.

Ma az elfátyolozott tekintetem nem látja többé ezeknek a szépségeknek ragyogását. Még a hegyek homlokán is inkább csak sejtem a Teremtő magasztos kezeírását, ha egy pillanatra fel is csillan előttem a napfényben hófödte csúcsaik ragyogása, le kell hűnynom a szemem — nem bírja már el a látásukat; felajánlom hát Istennek a szépség csodáival annak az áldozatát is, hogy immár meg nem láthatom azokat. De mennyivel

keményebb áldozat mindezeknél az, hogy már szeret-
teim arcvonásait sem tudom megkülönböztetni! De
mindez az Isten akarata s én szeretem, áldom ezt az isti-
teni akaratot.

Időről-időre magához emeli Isten ezt az én szegény
lelkemet, megengedi neki, hogy mennyei levegőt szív-
jon, de jaj, nagyon rövidek a boldogság e percei. S ami
ezeken túl van, az sötét éjszaka, gond, tehetetlenség.

Szeptember 1. — Engelberg — Szentáldozás. — Jé-
zus megadta lelkemnek a mennyország békéjét, azt a
békét, amely meghalad minden emberi fogalmat. Az-
után az ő elmondhatatlan jóságával így szólt a lelkem-
hez: „Végtelenül drága kincset adok neked s ez a kincs
nem más, mint én magam.”

Ó Uram, lelkem mennyei Jegyese, aki ilyen nagy-
lelkűen adod magad! Taníts meg rá, hogy én is olyan
teljességgel neked adjam magam, amint csak adhatja
magát a teremtett lélek!

1908, újév. — Szomjazom a teljes önátadásra. Iste-
nem, Atyám, neked adom ezt az én egész szegény lé-
nyemet... Irgalmasságodnak ajánlom minden fogyaté-
kosságomat, hogy megbocsásd; mindent, ami lesujt,
hogy felemelj.

Mindenben azt akarom, amit Te akarsz, Istenem, jó
Atyám! Hiszen nem azért állítottál a világba, hogy a
saját akaratomat, de hogy a Tiedet keressem, Istenem!

Február 8. — A megpróbáltatások, amelyek a lel-
kemre nehezdednek, igénybe veszik az időmet és csekély
erőimet is, nem igen tudok hát írni.

Ebben a gyászos forgatagban, amelyben élünk, a
mindenfajta fájdalmak közt, amelyek a szívemet tépik,
mélyen meghat, hogy mihelyt annyira feleszmél a lel-
kem, hogy Istent keresse, már meg is találja Őt, sokkal
közelebb a szívemhez, mint maga a szívem. Vagyis lel-

kemmel állandóan egyesülve van Ő, az életem hajszája, minden zaklatottsága közepette is.

Nem, a hűséges Jóbarát nem téveszti szem elől nyomorult kis teremtményét, akárcsak mintha nem is volna rajta kívül senki más a világon!

Mikor a lélek kifáradva, szárazon, megtörtén von-szolja magát a földön, azt sem látva, milyen út az, amelyen jár — mert hiszen Isten időnkint ezt is meg-teszi vele — akkor csak éldegél egyik napról a másikra, minden napot úgy tekintve, mintha az utolsó volna az életében, Istenre hagyja minden gondját s nem törődik semmi mással, csupán azzal, hogy percről-percre az ő akaratát keresse.¹

Legyen meg a te akaratod!

V É G E

¹ Lucie ezután nagyon hamar, április 17-én meghalt, be-fejezte életének kemény keresztútját.

T A R T A L O M

Bevezető	— — — — —	7
Előszó	— — — — —	9
ELSŐ FÜZET		
1870 július 17-től 1882 augusztusáig	— — — —	11
A naplónak a nagy kegyelmeket megelőző időszakból való részei	— — — — —	13
MÁSODIK FÜZET		
1882 augusztus 20-tól 1883 március 30-ig	— — — —	55
HARMADIK FÜZET		
1883 március 30-tól október 12-ig	— — — —	73
NEGYEDIK FÜZET		
1883 október 17-től 1884 szeptember 20-ig	— — —	89
ÖTÖDIK FÜZET		
1884 szeptember 20-tól 1885 június 2-ig	— — — —	102
HATODIK FÜZET		
1885 június 6-tól 1886 szeptember 23-ig	— — — —	111
HETEDIK FÜZET		
1886 szeptember 30-tól 1887 szeptember 11-ig	— — —	120
NYOLCADIK FÜZET		
1887 szeptember 15-től 1888 június 3-ig	— — — —	126
KILENCEDIK FÜZET		
1888 június 4-től 1889 április 26-ig	— — — —	135

TIZEDIK FÜZET

1889 április 27-től 1890 január 20-ig — — — — 144

TIZENEGYEDIK FÜZET

1890 január 20-tól 1890 december 31-ig — — — — 153

TIZENKETTEDIK FÜZET

1891 január 1-től 1891 december 6-ig — — — — 160

TIZENHARMADIK FÜZET

1891 december 8-től 1892 augusztus 22-ig — — — — 165

TIZENNEGYEDIK FÜZET

1892 augusztus 29-től 1894 augusztus 25-ig — — — — 169

TIZENÖTÖDIK FÜZET

1894 augusztus 25-től 1897 június 15-ig — — — — 177

TIZENHATODIK FÜZET

1897 július 14-től 1908 február 8-ig — — — — 186

a lelki valóságokat emberi nyelven kifejezni nem is lehet, de a képek — csók, ölelés, az ara szépsége, — alatt egészen természetfölötti, lelki dolgok rejlenek. Főleg az Énekek Énekéhez fűzi elmélkedéseit, melyek magasabb lelkiéletet élők számára valók. *Manréza.*

A könyv az Énekek Éneke gyönyörű szövege alapján rámutat arra az Isten és a lélek közötti szent viszonyra, amelynek alapja, létrehozója és növelője egyaránt a kegyelem. Az elmélkedések a kegyelem életének egész széles skáláját felölelik. Aki komolyan, szomjazó lélekkel veszi kezébe ezt a könyvet, annak lelkében megerősödik a hit és megtermi az igazi gyümölcsét: „az áldozatos, odaadó és önmagáról lemondó szeretet életét“, amely alapfeltétele minden mély lelkiéletnek. *Utunk.*

Elmélkedéseit az Énekek Éneke csodálatosan szép ószövetségi szentírási könyv tanítása alapján fűzi s megtanít arra, hogy a „Sponsa Dei — Isten jegyese“ mit olvashat ki a Szentírásnak a Szentlélektől sugallt kinyilatkoztatásaiból. Voltak, kik az Énekek Énekét nem ajánlották lelkigyermeküknek olvasásra, mert annak léleknélküli olvasása látszatra talán az érzéki szeretetet mutatta volna. P. Csávossy most nagy lelki elmélyedéssel megmutatja, hogy itt égi, természetfölötti, isteni szeretetről van szó s azt a tökéletességre törekvő léleknek gyakorolnia is kell.

Szűz Mária Új Virágoskertje.

A közismert lelki vezér egy új hűrt pendített meg művével, a fejlődésnek indult magyar lelki irodalomban. „Földi képekbe“ öltöztetett lélek-Isten viszonyt, a régen várt „Énekek Énekét“ hozta közelebb a mélyebb lelkiéletre törekvők világához. De a szerző alkalmat talál arra is, hogy közben a legmagasabb teológiát és a Szentírás egész gazdagságát bevonja. Az elmélkedések tárgyának és hangulatának megfelelően stílusa lelkes és szárnyaló. *Magyar Barát.*

SZALÉZI MŰVEK — RÁKOSPALOTA

